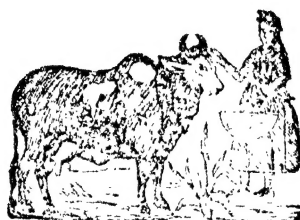

→ ॐ कवि प्रेमानंद कृत ॐ ←

ओ भा हरण.

(महोद.)

प्रसिद्ध कर्ता,
महादेव रामचंद्र गणगुष्टे-शुक्सेलर.

त्राय हरण—अमहावाद.

आवृत्ति ७००.

सन् १९१२

प्रत २०००.

अमहावाद—गी.मशाना शमन पासे श्री " सत्यसागर " प्रिन्टींग प्रेसमां
परेल पोयाभाभा यदुभाषणे जायुं.

डी.मंत ८ अमाना.

४०५५

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કોપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૪૪૫૬ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ શ્રીધારસ્તુતિ

વિષય ૬ : ૩

→ ❁ કવિ પ્રેમાનંદ કૃત ❁ ←

ઓખા હરણ.

❁ (મહોટું.) ❁

પ્રસિદ્ધ કર્તા,
મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુભટ્ટ-બુકસેલર.

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

આગુતી ૭ મી

સંવત ૧૯૬૮

પ્રત ૨૦૦૦

અમદાવાદ—ખીરમશાના રોગ પાસે શ્રી “ સત્યસાગર ” પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં
પટેલ ગોવિંદભાઈ ચક્રાભાઈએ છાપ્યું.

કીંમત ૮ આના.

ગોસ્વામી.

તુલસીદાસ કૃત રામાયણ.

દેહા, ચોપાઈ, સોરઠા વગેરે ગુજરાતી લીપીમાં
અને સરળ શુદ્ધ ગુજરાતી ટીકા સહિત.

શ્રી રામાયણ એ શાસ્ત્રનું શાસ્ત્ર છે, દત્તિદાસનો દત્તિદાસ
છે અને જ્ઞાન નેમજ ઉપદેશથી આદરે અતર રસમય બનેલું
વાતામય વાચન છે. વળી તેને સમર્થ મહાત્મા તુલસીદાસજીએ
એવી રસમય વાણીથી રચેલું છે કે તેનું રસામૃત પાન કરતાં કરતાં
બકેળેનાં દ્રવ્ય ગ્રાસવા લાગે છે અને બકિતરસથી ઉભળીને ઉભરાઈ
જાય છે.

આ પુસ્તક મુળ હિંદીમાં લેખાથી તેનો મુળ ભાગ પણ
ગુજરાતીમાંજ રાખેલો છે એનું સર્વ માન્ય પુસ્તક કદ સુ' રર૧પલ
પૃષ્ઠ ૧૧૪૦ ચુંદર સોનેરી પાકું પુકું ૪તાં ઉત્તમ ગ્લેઝ
કાગળ કિમત રૂ. ૩) દપાલ ખચ ૦-૧૦-૦ રફ કાગળ
કી ૨-૮-૦ દપાલ ખચ ૦-૮-૦

પુસ્તકો મળવાનું હેકાણું.

બુકસેલર-મહાદેવ રામચંદ્ર બગુપ્ટે.

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

અનુક્રમશિકા.

કડવામાં આવેલી ક્રમિકાની.

કડવું	પાનું.
૧ અંબાજીની પ્રાર્થના.	૫
૨ બાણાસુર તપ કરવાને બંધ છે	૬
૩ બાણાસુરને મહાદેવે શોષીતપુટનું રાજ્ય આપ્યું	૭
૪ બાણાસુર બાણમતી રાણીને પરણ્યો	૮
૫ બાણાસુરકે સાસમાં મહાદેવ પાસે ગયો.	૯
૬ ઉમીયાજી એક પુત્રી અને એક પુત્ર ઉપજાવે છે.	૧૦
૭ મહાદેવ દૈવાસમાં જમે ગણપતિનું સુરતક છેદન કરે છે	૧૧
૮ ગણપતિને મારી નાંખ્યા બદલ જી. મીયાજીનો વિલાપ	૧૩
૯ ગણપતિ પહેલાં પુત્ર્ય એ વરદાન	૧૪
૧૦ શુભ કામમાં પહેલું ગણપતિનું સ્મરણ.	૧૪
૧૧ ઓખાતું અંગ લુણમાં ગળ્યાબદલ જીમીયાજીનો શ્રાપ	૧૪
૧૨ બાણાસુરને દેખી ચંડાળગીએ સા- વરણી આડી ધરી તે	૧૫
૧૩ ચંડાળ કોને કહેવો તે કથા	૧૬
૧૪ બાણાસુર પુત્ર માગવા મહાદેવ પાસે ગયો	૧૬
૧૫ બાણાસુરને ત્યાં વરદાનથી પુત્રી પેદા થઈ	૧૭
૧૬ ઓખાને ચિત્રલેખા કેરી રીતે નામ ધારણ કર્યાં	૧૮
૧૭ ઓખાખાઈને માળીયામાં જીદી રાખવા બાબત	૧૯
૧૮ ઓખામાળીયામાં જોખનવંતી થઈ.	
૧૯ ઓખા ચિત્રલેખાને જોખન વિશે કહીકત કહે છે	૨૦

કડવું	પાનું.
૨૦ અગીયાર વરસની ઉંમરે પુત્રીને પરણાવવા બાબત	૨૦
૨૧ ઓખા મહાદેવને પુજવાબંધ છે	૨૧
૨૨ ચિત્રલેખા ઓખાના જોખનનો ઉપાય બતાવે છે	૨૧
૨૩ ઓખાને ચિત્રલેખા કહે છે કે પુરુષ વગર શશુમાર કામનો નથી	૨૨
૨૪ માળીયામાં જન્મારો શી રીતે બંધ તે બાબત	૨૨
૨૫ ઓખાએ ચૈત્ર મસતું વ્રત આદર્યું	૨૩
૨૬ ઓખા ગોરમાની પુજા કરે છે	૨૪
૨૭ ઓખા ગોરમા પાસે વરદાન માગે છે	૨૫
૨૮ ગોરમાએ વાશી પુષ્પ ચઢાવ્યાં તે	૨૫
૨૯ ઓખા ઉમીયાજીને પગે લાગી	૨૬
૩૦ ઓખા વચનથી ભરથાર માગે છે	૨૬
૩૧ ઓખાએ સ્વપ્નામાં ભરથાર દીઠાં તે	૨૭
૩૨ ઓખાને ભરથારનો અજાણો	૨૯
૩૩ ચિત્રલેખાએ ઓખાને સ્વપ્નામાંથી જગાડી તે બાબત	૩૦
૩૪ ઓખા સુરજ દેવતાને શ્રાપ દે છે	૩૦
૩૫ ઓખાએ જે ચિત્રલેખા વિનવે છે	૩૨
૩૬ સ્વપ્નું જુદું છે તેની ધારણા ઓખાને આપે છે.	૩૨
૩૭ ઓખાને પરણાવવા કે કોત્રી દાખી તે	૩૩
૩૮ ઓખાને સ્વપ્નામાં જલદત્તય પરણવા અવ્યા તે	૩૪
૩૯ ઓખાદૃષ્ટિ જુલુકા કુમરને સ્વપ્નામાં પરણી તે	૩૫
૪૦ ચિત્રલેખા હાથમાં ચિત્રનું પુતળ બતાવે તે	૩૬
૪૧ ભરથારનું વ્રત પાળવા બાબત	૩૬

કડવું	પાનું.
૪૨ ચિત્રલેખાદ્વારામતીએ ઓખાને	
ભરથાર લેવા જાય છે	૩૭
૪૩ ઓખાઅનિરૂદ્ધનેદ્વારકામાંથીલાવી	૩૭
૪૪ ઓખાઅનિરૂદ્ધનેનીંદ્રામાંથીજગાડેછે	૪૦
૪૫ ઓખાઅનિરૂદ્ધ નીંદ્રામાં છેતેથી	
પગ ચાંચે છે તે	૪૦
૪૬ અનિરૂદ્ધ જાગી ઉઠ્યો તેખાખત	૪૧
૪૭ અનિરૂદ્ધને જાને પરણવાકાલાવાલા	
કરે છે	૪૧
૪૮ બાણાસુરનીનગરીમાંનિશાનગડ-	
ગડીયાં તે	૪૧
૪૯ અનિરૂદ્ધ ગદા સંભાળે છે	૪૩
૫૦ ઓખાભાગીયામાંપરણવાનીતેયારી	
કરે છે	૪૩
૫૧ માળીયામાં અનિરૂદ્ધપરણવાતે	૪૪
પર ઓખા સાથે પ્રેમનો સંબંધ	૪૫
૫૩ બાણાસુરઓખાનેપરણવાઓ-	
લાવે છે તે	૪૭
૫૪ બાણાસુરસાથેઅનિરૂદ્ધનોમુદ્દનો	
વિચાર	૪૯
૫૫ અનિરૂદ્ધ માળીયામાં આવ્યેતે	૫૦
૫૬ અનિરૂદ્ધને ઓખાના કાલાવાલા	૫૧
૫૭ અનિરૂદ્ધને નારદ આશીર્વાદ	પર
૫૮ અનિરૂદ્ધેબાણાસુરનીસૈન્યામારીતે	૫૫
૫૯ અનિરૂદ્ધે ભુંગળે દસલાખમાયતે	૫૫
૬૦ બાણાસુર ને અનિરૂદ્ધની લડાઈની	
ખાખત	૫૮
૬૧ સદર	૬૦
૬૨ સદર	૬૧
૬૩ સદર	૬૨
૬૪ સદર	૬૫
૬૫ અનિરૂદ્ધને બંધન કયો	૬૬
૬૬ ઓખાને બંધન કરી	૬૭

કડવું	પાનું.
૬૭ બાણમતી પુત્રી જમાઈની છાની	
સંભાળ લે છે	૬૮
૬૮ અનિરૂદ્ધનું યુદ્ધ નારદજી ભુવે છે તે	૭૦
૬૯ દ્વારકાની કથા	૭૩
૭૦ અનિરૂદ્ધને કાળાગ્રહમાં પુર્યો	૭૫
૭૧ ભગવાને ગરૂડ મોકલ્યો	૭૬
૭૨ ઓદ્ધવ અનિરૂદ્ધને શીખામણુદેછે	૭૭
૭૩ બાણાસુરે કન્યા પરણાવી	૭૭
૭૪ કૃષ્ણ જાદવ સૈન્યા લઈ આવ્યા	
તે ખાખત	૭૯
૭૫ બાણાસુર કૃષ્ણને અપામાનના શબ્દ	
કહે છે તે	૮૦
૭૬ બાણાસુરના હાથ છેદા તે ખાખત	૮૧
૭૭ બાણાસુર મહાદેવ પાસે આવ્યો	૮૧
૭૮ મહાદેવ બાણાસુરનીમહદેઆવ્યાતે	૮૨
૭૯ મહાદેવને કૃષ્ણ ભેટયા	૮૧
૮૦ કૃષ્ણે હાથ ફેરવી બાણાસુરની પીડા	
મટાડી તે ખાખત	૮૬
૮૧ પાર્વતિનાં પીયરીઆં તેડાવ્યાં તે	૮૭
૮૨ અનિરૂદ્ધને તેજ સીંચારાતું ગીત	૮૭
૮૩ અનિરૂદ્ધ સળંધી ગીત	૮૮
૮૪ અનિરૂદ્ધની ઘોડડી	૮૮
૮૫ બાણાસુર પગ પખાળે તે ખાખત	૯૦
૮૬ બાણાસુર ગોરવ નોતરે તે ખાખત	૯૦
૮૭ કન્યાને વળાવવા ખાખત	૯૨
૮૮ ઓખાને શેયરો વળાવવા આવતે	૯૨
૮૯ ઓખાખાઈ સાસરેજાયછેતેખાખત	૯૩
૯૦ ઓખાખાઈનેસાસરેજતાંશીખામણુ	૯૩
૯૧ અનિરૂદ્ધ કન્યા લઈ જાય છે તે	
બદલ ગીત	૯૪
૯૨ જાનેનાંહાથનાંમીંઢળાડવાતુંગીત	૯૪
૯૩ રીતભાત પુરણ કરી તેનું ગીત	૯૫

શ્રી ગણેશાય નમઃ

❀ અંબાહરણ ❀

શ્રી ગણપતીની પ્રાર્થના.

રાગ આશાવરી-એક નામ મુજને સાંભર્યું, શ્રી ગૌરીપુત્ર ગ-
ણેશ; પાર્વતીના અંગથી ઉપન્યો, તાત્તલો ઉપદેશ. ૧ માતા
જેની પાર્વતીને, પિતાશંકર દેવ; નવ ખંડમાં જેની સ્થાપના,
કરે જુગ ભુતળ સેવ. ૨ સીંદુરે શાણુગાર સજ્યા ને, કંઠે પુષ્પના
હાર; આયુધ્ન કરસી કર ધરીને, હણ્યા અસુરઅપાર. ૩ પેહેલા
કરમાં જળકમંડળ, બીજે મોદિક અહાર; ત્રીજા કરમાં ફરશી
સોહીએ, ચોથે જપમાળ. ૪ ચાલો સઘયરો દેવ જઘયપુજ્યે
ગણપતિરાય; મોટા લીજે મોદિક લાડુ, લાગીયે શંભુસુતને
પાય. ૫ એવા દેવ સાચા મુની વાચા, પુરે મનની આશ; ખેડિ
કર જોડી કહે જન વૈશ્રવ, દાસતાણો જે દાસ. ૬,

શ્રી અંબાજીની પ્રાર્થના.

કડવું ૧ લું.

આઘ શક્તિ મા અંબા પ્રગટયાં, જ્યાં પવન નહીં પાણી; સુ-
રીનર મુનીજન સરવે કળાણા, તું કોણે ન કળાણી. ૧ તારૂં વ-
રાણુન કેઈ પેરે કરીએ, જો મુખ રસના એક; સહસ્ર ફાણા શેષ-
નાગને, મા તોયે ન પામ્યો શેખ. ૨ જુજવાં રૂપધરે જુગદંબા,
રહિ નવ ખંડે વાપી; મહા મોટાજડ મુઠહતામા, તેમની દુર-
મત કાપી. ૩ ભક્તિ ભાવ કરી ચરણે લાગું, મા આઘ શક્તિ

જાણી; તે મને સહાય કરવાતું સમરથ નગર કોટની રાણી. ૪
 તું તારા ત્રિપુરાને તોતળા, નમલકેશ રંગ રાતે; બીજી શોભા
 શી મુખે કહીયે, રચના બની બહુ ભાતે; ૫ હંસાવતી ને બ-
 ગલા મુખી, વહાણુવટીતું માય; ભીડ પડેતમનેસંભાઈ, કરજો
 અમારી સહાય. ૬ મા શેવકજન તારી વિનતી કરે, ઉગારજો
 અંખે માય; બ્રહ્મા આવી પાઠ કરે, વિષ્ણુ વાંસળી વાય. ૭
 શીવજી આવી ડાક વગાડે, નારદજી ગુણુ ગાય; અખીલ ગુ-
 લાલ તણા હોય ઓચ્છવ, મૃદંગના ઝણુકાર. ૮ સિંહાસન
 બેઠાં જીગદંબા, અમૃત દ્રશ્ટે જોતી; સોળે સાણુગાર તેં સજ્યા
 મા, નાકે નીરમળ મોતી. ૯ ખીર ખાંડ ઘૃત મદ શર્કરા આ-
 રોગો જીગ માય; અગર કપુરે તારી કડું આરતી, શેવકજન
 શીર નમાય. ૧૦ તું બ્રહ્માણી તું રૂદ્રાણી, તુદેવાધી દેવ; સકલ
 વિશ્વમાંતું છે માતા, કડું તમારી સેવ. ૧૧ માનાશરણુથયા પ્રતિ-
 પાલન, પહોતી મનની આશ; કુશળક્ષેમ રાખજો અંબા મા
 સરવને, એમ કહે ત્રીપુરા દાસરે. ૧૨

કડવું ૨ જી.

રાગ કેદારો-હું તો શ્રી પુરૂષોત્તમ શીર નામુ, હું તો સકળ પ-
 દારથ પામું; વામું વામું રે, દુઃખ સકળ કુળીવરતાણું રે. (રાગ
 ઢાળ) દુઃખ સકળ વામું કુળીવરનાં, સુણુતાં પ્રાયશ્ચિત જાય;
 ઐખાહરણુ જે સાંભળે, મહા રોગથકી મુકાય. ૧ તાવતરિયો
 એકાંતરીઓ, ન ચઢે તેની કાય; ભુતનો ભણુકારોતેને, ન આવે
 દુવખના માંય. ૨ પરિક્ષત પુછે કહોને શુકજી, ઐખાનો મહિ-

માય; કોણ રીતે થયો ઓખા, અનિરૂદ્ધનો વિવાહ. ૩ પ્રથમ
હુતા દાનવસુતાને, કહાવતા જેદસરકંધ; હવે દરામનીકહુંક-
થા, જેમ ઊપજે આનંદ. ૪ હરીએ વૃંદરાવનમાંલીલા કીધી,
વાયો મધુરો વંસ; પ્રથમમારી પુતનાને, પછી પછાડયોકંસ.
૫ પછી પધાર્યા દ્વારીકામાં, પરણ્યા છે બહું રાણી; સોળ સ-
હસ્ર શત આગળી, તેમાં અષ્ટ કરીપટરાણી. ૬ તેમાં વડાં જે
રૂક્ષમાણી, પ્રદ્યુમનતેનાતન; પ્રદ્યુમનનાઅનિરૂદ્ધકહિયે, કર્મ
કથા પાવન. ૭ આઘ બ્રહ્મા શ્રષ્ઠી કરતા, મરીચી જેના તન;
મરીચીનાસુત કશ્વપ કહીએ, હીરણ્યકશ્વપરાજન. ૮ વિષ્ણુ
ભક્ત પ્રહ્લાદજી, તેને બહાલા શ્રીભગવંત; પ્રહ્લાદનોસુતવિ-
રોચન, બળીરાય તેનો તન. ૯ બળીતણો સુતબાણાસુર; જેનું
મહારૂદર ચરણેમન; એક સમે ગુરૂ શુક આવ્યા, ત્યારે બોલ્યો
વચન. ૧૦ અહો ગરૂજ અહો ગરૂજ, કહોનેતપ મહિમાહ; શુક
વાણી બોલિયા, તું સાંભળને જગરાય. ૧૧ ત્રણલોકમાંભોળા
શંભુ, આપશે વરદાન; મધુવનમાં જઈ તપકરો, આરાધોશીવ
ભગવાનરે. ૧૨

કડવું ૩ જું.

રાગ મારૂ—રાય તપ કરવાને જાયરે, એતોઆવ્યો મધુવન-
માંયરે; કીધું કીધું નિમજ્જનસ્નાનરે, ધરીયુ શીવજીકેરૂંધ્યા-
નરે. ૧ રાય બેઠાછે આસનવાળીરે, કર જમાણામાં જપમાળા
ઝાલીરે; માળાઘાલ્યા સુગ્રીએ કાનરે, તેએ આરાધે શીવ ભ-
ગવાનરે, ૨ રૂધીર માંસસુકાઈનેગયુંરે, શરીર સુકાકાષ્ટવતથ-

કું રે; મહા તપીઓ કેમ નવ બોલેરે, એના તપથી ત્રીભુવન
 ડોલેરે. ૩ વળતી બોલીયા શંકરરાયરે, તમે સાંભળો ઉમી-
 યાયરે; એક અસુર મહાતપ સાધેરે, માફ ધ્યાન ધરીને આ-
 રાધેરે ૪ કોણુ કહીયે જેનો બાપરે, તેતો માંડી બેઠા મહા જા-
 પરે; તમે કહોતો એને વરદાન આપુરે, કહોતો પુત્ર કરીને થા-
 પુરે ૫ વળતાં બોલ્યાં રૂદરાંણીરે, મારી વાત સુણોસુલપાણીરે;
 દુધ પાઈને ઉછેરીયે સાપરે, આગળ ઉપજાવે સંતાપરે. ૬ ભેદ
 ભસ્માંગદનો લલ્હોરે, વરદાન પામીને પુંઠળ થયોરે; વરદાનરા-
 વણુને તમે આપ્યાંર, તેણે જનકીનાથ સંતાપ્યારે. ૭ માટે શી
 શીખામાણુ દીજેરે, ભોળા રૂડું ગમે તે કીજેરે; વળતા બોલ્યા
 શીવરાયરે, તમે સાંભળો ઉમીયાયરે, ૮ સેવા કરી ચઢાવે જા-
 ળરે, તેની કાયાકરૂનિરમળરે; સેવાકરી ચઢાવે સુગંધરે, તેની
 બુદ્ધિ કરૂં ધન ધનરે ૯ જે કોઈ ચઢાવે બીલીપત્રરે, તેને ધરાવું
 સોનાનું છત્રરે; સેવા કરી વગાડેગાલરે, તેને કરી નાંખુ ન્યાલરે.
 ૧૦ નારી પાનિયે બુદ્ધિતમારીરે, આપતાંનવરાખીયે વારીરે;
 હુંતો ભોળોનાથ કહેતોરે, હવે કપટીનાથ કેમ થાઉરે. ૧૧
 એવું કહીને ચાલ્યાભોળોનાથરે, મુક્યોબાણુસુરશીર હાથરે;
 તુંતો જાગ્ય બાણુસુરરાયરે, તને વરદાન આપે શીવરાયરે. ૧૨
 હુંતો જાગું છું મહારાજરે, આપો શોણીતપુરનુરાજરે; શીવમા-
 ગું છું વારંવારરે, મુને આપો કર હજારરે. ૧૩ કર અકેકો એવો
 કીજેરે, દશ સહસ્ર હસ્તીતાણું બળ દીજેરે; અસ્તુકહીને શીવ
 વર આપ્યોરે, બાણુસુરને પુત્ર કરીને સ્થાપ્યોરે. ૧૪

કડવું ૪ થું.

રાગ આશાવરી—વરદાન પામી વળીયો બાણાસુર, શોણી-
તપુરમાં જાય; વનનાં વાસી પથુરેપંખી, તે લાગ્યા બહીવાય.
૧ કાંઈ નવ દીકું સાંભળ્યું, જેમ વૃક્ષ ચાલ્યું જાય: આવીને
જોવા લાગ્યા સર્વે, દીકો બાણાસુરરાય. ૨ નગર સમીપે ચાલી
આવ્યો, બાણાસુર બળવાન; કૌભાંડ નામેરાય તણે ઘેર, પ્રગટ
થયો પ્રધાન. ૩ કોઈક દેશની કન્યા લાવી, પરણાવ્યો રાજન;
દેશ જીતવા સંચર્યો, રાય બાણાસુર બળવંત. ૪ પાતાળે ના-
ગલોક જીતી, ચાલ્યો તેણીવાર; દેશ દેશના મહીપતી જીત્યો,
કેહેતાં નાઆવેપાર. ૫ સ્વર્ગ જઈને દેવ જીત્યા, દેવ નાકા જાય;
સરજે વળતી સાંગ આપી, બાણ તણા કરમાંય. ૬ જીતી સુર-
ને પાછોવળીયો, મળીયા નારદમુન; પ્રણામ કરીને પાયેલાગ્યો,
તેણે સમે રાજન. ૭ ઓ નારદજી ઓ નારદજી, ના થયું માફ
કામ; એક જોધો ન મળ્યો સ્વામી, પોહ્યાંચે મનની હામ. ૮
નારદ વાણી બોલીયા, તું સુણ બાણાસુર રાય; જેણે તુજને
હાથ આપ્યા, તે શીવ શું કર સંગ્રામ. ૯

કડવું ૫ મું.

રાગ ઢાળ-કૈલાશ પર્વત જઈ રાજાએ, બલી ભરાવી બાથ;
જળમાંહી જેમનાવ ડોલે, એમ ડોલે ગીરીનાથ. ૧ ટોપકવચને
ગદા ફરશી, કડકડાટ બહુથાય; તેણેસમે ઉમીયાજીમનમાં, લા-
ગ્યાંરે બહીવાય. ૨ જઈને શંકરને ચરણ નમીયાં, અહો અહો
શીવરાય; શાને કાજે બીહો ચાર્વતી, આવ્યો બાણાસુર રાય.
૩ શોણીતપુરનું રાજ્ય આપ્યું, ઉપર કર હજાર; વળી માગવા

શું આવ્યો છે, અંધ તણો કુમાર. ૪ સહસ્ર હાથ તો મુજને
આપ્યા, તે તો સ્વામી સત્ય; એક ચોદધો મુજને આપો, યુદ્ધ
કરવા સમથ. ૫ આવો શીવ આપણુ બે વઢીયે, આપ આવ્યા
મારી નજરે; કંટ ભુંડાતું એ શું બોલ્યો, ખોટી હઠ આ તજરે. ૬

કડવું ૬ હું.

રાગ ઢાળ-તે તો તારે વણુ કહે મેં, ઉપજાવ્યો છે એક; જે
કર છેદન કરી તારાને, કરશે કડકા અનેક. ૧ તેતો સ્વામી કેમ
હું જાણું, ચિંતા મુજને થાય; લે બાણાસુર લૈજા તુને, આપુએક
ધવજાય. ૨ જ્યારે ધવજા આ ભાગી પડશ, ત્યારે કર તારા છે-
દાશે; રૂધીર તણો વરસાદ વરસશે, તારા નગર ને વિષે. ૩ ત્યારે
તું એમ જાણજે, રીપુ ઉત્પન થયો સાર; વરદાન પામી વળીયો
બાણાસુર, સોણીતપુરમાં જાય. ૪ એકસમે મહાદેવકહે, મારે
તપ કરવાનું મન; તેણેસમે ઉમીયાએ માંડયું, અતિઘણું રૂદન.
૫ અહો શીવજી અહોશીવજી, જનમારો કેમ જાય; મારે નથી
એક બાળક તે, કહો વલે શી થાય. ૬ મહારૂદ્ર વાણી બોલી-
યા, લે આ માંડું વરદાન; એક પુત્રને એકજ પુત્રી, ઉપજાવજે
સંતાન. ૭ વરદાન આપી મહાદેવજી, વન તપ કરવાને જાય;
ઉમયાજી નહાવાને બેઠાં, વિચારયું મનમાંય. ૮ શિવનાં ઘર
મોટાં જાણીને, રખે આવતું કોય; બે બાળક મેહેલું બારણે તે,
બેઠાં બેઠાં જોય. ૯ દક્ષિણ અંગથી મેલ લઈને, અઘડ ઘડિયું
રૂપ; હાથ ચરાણુ ને ઘુંટણુ પાની, ટુંકુ અંગ સ્વરૂપ. ૧૦ ચતુ-
ર્ભજ ને ફાંદ મોટી, ડીસે પર્મ વિશાળ; સોભા તેની શી કહું,

કંઠે ધુધરમાળ. ૧૧ પેહેલા કરમાં જળ કમંડળ, બીજે મોદીક
અહાર; ત્રીજા કરમાં ફરસી સોહીયે, ચોથેરે જપમાળ. ૧૨ ગ-
ણેશને ઊપજાવીને, ખોલ્યાં પાર્વતી માત એની પાસે જોડ હોય
તો, કરે તે ખેઠાં વાત. ૧૩ વામ અંગથી મેલ લઈને, ઘડીયું ક-
ન્યારૂપ; શોભા તેની શી કહું, શુકદેવ કહે સુણ ભુપ. ૧૪ સેંથો
ટીલડી રાખડી, અંખોડા વાંકી મોડ; કંઠ કપોળને કામની,
તેડે મોડા મોડ. ૧૫ કોથળી કુલડી વેલણુ ડાખલી, રમત નાની
ભાત; કં કુપડો નાડાછડી તે, આપ્યો લઈને હાથ. ૧૬

વલાણુ-પરીક્ષતને શુકદેવ કહે, કુંવરી કન્યા જેહરે; ઘર સા-
ચવવાને બાળકો, ખે પ્રકટાવ્યાં તેહરે.

કડકું ૭ મું.

રાગ ઢાળ-દેવી નહાવણુ કરવા ખેઠાં, નારદ આવ્યા ત્યાંય;
બાળક ખે જોઈને નાઠા, ગયા શીવ છે જ્યાંય, ૧ નારદ ચાલી
આવીયા, મધુવન તતખેવ; ઓરે શીવજી ઓરે શીવજી, ન-
ફટ ભુંડી ટેવ. ૨ વન વગડામાં ભમતા હીંડો, માથે ઘાલો ધુ-
ળ: આક ધંતુરો વીજીયા ચાવો, કરમાં લ્યો ત્રીશુળ. ૩ તમેરે
વનમાં તપ કરોને, ઘેર ચાલ્યુ ઘરસુત્ર; તમો વીના તો ઉમી-
યાજીએ, ઊપજાવ્યા છે પુત્ર ૪ મહાદેવ ત્યાંથી પરવર્યા, કૈલા-
શ જોવા જાય; ગણપતી વાણી ખોલીયા, આડી ધરી જેષ્ટીકાય.
૫ અલ્યા જટિલ જોગી ભરમ અંગે, દિસંતો અહભુત; આ-
જ્ઞા વીના અધીકાર નહીં, હોય પૃથ્વીનો જો ભુપ. ૬ વચન એ-
વું સાંભળીને, કોપીયાં શીવરાય; લાતો ગડદાપાદુ મુકી, આ-

વ્યા ઘરની માંય. ૭ ગણુપતીનો ગડદો પડે, બ્રહ્માંડ ભાગી જાય;
 ત્રિલોક તો ખળભળવા લાગ્યું, આતે શું કહેવાય. ૮ ત્યારે
 શીવજી કોપીયા ને, ચડી મનમાં રીસ; કોપ કરીને ત્રિશુળ મે-
 દ્યું, છેદ્યું ગણુપતીનું શીશ. ૯ માગશર વહી ચોથ્યને દહાડે,
 પુત્ર માર્યો તર્ત; તેદહાડેથી ચાલ્યું આવ્યું, ગણેશ ચોથનું વ્રત.
 ૧૦ તે મસ્તક તો જઈને પડીયું ચંદ્રના રથમાંય; તેથી ચતુ-
 થીને દ્વીવશે, ચંદ્ર પુજન થાય. ૧૧ એવે શીવજી ઘરમાં આ-
 વ્યા, જ્યાં ઉમીચાજી નહાય; ઓખા બેઠીતી બારણે તે, નાશી
 ગઈ ઘરમાંય. ૧૨ લવાણુ કોટડીમાં જઈને પેઠી, મનમાં વાત
 વિચારી; ભાઈના કટકા કીધા માટે, મુજને નાખશે મારી. ૧૩
 મહાદેવજી ઘરમાં ગયા ને, ઝબક્યાં ઉમીયા મન; નેત્ર ઊઘાડી
 નીરખીયું ત્યારે દીઠા પંચવદન. ૧૪ વસ્ત્ર પહેરી ઉમીયા કહે
 છે, કેમ આવ્યા મહાદેવ, આક ભાંગ ધંતુંરો ચાવો, નફટ ભું-
 ડી દેવ. ૧૫ નાહાતાં ઉપર સું દોડયા આવો. સમજો નહીં
 મનમાંહે; બે બાળક મેલ્યાં બારણે, કેમ આવ્યા મંદીર માંહે
 ૧૬ છાની રહે તું પાપણી, મેં જોયું પારખું બધું; આટલા દ-
 હાડા સતી જાણુતો, પણ સર્વ ભુંટી ખાધું. ૧૭ પણ મુંજ વિ-
 ના તેં પ્રજા કીધી, એવું તારૂં કામ; પાર્વતીજી તમે રાખ્યું હિ-
 માચળનું નામ. ૧૮ વચન એવું સાંભળીને, ઉમીયાને ઉઠી
 જવાળ; કાલે તમો કહી ગયા હતા, જેમગટ કરજો બાળ. ૧૯
 ત્યારે શંકરે નીચું જોયું, મનમાં વાત વીચારી; તારી પુત્રી તો
 નાશી ગઈ, તારા પુત્રને આવ્યો મારી. ૨૦

કડ઼ુ ૮ મું.

સાખી-વારી વિના ઝુરે વેલડી, વાછરૂ વિના ઝુરે ગાય;
બાંધવ વિના ઝુરે બેનડી, પુત્ર વિના ઝુરે માય. ૧ પુત્ર ધાન્ય
ને પુત્ર ધન, પુત્રજ આગેવાન; જે ઘેર પુત્ર ન નિપજ્યો, તેનાં
સુનાં બળે મશાણુ. ૨ પુત્ર વિના શિવ મારે પાંજરૂ, વન ઉભે
અમિ-બળીશ, શિવ શાયી માર્યો ગણપતિ, મહારો પુત્ર ક્યાં
થી મળીશ. ૩ રાગ વિલાપનો વલાણુ-બોલો હો બાબારે હો
ગણપત, બોલો હો બાબા. ટેક. ઉમીયાજીકરે છે રૂદન, હો ગ-
ણપત; શિવ શાને માર્યો મારો તન, હો ગણપત. ૧ શિવ પુત્ર
વિના જેવી માય, હો ગણપત; તેની સંપતિ પર ઘેર બાય, હો
ગણપત. ૨ શિવ પુત્ર વિનાની માય, હો ગણપત; તે તરણાથી
હળવી થાય, હો ગણપત. ૩ ત્યારે શિવને આવ્યું છે જ્ઞાન, હો
ગણપત; મેં તો આપ્યું હતું વરદાન; હો ગણપત. ૪ પેલા ના-
રદીયાનું કામ, હો ગણપત; જુદા બોલો છે એનું નામ હો ગ-
ણપત. ૫ એણે વાત કરી સર્વ જુઠી, હો ગણપત; હુતો તપથી
આવ્યો ઊઠી, હો ગણપત. ૬ મેં તો માર્યો તમારો તન; હો ગ-
ણપત; આજ ઉગ્યો શો ભુંડો દન, હો ગણપત. ૭

રાગ આશાવરી-નંદી ભૂંગી મોકલ્યા તે, પેહલ્લી પોળે બાય;
હસ્તીએક મળ્યો માર્ગમાં, તેશિર કીધો ઘાય ૧ તે ગજનુમુસ્તક
લાવીને, ધડઉપરમેલ્યુ નેટ; ગડગડીને હેઠે બેઠુ; આગળ નીકળ્યુ
પેટ. ૨ કાળા એના કુબસ્થળ; વરવા એનાદાંત; આગળ એને
સુંઠમોટી લાંબાપહોળા કાન, ૩ દેવમાંજશેશું પોસાશે. અપાર

મુજને દુઃખ; દેવતા સર્વે મેણાં દેશે; ધન પાર્વતીની કુખ. ૪
કડવું ૯ મું.

સાખી-રૂપગુણને વાદ પડ્યા, ચાલ્યા રાજદ્વાર; ગુણને આ-
ખ્યા બેસણાં, રૂપને કર્યો જીહાર. ૧ રૂપ તો આખ્યાં શીવે ના-
ગરાં, કોઈ જોગી અબધુત; ચતુરાઈ દીધી જે ચારણાં, વળીકોઈ
કોઈ રજપુત. ૨ પુન્ય વિનાધન કયાકામકો, કયાકામકો-ફિદક
વિણકુખ; એ દો વસ્તુ કછુ ન કામકી, જેમ ગુણ વિના રૂપ.
૩ સ્વરૂપદીયો શીવ ચાતુરી, નિકર રૂપ તારૂ પાછુલે; રૂપગુણ
ચતુરાઈ નહીં, એતો દુઃખ માં દે. ૪ માયાદીની તેં સોમકુ મુર-
ખ ઘર દીની નાર; લોચન દીયે કુકડકૂ જાય બેસે ઉડી ઝાડ. ૫
કડવું ૧૦ મું.

રાગ મારૂ-પંથી જ્યારે ચાલે ગામ, પેહલુ લે ગણપતિનું
નામ; કયા ગ્રંથ આરંભે જોહ, પ્રથમ ગણપતી સમરે તેહ. ૧
શોભાગ્યવંતી શાણુગાર ધરે, ગણપતી કેરૂ સ્મરણ કરે; સોની
સમરે ઘડતાંઘાટ, પંથીસમરે જતાંવાટ. ૨ પંચવદનના દેહરા
માંય; પહેલી પુજગણપતિનીથાય એવિના મુજને પુજેતો, સ-
ર્વમીથ્યાથાય. ૩ ઉથલો-શાનેકાજે રૂપે પાર્વતી, શાને લોચનચો-
ળે જેને ઘેર વીવાહ વાજન હશે, ત્યાં બેસશે ધીને ગોળેરે. ૪
કડવું ૧૧ મું.

રાગ ઢાળ-ઓખા ઓખાકહી ઉમીયાએ, સાદ કર્યા બે ચાર
ત્યારે ઓખા આવી ઉભી, નીસરીને ચોરડીબહાર. ૧ ભાઈ
મરાવી ભામની તુંતો નાસી ગઈ; મહાદેવે ગણપતીને માર્યો
તે શુદ્ધ મને નવ કહી. ૨ તેમાટે તારૂ અંગ ગળજો, લુણુબેજો.

કાય; જા દૈત્યના કુળમાં અવતરજે, ઓણીપેરખોલ્યાંમાય. ૩
 ઓખાખાઈતો થરથર ધ્રુજ્યાં, એતોવાત એટંટ; અપરાધ પાખે
 માતા મારી, આવડો શો ડંડ. ૪ ઉમ્મીયા કહે મેં શ્રાપ દીધોતે
 કેમ મીથ્યા થાય; દૈત્ય કુળમાં અવતરજે, દેવવરી કોઈ જાય.
 ૫ ચૈત્રના મેનારકમાં, ખાઈ તાહારોરે મહીમાય; ઓખાહરણ
 જેસાંભળે, મહા રોગથકી મુંકાય. ૬ ચૈત્રમાસના ત્રિસદહાડા,
 અન્ન અલુણુ ખાય; ત્રીસ નહી તો વળી પાંચ દહાડા, પા-
 છલ્યા કહેવાય ૭ પાંચ દીવસ જો નવ પળે તો, ત્રણ દીવસ
 વીશેક; ત્રણ દીવસ નવ થાય તો; કરવો દીવસ એક. ૮ એ
 પ્રકારે વ્રત કરવું, સમગ્ર સ્ત્રીજન; અલુણુ ખાએને અવનીસુવે
 વળી એકઉજવળ અન્ન. ૯ દેહરક્ષણ દાન કરવું લવાણુકેરું
 જેહ; પાર્વતી કહે પુત્રીને, સૌભાગ્ય ભોગવેતેહ. ૧૦ વૈશાખ
 સુદી તૃતીયાને દીન; તું આવજે મુજ પાસે; ગોચર કરીને પુત્રી
 તાહરી, પુરીશ મનની આશ. ૧૧ સુકદેવ કહે રાજ સુણો,
 અહી થયો એહ પ્રકાર; હવે બાણાસુરની શી ગત થઈ; તેનો
 કહું વિસ્તાર. ૧૨ વલ્લાણુ-કહુ સકલ વિસ્તાર એનો સુણોરાજ
 નીરધારરે; હવે બાણાસુર ત્યાં રાજ કરતો શ્રોણીતપુરમોઝારરે,

કડવું ૧૨ મું.

રાગસામગ્રીનીચાલ-રાયબાણાસુરનેબારણે, વાળવાઆવીરે
 ચંડાળ; નીત્યપ્રત્યે રજવાળતી, કર્યુઆક ઝમાંળ. બાણાસુરને
 બાસ્ણે. ૧ રાય મેહડિયેથી હેઠો ઉતર્યો, થયો પ્રાતઃકાળ; મુખ
 આગળઆડીધરી, સાવરણીતેસાર. બાણાસુર ૦ ૨ રાયબાણા-

સુરવળતીવહે, મનમાં પામીદુઃખ; મુજનેદેખીકેમફેરવ્યું, અ-
લીતાડું રેમુખ. બાણાસુર૦ ૩ ત્યારેચંડાળણીવળતીવહે સાંભ
ળીયેરાય; તમેહિંચઅમોનીચછું, મુખકેમહેખાડાય. બાણાસુ
ર. ૪ ત્યારેબાણાસુર વળતોવહે, સાંભળરે રંડાય; સાચુરેખોલને
કામની, કડંખે કડકાય. બાણાસુર. ૫ ત્યારે ચંડાળણી વળતી
વહે, સાંભળોને રાજન; સાચુ ખોલુ જેવો ઘટે, તેવો દેજોચંડ.
બાણાસુર. ૬ પ્રાતઃકાળે જોઈએ નહિં, વાંઝિયાનું વદન;
તમારે કાંઈ છોડ નથિ, સાંભળો હોરાજન. બાણાસુરને. ૭
કડવું ૧૩ મું.

રાગઆશાવરી-ચંડાળતોકાંઈએકનથી, રાયદશવિધના કહે
વાય; પહેલોચંડાળજેનેકહીયે, નદીઉતરીનવનાહાય. ૧ બીજો
ચંડાળજેનેકહીયે, પુત્રીનુંધનખાય; ત્રીજોચંડાળ જેને કહીયે,
દુભેમાતપિતાય. ૨ ચોથોચંડાળજેનેકહીએ, હરે પારકી નાર;
પાંચમોચંડાળજેનેકહીયે, પરદારાશુંખાય ૩ છઠોચંડાળકોને
કહીયે; હરેપારકુંધન; સાતમોચંડાળકોનેકહીયે, જેનુમેલુંમન
૪ આઠમો ચંડાળ કોને કહીએ, કરમાયુવદન; નવમો ચંડાળ
કોને કહીએ, નહીં તનયા કે તન.

કડવું ૧૪ મું.

રાગ આશાવરી.-ખળિયોરે બાણાસુર રાય, પુત્ર માગવાને
જાય; મહાદેવજીની પાસે આવી, બેઠોતપકરવાય. ૧ હજારહા
થેતાળીપાડીતવરીજયા શ્રીમહાદેવ; આપોને આપો શિવજી,
પુત્રએકતત્ખેવ. ૨ ચિત્રકોપ લહિયા તેડાવ્યા, કર્મ તણાજોનાર
પુર્વેરાજ તુંતો કહાવે વૈશ્ય તણે અવતાર. ૩ તારે પેટે એકજ

હતો, લાડકવાયોખાળ; મોજન કરવાતું બેઠો તે, સાંભળને ભુ-
પાળ. ૪ તુજમાં તે જમવાને આવ્યો, વેગે તારો ખાળ; માટી
વાળા હાથ ખરડેલા, ખાળકના હતા તે વાર. ૫ ત્યારે તુજને
સંખ્યા આવી, હાંકી કાઢ્યો ખાળ; ખાળક ત્યારે થરથર ધ્રુજ્યો,
સાંભળને ભુપાળ. ૬ ખાળકને તો રીસ ચઢીને, નવ ગણ્યો કાંઈ
તાત; તુજને પુત્ર બહાલો નથી, તું વાંઝીયો જન્મ સાતરે. ૭

કલ્પ ૧૫ મું.

રાગ ઢાળ—ઉમયા વાણી બોલીયાં, તું સુણ બાણાસુર રાય;
તારા મનમાં જોગમે, તને આપું એક કન્યાય. ૧ ત્યારે બાણાસુર
કહે પુત્રી મારે, કોટીક પુત્રસમાન; મુજને ટાળે વાંઝીયો, આપો
એ વરદાન. ૨ કોઈક દેશનો રાજ જોઈશ, રાખશે મારું નામ;
પોષ માસથી પુરણ માયે, પુરણ થશે મન કામ. ૩ વર પામી
વળીયો બાણાસુર, શ્રોણીતપુરમાં જાય; બાણમતીને ગર્ભ રહ્યો
છે, તેનો કહુ મહીમાય. ૪ પોષ માસથી પુરણ માસે, પ્રગટ
થઈ કન્યાય; વધામણીઆ પરવરયા તે, રાજસભામાં જાય. ૫
શાણા જોશી તેડીઆ, તેની જન્મપત્રિકા થાય; વિદ્યા બળ કરી
ગુરૂ બોલ્યા, પોતે તેણીવાર. ૬ પેહેલી ઉમયાજીના અંગથી
પ્રગટી છે કન્યાય; તેને નામે રાશી જોઈને, નામ ધરે ઓખાય.
૭ અહ વેળા શુભ લગ્નમાં, સંતાન પ્રગટી સાર; એથી તારા
હાથનો, વેગે ઉતરસે ભાર, ૮ ત્યારે આકાશ વાણી એવીથઈ,
તું શાંભળ નૃપ નીરધાર; એ પુત્રી ઈચ્છા વરને વરશે, કો કારણ
રૂપ કુમાર. ૯ જ્યારે પુત્રી પરણશે, વરતશે, હાહાકાર; ભાર ઉ-

તારશે તુજ હાથનો, તુજ જ માત્ર તોણીવાર. ૧૦ તે માટે તેડી
પરધાન, ઓણીપેરે પુછેછે રાજન, દેવ વચન મીથ્યા નવ થાય,
તે માટે કરવો ઉપાય. ૧૧ રચોમાળિયાં સુંદરસાર, તે માટે કરો
ઉપાય; ઓખા અને ચિત્રલેહાને, મેલો મંદીર માળિયાં માંયરે.

કડવું ૧૬ મું.

રાગ ધનાશ્રી-પરીક્ષતે પ્રશ્ન કર્યું વિચારીજી, કહો કેમ પ્ર-
ગટ થઈ બેઠી નારીજી; ઓખા ને ચિત્રલેહા કેમ ધરયાં નામેજી,
કેઈ વિધીયે આવ્યાં અસુરને ધામજી. ૧ (ઢાળ.) ધામ આ-
વ્યાં અસુરને, તેણે કામ સૌ દેવનાં કર્યા; મુને વિસ્તારીને વર-
ણવો, કેવી રીતીએ અવતર્યા. ૧ શુકદેવ કહે સુણુ પરિક્ષત,
અભિમન્યુ કુમાર; પ્રશ્ન તેં પુછ્યું મને, તેનો સંદેહ બોલિની-
રધાર. ૪ એકવાર દેવ પાતાળ નાઠા, બાણાસુરના તાપથી; ત્યારે
વરૂણ કેરા જગનમાં, કન્યા પ્રગટી આપથી. ૩ કન્યા કહે કેમ
પ્રગટ કીધી, કહો અમ સરખું કામ; ત્યારે દેવ કહે દૈત્ય દુઃખ
દેછે, બાણાસુર જેતું નામ. ૪ કન્યા કહે દુઃખ કાં ધરો, બાણા-
સુર આવશે પાતાળ; એના પીતાના ચરાણુ પુજવા, નીત્ય જાય
છે પાતાળ, ૫ ત્યારે મને પુત્રી કરીને સોંપજો, હું જઈશ એને
ઘેર; સાંકડી સગાઈએ સુતા થઈને કરાવું ભુજની પેર. ૬ તેણે
સમે પાતાળ આવ્યો, બાણાસુર રાજન; તેને દેવે દીકરી આ-
પી, પ્રસન્ન થઈને મન. ૭ પ્રધાન કહે સ્વામી સાંભળીયે, આ-
પો મુજને બાળ; કન્યાદાન કુંવરીને દેઉ તો, ઉતરે શીરની ગા-
ળ. ૮ ત્યારે રાજા કહે પ્રધાનને, આ પુત્રી મુકુવન; કાલે તેડીને

તુંતો આવજે, જાણે નહીં કેા જન. ૯ પ્રભાતે તે પ્રધાન આવ્યો, પુત્રી બેઠી જ્યાંય; પુત્રી તો સમાધી લઈ, હરી ધ્યાન ધરેછે ત્યાંય. ૧૦ વાયુ દ્વાર જોણે રૂંધીયાં ને રૂંધ્યા જ્વાસોજ્વાસ; જમણા પગના રંગ ઘાપર, રહી છે ખટ માસ. ૧૧ તે જોઈને પાછો વળ્યો, પછી પુર ભણી પ્રધાન; ખટમાસપુરણ તપ થયું, ત્યારે ખંધારયા ભગવાન. ૧૨ માગ્ય કહેતાં કન્યા કહે, મુને કરો આજ્ઞા પ્રકાશ; ભુતભવિષ્ય વર્તમાન જાણુને, ઉડીચહડું આકાશ. ૧૩ એટલે પ્રભુએ તેને પાંખ આપી, વર આપીને વળીયા હરી; પ્રધાન આવ્યો પુર વિષે, તે કૌભાંડ પુત્રી કરી. ૧૪ વલાણુ—કુંવરી થઈ પ્રધાનની, તેનું માકમ કેા પ્રિછે નહીં શુકદેવ કહે રાય સાંભળી, એ ચિત્રલેહાની ઉત્પત્તિ કહી ૧૫

કલ્પ ૧૭ મું.

સાખી—ભાદરવે જે કરે હળેતરા, શત્રુ પાસે માગે શીખ; જે ઘેર પુત્રી લાડકવાઈ, તેનાં માખાપ માગે ભીખ. ૧ બાળો અગ્નિ બધુ વન દહે; છળવડે પર્વત કોરાય; અબળા રૂઠી જે કરે, માણીધર નવ કળાય. ૨ એટલાં અંત ન લીજીએ, જો ઈછીએ કુશળાં. રાગ ઢાળ—નગર થકી એક જોજન, રાયે મેહેલ રચાવ્યો સાર; ગોખ બોરી ને અટારી તેને, કહેતાં ન આવે પાર. ૧ મરકટ મણિ મોતીએ જડયાં, માંહે પીરોજના પાટ; હયશાળા ગજશાળા છે, હીંચવા હીરોળા ખાટ. ૨ દિવસ માસ ને વરસ જ્યાં, કન્યા મોટી થાય; ચિત્રલેહાન સંગે રમતાં, ઉલટ અંગ ન માય. ૩ સવાલાખજોદ્વા રખવાળે, મેહેલ્યાછેરાજન; એમકર-

તાંઓખાખાઈને, આબુંછેજોખનજતમેરાત્રેજગોદીવશેજગો
નવમીચોલોચન; ઓખાકેરા માળિયામાં, રખે સંચરેપવનરે.

કડ઼ુ ૧૮ મું.

રાગ ઢાળ.—શોણીતપુર પાટણ ભલું, રાયખાણાસુરતું ગામ;
ઓખા તેની પુત્રીકહીએ, કુરતી ઉત્તમ કામ. ૧ ઘડી એકમાં
લાવે શોગટાં, ઘડી એકમાં પાટ; નાના વિધની રમત રમે ઘડી
એકે હુંડોળા ખાટ. ૨ ઘડી એકમાં ઢીંગલાં પોતીયાં રમેતી
હોડાહોડ; હીંડોળે હિંચવાને કાજે, રેશમ કેરી દોરી. ૩ ઘમઘમ
ઘમઘમ ઘુઘરા ગાજે, ઘુઘરડીનોઘોર; નાનાવિધનું ગાણુંગાતાં,
મધુરો નિકળે શોર ૪ રમે જમે આનંદ કરે, પહેલાં મંગળ
ગાય; જોખનવંતી થઈ છે ઓખા, મંદીર માળીયા માંચરે. ૫

કડ઼ુ ૧૯ મું.

રાગ સાનેરી-જોખનીયું વાપ્યું રે ઓખાનાનડીરે લોલ, મારે
જોખનીયાની જય ખેની મારે ઘડી ઘડીરે લોલ; તું તો સંભાળ
શૈયર ખેનડીરે લોલ, મારો મુરખ પીતા કાંઈજોતોનથિરે લોલ,
૧ ખોલી ઓખા વળતી વાણુ સાંભળખેનડિરેલોલ; મારોજય
કન્યા કાળ વર જોતો નથીરે લોલ; મારા જોખનીયાનાદીવશ
દહાડા ચાર જો, નાણુરે મળશે પાણુ ટાણુ નહીં મળેરે લોલ. ૨

કડ઼ુ ૨૦ મું.

રાગ આશાવરી-પાંચ વર્ષની પુત્રી તેતો, ગૌરીરે કાહવાય;
તેને કન્યાદાન દેતો, કોટિ યજ્ઞ કળ થાય. ૧ પણુ પુત્રી કેરા પિ-
તાને કોઈ, સમજવી કહો વાત; દેવ વીવાહનું કળ જેને વરસ
ધાય જો સાત. ૨ પુત્રિ કેરા પિતાને, કોઈ કહેવોરે ધવધવ; ગાં-

ધર્મ વિવાહનું કૂળ જોને, વર્ષ થાય જો નવ. ૩ એમ કરતાં વળી
વચમાં, આવી પડે કાંઈ વાંક; મનુષ્ય વિવાહનું કૂળ જોને, અ-
ગીયારે આડો આંક ૪ એમ કરતાં વરસ જાય ને, બાર પુરાં થા-
ય; પુત્રીનું મુખ પિતા જીવે, બેસે બ્રહ્મહત્યારે. ૫

કડવું ૨૧ મું.

રાગ આશાવરી—ચિત્રલેહા ઓણીપેર બોલી, સાંભળ સૈયર
વોત; તારે કાજે નહીં પરણાવે, બાણુ તારો તાત. ૧ તારે કાજે
જો પરણાવે, છેદાય રાયના હાથ; તારે કાજે નહીં પરણાવે, પ્ર-
ધાન મારો તાત. ૨ તાત કેરી આજ્ઞા લેઈ, આવોને ઓખાય; વ-
ચન સાંભળી ઓખાવળતી, ત્યાંથી ચાલી જાય ૩ તાત આપો
આજ્ઞાતો, શંભુપુજવાંજઈ; બાણુસુણુપ્રત્યે પુત્રીયે, વચન પ્રકા-
શી કહ્યું. ૪ ઘેલી પુત્રી એમ ન કહીયે, બેશી રહે મંદીરમાં; ઘે-
ર આવે મહાદેવજી, પુજીનેલાગો પાય. ૫ વચન સાંભળી ઓખા
ચાલ્યાં, પોતે તેણીવાર; ચિત્રલેહા સૈયરમારી, ઉપાય કરવો સાર.

કડવું ૨૨ મું.

રાગ સામેરી—ઓખાતારે શ્રવણે જબુકે બાલરે, ઓખાતારા કુમ
કુમ રાતા ગાલરે; ઓખા તુંતો ચાલે હંસની ચાલરે, ચોળીને
રંગરે ઓખા તારી ચુંદડીરે. ૧ ઓખા તારે બાંહે બાજીબંધરે,
ઓખા તાંમુખડું પુનમચંદરે; ઓખાતારે મન ઉપજ્યો આ-
નંદરે, કસબીને કોરરે ઓખા તારા સાળુડેરે. ૨ ઓખા તારા શો-
ભીતા શણુગારરે, ઓખા તારા તેજ તણુ નહીં પારરે; ઓખા
તને વર્ષ થયાં દશ બારરે, પાવલે ને પુરરે ઓખાતારે વાજતાંરે.

કડવું ૨૩ મું.

સાખી--નેહરે બેની તારે વિછુવા, કર કંકણ મુદ્રિકા ને હાર;
એ પુરૂષ વિના પેહરે પ્રેમદા, તેનો ધીક પડ્યો અવતાર. ૧ સેં-
થો ટીલડી રાખડી, નૈણે કાજળ કુમ કુમ આડ; પુરૂષ વિના
પેહરે જે પ્રેમદા, તેનો ધીક પડ્યો અવતાર. ૨ (ચોપાઈ ચાલકેર)
બાઈયે તોડી નાંખ્યા હારરે, આતું લેતારો શણગારરે; હું ~~તો નહીં~~
પામું ભરથારરે, નહીં આટું ઘાટડીરે. ૧ બાણાસુર મારો બાપરે,
મારાં કોણુ જનમનાં પાપરે; મુને નહીં પરણાવે બાપ, નહી
જોડું વાટડીરે. ૨

કડવું ૨૪ મું.

રાગ ગોડી-વર વરવાને યોગ્ય થઈને, પ્રગટયાં સ્ત્રીનાં ચેનજી;
ઓખા કહે છે ચીતલેહાને, વાત સાંભળ મારી બેહેનજી. સૈયર
શું કીજે, અનીહારે દાડલા કેમ લીજે; મારી બેનીરે દોષ કર્મને
હીજે, અનીહારે કે વિષ ઘોળી ઘોળી પીજે. ટંક. આજ મારે
ભુડું જોખનીયું, મદ પુરણુ મારી કાયજી; પિતાતો પ્રીછે નહીં,
મારો કુંવારો ભવ કેમ જાયરે સૈયર ૦ ૧ સાસરે નિત્ય જાય ને
આવે, સૈયર મુજ સમાણીજી; હું અપરાધાણુ હરખે પીડાણી,
આંખે ભરું નિત્ય પાણીરે. સૈયર ૦ ૨ એરે દુઃખે હું દુખળી, મને
અન્ન ઉદક નવ ભાવેજી; આ અવાસ રૂપી શુળીયે સુતાં તો,
નિંદ્રા રૂઈપેર આવેરે. સૈયર ૦ ૩ જળવિનાની વેલડીને, લુણુ
વિના જેવું અન્નજી; ભરથાર વિના ભામની એતો, દાહેલા કાઢે
દનરે. સૈયર ૦ ૪ ધન્ય હશે કામનીને, જેણે કંઠે કંથ શહી રા-

જ્યોજી; હું અભાગ્યાણીયે પરણ્યા પીયુનો, અધર સુધારસનવ
ચાજ્યોરે, શૈયર૦૫ મરજદા માટે માણસ કરે, આંખનો અ-
ણસારોજી; તે સુખ તો મેં સ્વપ્ને નહીં, વ્યર્થ ગયો જન-
મારોરે. શૈયર૦ ૬ સ્વામી કેરો સંગ નહીં સ્થામાને, એથી
ખાળું શું નરતુંજી; હવે નવ રહી આશા પરણ્યા કેરી, મુજ
જોખન જાયે ઝરતું રે. શૈયર૦ ૭ ખીજી વાત રૂચે નહીં મુજને,
જંથાર ભોગમાં મનજી; આંહિ પુરૂષ આવે તો પરણુ, નવ
પુછુ જોશીને લગ્નરે શૈયર૦ ૮ વચન રસિક કહેતાં કણુ ભારે,
આવે લટકતી ચાલોજી; પ્રેમ કટાક્ષ પિયુને બોલાવે, તે રૂઢીયા
ભીતર સાલોરે. શૈયર૦ ૯ સુખ દુઃખ કર્મે કર્યું છે, હું લેવાઈ
મારે પાપેજી; અંધોગરી મારા કર્મે કરી, શુળીયે ચઢાવી મારા
બાપેરે. શૈયર૦ ૧૦ મરકલડે મુખ મધુરે વચને, મરજદા નવ
આણીજી; શાકપાક પિયુને નવ પિરસ્યાં, આઘો પાલવતાણીરે.
શૈયર૦ અકળ ગતિ છે ગોવિંદજીની, શું નિપજશે બેનીજી; ગો-
પાળજીનું ગમતુ થાશે, મનડું માડું રહે નહીરે. શૈયર૦ ૧૨

કડવું ૨૫ મું.

રાગ મેવાડની દેશી-આખાને કહે ચિત્રલેહા જો, તું તો સાં-
ભળ બાળસ્નેહા જો; આપણુ મોટા માંબાપનાં છોડ જો, કેમ
કહિયે કાળું કે ગોડ જો. ૧ બેની લાંછન લાગે કુળમાં જો, પ્ર-
તિષ્ઠા જાય એક પળમાં જો; અમે તો તમ પાસે ન રહિયે જો,
જઈ બાણાસુરને કહીયે જો. ૨ વાત બાણાસુર રાય જાણે જો,
આપણા બેનો અંતજ આણે જો; મને મેલી ગયો તારી પાસે

જો, તારો બાપ રહ્યો વિસ્વાસેજો. ઉમેં તો ન થાય તારૂં રક્ષણ
 જો, તુજમાં દિશેછે અપલક્ષણજો; બેનીછો કરવાદ નકીજેજો,
 તારા બાપ થકી તો બહીજે જો. ૪ તને દેખુછું મદમાતી જો,
 નથી પેટભરી અંન ખાતી જો; તારૂં વચન મુને નથી ગમતું,
 જો, જોબનીયું હશે સઉને દમતું જો. ૫ કામ બ્યાપે સર્વ અંગે
 જો, બેની રહીયે પોતાના ઢંગે જો; તું તો બેઠી નિહાસે પંથ
 જો, કાળાગ્રહમાં ક્યાંથી હશે કંથ જો. ૬ તેં તો મુને આંખમાં
 ઘાલી જો, માથે છાણાથાપીને ચાલીજો; હું પ્રીછીકામનું કારણ
 જો, બેનીરાખજે હૈયામાંધારણજો. ૭ તું તો જીવેલો કમાંએકઠાં
 જો, વમણું ક્યાંથી પામશે કોઠાંજો; બેનીડગલાં નભરીયેલાંબાં
 જો, ઉતાવળે ન પાકે આંખા જો. ૮ મારી ઓખાબાઈ સલુણાં
 જો, આવ્યો ચૈતર માસ એમ કરતાં જો; પછી ઓખાજીવૃત
 આચરતાં જો, અલુણું અન્નજમીદિનખુવે જો. ૯ દિપકબાળે
 ને અવનિયે સુવે જો, માત ઉંમીયાને આરાધે જો; થયું પુરણ
 વ્રત એક માશે જો, કોણજાણે એકાંતે જો. ૧૦

અવાસ એક સ્થાન વિષે, વ્રત કીધું ઓખાયરે:

સ્વપ્નામાં સંજોગ સ્વામીનો, ભટ પેમાનંદગાયરે.

કડવું ૨૬ મું.

રાગ ઢાળ-બાઈ તુંએ કુંવારી હુંએ કુંવારી, સાંભળશૈયર
 વાત; ગોર્યમાની પુનકરીયે, જો પામીસું નાથ. ૧ કોણમસવાડે
 કોણમસવાડે કોણદાહાડે, ગોર્યની પુનથાય; મને કરીનેઆપો
 પુતળાં હું પુણુ મોરી માય. ૨ ફાગણ વદબીજના દહાડે કરવું

રે સ્થાપન; ચૈતર સુદી ૩ ના દાહાડે, કરવુ ઉત્થાપન. ૩ સક્ષન
સક્ષા પાથરી, સંદેસરાનાં ફુલ; પુજી અરચી ઓખા માગે, જે
જે વસ્તુ અમુલ્ય. ૪

કડવું ૨૭ મું.

રાગ ધોળ—ગોરચમા માગુ રે ગોર્યમા માગું માગું માહારા
બાપનાં રાજ; માતા સદાયે સોહાગણી. ૧ ગોરચમા માગુરે
માહારા ભાઈનાં રાજ; ભાભી તે હાલ હુલાવતી. ૨ ગોરચમા
માગુરે મારા સસરાનાં રાજ; સાસુને પ્રજા ઘણી. ૩ ગોરચમા
માગુરે દિયર જેઠનાં રાજ; દેરાણી જેઠાણીનાં જોડલાં. ૪ ગો-
રચમા માગુરે તમારી પાસ; અખંડ હેવાતન ઘાટડી. ૫ ગોરચમા
માગુરે હુંતો વારં મવાર; ચાંદલો ચુડો ને રાખડી. ૬ ગોરચમા
માગુરે સરખા સરખી જોડ; માથે મન ગમતો ધણી. ૭

કડવું ૨૮ મું.

રાગ ઢાળ--એક દહાડો ચિતલેહાને, ઊંઘ આવી સાર; વાસી
પુષ્પે કરતી પુજા ઓખા તે નિરધાર. ૧ એટલે ચિતલેહા જા-
ગી, જીવે તો વાત વિખિત; વાસી પુષ્પ ચઢાવ્યાં દીઠાં, થઈ ર-
હી બચભીત. ૨ વાસી પુષ્પે પુજા કીધી, નહિ પામે ભરથાર;
ભરથાર જો હું નહીં પામું, તુ સાંભળ મોરી માય. ૩ આલે તા-
રાં પુતળાં, મારી પુજે છે બલાય; ઉપર પ્રાણી રેડીયે તો, આ-
કુરાં ધોવાય. ૪ ઉંચેથી પછાડીયે તો, ભાગી ભુકો થાય; તું આ
લે તારાં પુતળાં, મારી પુજે છે બલાય. ૫ પંદર દહાડા પુજા
કીધી, બોલાવ્યાં નહીં બોલ; તું તો બેની કહેતી હતી જે નહીં
ગોરચમાને તોલે. ૬ પકવાન પેંડો મેલીયે તો, કડકો કોર ન ખા-

ય; તું આ લે તારાં પુતળાં; મારી પુજે છે બલાય રે.

કડવું ૨૨ મું.

સાખી—શીવનાં લીજે વારણાં, જોજોનેત્રેબાહ્યોરે કામ; ત્રિ-
પુરા દૈત્યને વિડારીયો, હું તો કેમ મેલું નામ. ૧ શીવ અખં-
ડાનંદ જોજો, ગંગા ધરી શિષ; ભાગીરથી તપથી ઉઠાડીયા. હું
કેમ મેલુ તે ઈશ. ૨ શીવ ભોળો સુવે સમશાનમાં, ચોળે ત્યા-
રે રાખ; માગે ત્યારે ભિક્ષાવૃત, આપે તેને લાખ. ૩

કડવું ૩૦ મું.

ઢાળ—હિમાચળની ભાણેજી બાઈ, ગણપતીમારો વીર; મ-
મહાદેવજીની પુજ કરિયે, મન રાખીને ધીર. ૧ ખચેરી ગતમાં
ઓખા ચાલ્યાં તેનો કહુ વિસ્તાર; સ્નાન કરીને કામનીયે તો,
સજ્યાસોળશણુગારરે. ૨ નેપુર વાજે વિંછવા ગાજે, ઝાઝરનો
ઝમકાર; નાગદમણીઝુ માણુનેવળી, ઉપરએકાવળહાર. ૩ જડાવ
ચુડલો ઝુલતી દામણી, દામનીયે ચકલીચોચાર; પગે પાવલાંને
નેપુર વાજે, ઘુઘરીનો ઘમકાર. ૪ વાળે વાળ મોતી પરોવ્યાં,
મોતીની શેરો સોળ; દરપણુ લીધુ હાથમાં ને, મુખે ભરીયાં તં-
બોળ. ૫ કનક થાળ મોતીયે ભરીયો, માંહે શ્રીફળ ફેફળ પા-
ન; આક ધંતુરો અગથીયો, શંખાવળી નિરવાણુ. ૬ આકાશ
માર્ગે પક્ષણી તે, વેગે ચાલી જાય; ઈંદ્ર કેરૂ વિમાન ચાલે, એ-
વી છે શોભાય. ૭ મહાદેવ ને પાર્વતી બેઠાં. પાસા રમતાં સાર;
મહાદેવ કહે છે પાર્વતીને, ઓ આવી કોઈ નાર. ૮ સ્વામી
કાંઈ ઘેલા થયા, એ બાણુ તણી કુમાર; હવે તું એમ જાણુ છે

જે, કરશે અંગીકાર. ૯ પાર્વતીએ મન વિચારયું, હવે તે વંદી
વાત; મહાદેવજીને કામી જાણી, લોચને દીધા હાથ. ૧૧ ત્રીજું
લોચન ઉઘાડ્યું, શંકરને લેલાટ; પાસે આવી ઓખા દીઠી,
લજ્યા પામ્યા તાત. ૧૨ તેણે સમે ઓખા આવી ઉમીયાને
લાગી પાય; આવડી ઉતાવળીથઈ આવી, નહીં પામેભરથારરે.

કડવું ૩૧ મું.

સાખી—ઓખા કહે છે અમે પેઠા પાણીમાં; તરવા તુંબાં
ઝઘાં; હું આવી સમુદ્ર વચમાં, તુંબાં પુટી ગયાં. ૧ ઓખા
કહે છે તરસ લાગી મારા તનમાં, સરોવર તિરે હું ગઈ; પીવા
ઝખોળી પાય, મારાં ભર્યાં સરોવર ગયાં સુકાઈ. ૨ આણી
તિરેથી અમે અળગાં થયાં, પેલી તિરે નવ ગયાં; કરમ તણે
સંજોગે, અમે મધ્ય જળ વચે રહ્યાં. ૩ હું તો આવી ઈશ્વર
પુજવા, સામે દીધો શ્રાપ; પરણ્યા પેહેલું રંડાપણુ થયું, મારાં
કીયા જનમનાં પાપ. ૪ ઉમીયા તુંતો મોરી માવડી, છોડ ના
દીજે છેહ; માવીત્ર તમો કેમ છુટશે હુંતો પુત્રી તમારી તેહ.
(ઢાળ,) પ્રેમે પ્રદક્ષિણા કરીને, કરજોડી ઉભી બાળ; પાર-
વતિ કહે માગ્ય વર, હું આપું તે તતકાળ. ૧ ઓખા વળતું
વચન બોલી, હરખશું તેણીવાર, માતા મુજને આપીએ, મારા
મન ગમતો ભરથાર. ૨ ત્રણ વાર માગ્યું ફરી ફરીને, મુને વર
આપો આદીશ; લાજ મુકીને ઓખા બોલી, તવ ચઢી પાર્વ
તિને રીશ. ૩ નિર્લજ થઈ તેં કામજ કીધું, માટે દેઉંછું તુજને
શ્રાપ; જા પરણજે ત્રણવાર તું, એમ બોલ્યાં પારવતિ આપ. ૪

વળી ત્રીજે કહ્યું ને તેરસે આવી, તારે ત્રણ હજો ભરથાર; શ્રાપ
 એવો સાંભળીને, કંપી રાજકુમાર. ૫ પુરૂષને નારી ઘણેરી, તું
 સાંભળ, મોરી માય; નારીને તો પુરૂષ બીજો, શ્રવણે સુણ્યો
 નવ જાય. ૬ સુંદર માધવ માસ આવશે, દ્વાદશીનો દન; ત્યારે
 સ્વપનામાં આવી પરણશે, પ્રાણુતણો જીવન. ૭ તું જાગ્યા કેડે
 ઓળખજો, તને કહું છું સત્ય વિવેક; ત્રણવાર તો પરણશે, પાણુ
 વરતો એકને એક. ૮ વર પામી ઓખાબાઈ ચાલ્યાં, મંદીર
 માળીયે સાર; અરે બાઈ હું પરણી આવી, સુંદર વર ભરથાર,
 ૯ એમ કરતાં ઓખાબાઈના, દીન ઉપર જાય દિન; સુંદર
 માધવ માસ આવ્યો, દ્વાદશીનો દન. ૧૦ સુંદર સજ્યા પા-
 થરીને, સણુગારયું ભોવન; આજસ્વપનંતરમાં આવશે, મુજ
 પ્રાણુતણો જીવન. ૧૧ સંધ્યા થઈ રવી આથમ્યો આથમીયો
 કબ્યપ તન; હજુએ ન આવ્યો હજુએ ન આવ્યો, પાણુ તણો
 જીવન. ૧૨ પોહોર રાત તો વહી ગયીને, હજુ ન આવ્યો કોય;
 ઉમીયાજીએ વચન કહ્યું તે, રખે મીથ્યા હોય. ૧૩ વા વાય ને
 બારી હાલે, ખડખડાટ બહુ થાય; ઓ આવ્યો ઓ આવ્યો
 કહીને, તુરત બેઠી થાય. ૧૪ તમો આવ્યા તે હું જાણું છું,
 મારી સગી નાણુંદના વીર; બોલ્યા વિના નહીં ઊઘાડું, હચીડે
 છે મુને ધીર. ૧૪ વેણા લીધી હાથમાં ને, ગીત મધુરાં ગાય;
 ચેન કાંચી પડે નહીં, ને ભણુકારા બહુ થાય. ૧૬ તેવામાં એક
 બારણું, ખડખડવા લાગ્યું જ્યારે; ઓખાબાઈએ તો દોટ
 કરી, દ્વાર ઊઘાડ્યું ત્યારે. ૧૭ બાણુસુરે મેહલ રચ્યો છે; તેના

સ્થંભજ એક; તેતણો પડછાયો તે, ઓખા નજરે દેખ. ૧૮
ઓપેલા આવ્યાછે, તમ ઉપર જાઉ વારી; બોલ્યા વિના તો
નહીં બોલાવું, છું ગુણવંતીનારી, ૧૯ બાણાસુરજો બાણશેતો
લેશે બેઉના પ્રાણ; શાનેકાજે આંહી ઉભાછે, સાસુના સંતા-
ન. ૧૯ ઓખાબાઈ તો માળીઆમાં, પાડે છે બકોર; ઈશ્વર ને
પાર્વતીએ, ગગને સાંભળ્યો છે શોર. ૨૦ ઈશ્વર કહે છે ઉમી-
યાજીને, કોણ રૂવે જેનાર; ઉમીયા કહે છે મહાદેવજીને, ઓખા
રૂવે નીરધાર. ૨૧ વચન આપણું મીથ્યા કરવા, બેઠી બાણકુ-
માર; તામશી વિધા મોકલી તે, નિંદ્રાનો ભંડાર. ૨૨ મધ્યરાત
તો વહી ગઈ ને, મીચાણું લોચન, સ્વપ્નાંતરમાં આવી પર-
ણ્યો પદ્યુમનનો તન. ૨૩

કડવું ૩૨ મું.

રાગ ધોળ-સ્વપ્નાંતરમાં દીડીસોરડીયાની જાનરે; સ્વપ્નાં-
તરમાં વડસસરો ભગવાનરે, ૧ સ્વપ્નાંતરમાં ખળકે મીંઢળ
ચુડીરે; સ્વપ્નાંતરમાં ઓખા દીસેછે અતી રૂડીરે. ૨ સ્વપ્નાં-
તરમાં વરત્યાં છે મંગળચારરે; સ્વપ્નાંતરમાં આરોગ્યાકંસા-
રરે. ૩ સ્વપ્નાંતરમાં કરે છે પીઉજીથ વાતરે; સ્વપ્નાંતરમાં
હશી હશી તાળી લેછે હાથરે. ૪ ચિત્રલેહા ભરીરે નિંદ્રામાંથી
જાગીરે; ઓખાબાઈને કોણુકરમ ગતી લાગીરે. ૫ ઓખાબા-
ઈને નાટક ચેટક લાગ્યું રે; તેતો કેમ કરીને થાશે અળગું રે. ૬
જાગ્યરે જાગ્ય ઓખા જાગ્યરે; તહારે જે જોઈએ તે માગ્યરે. ૭
રાગ માઝુ—ઓખા ભરીરે નિંદ્રામાંથી જાગી, અંગો અંગ

અંગીદી લાગી, ફટ પાપણી સીદને જગાડી, મને ભર્યા અ-
ત્રતમાંથી ઠહાડી. ૧ ફટ પાપણી એ શું કીધું, અત્રત લેઈ ને
વીખજદીધું; ખાડી પાનની અડધી કરડી, ખાધી મન વિના
મુખ મરડી, ૨ જીવો મહારા કરમની કરણી, વરશે મેલી ગ-
યા મુને પરાણી; મહારા પિઉને મતી જે આવી. માહારા નાથ
ગયારે રીસાવી. ૩ મહારા હઈયા કેરો હાર; આણીરે આપો
આણીવાર. ૪

કડવું ૩૩ મું.

રાગ શોરઠ—સૈયર શત્રુ શે થઈ ને લાગી. મને સપનામાંથી
જગાડીરેહો; ઉમીયાનો ભર આજ સફળ થયો ને, જપતાં છે
દહાડી દાહાડીરેહો. ૧ અધવચ કુવામાં મુજને ઉતારીરે, વ-
ચેથી વરત મેલ્યું વાઢીરેહો; ખાગ બગીચામાં પુલ પુલ્યાંછેરે
હો, પુલી મહારી તનડાની વાડીરેહો. ૨ પ્રેમાનંદ પ્રભુ જાતાં
ન ઓળખો હો, ખેતરી જાયછે દહાડી દહાડીરેહો; સૈયરે
ભુંડીસૈયર શત્રુશે થઈ નેલાગી, મુનેસપનામાંથી જગાડીરેહો.

કડવું ૩૪ મું.

સાખી—ચંદા તુંતો જીવો કરોડ વરસ, સપને થયો સંજો-
ગ; શ્રાપ દેઉંછું સુરજ દેવતા, મુજ જાગે પડીયો વિજોગ. ૧
સપનામાં મહારા પિઉજીશું, અમે કરતાં લીલા લેહર; અમૃ-
તરસ હું પીતી હતી, તેમાં તેં મેલ્યું ઝેર ૨ કંથ વિજોગે એ
કામની, ગઈ પંડીતની પાસ; ભુલ જે પુછું પંડીતો, એક દી-
ન કેહેતી માસ. ૩ ફરી ફરી પંડીત એ કહે, સાંભળ ઓખા-

કરજોડ; શોધી લાહો એ પિઉથું; એક વરસે કરોડ. ૪ ઝોખા
પુછે ઝો પક્ષીડો, તારી બે પાંખો માગીશ; હું મહારાસજ્જ-
નને મળી, તારી પાંખો પાછી દઈશ. ૫ પાંખ પ્યારી પંથ તો
વેગળો, તારો પિઉ કોણુજ દેશ; માગી તાગી પાંખડીયે, તારા
સજ્જનને ક્યાંથી મળેશ, ૬ ચાંચકઠાવું અપઈયાતાહરી, ઉપર
ડાડુ વુંણુ; ભીને રંગે પિઉ માહરો, તને પિઉ મળશે કુંણુ. ૭
પિઉ વિભેગે પીલી ભઈ, માડ તનમન સુકાઈ જાય; વગરી તું
વાહન ચઢીતો, સહિ સફરનાજાય. ૮ લેખ લખ્યા છઠી તાણા,
તે મટી કયમ જાય; કર્મેલખ્યું તેભોગવે, તેની પક્ષ કરેજ દુરાય,
રાગ ધરાડી-મધ્યનીશાસમેરે; માળીયામાં રોતીરેરાજકુમાર;
ક્યાં ગયો ક્યાં ગયોરે, બાઈ માહારો શપનાનો ભરથાર. મીં-
ઢળમાડું ક્યાં ગયુરે, બાઈ મારોચુડલો હતો જેહાથ; ધાતામા
ઢળી ગયુંરે, બાઈ મારે અમૃત આવ્યું જેહાથ. ૨ પીયુપરદે-
શીયારે, ભુંડા મને લીધી શે નવ સાથ; આજ વેરણુ થઈરે,
બાઈ મહારા શપના કેરી રાત. ૩ લાવ સખી વિખ પીઉંરે,
બાઈ માહારા કાઢું પાપી પ્રાણુ; હવે હું કેમ કરુંરે, બાઈ મને
વાગ્યાં વીરહનાં બાણુ. ૪ પાપી મારો જીવડોરે, ઝોખાબાઈયે
પડતું મેલ્યું ધરણુ; રોતાંરોતાંજ્યાંગયાંરે, ઝોખાબાઈયેરોપીયું
વાડીવન. ૫ જઈને પુછુ કુમનેરે, ક્યાંઈ માહારો દીઠો પ્રાણુજી-
વન; તું ગુણુબેલડીરે, બાઈ જોને કરમ વિચાર. ૬ નાથ મેલી
ગયારે, બાઈ માહારાં કોણુ જનમનાં પાપ; આજ વેરણુ થઈરે,
બાઈ માહારા શપના કેરી રાત ૭ જોબન મેં તો જાળવ્યુંરે;

જાણ્યું મારા પ્રભુને ભેટ કરીશ, જો પ્રભુ નહીં મળેરે, તો હું
માહારા પ્રાણુ તજીશ. ૮

કડવું ૩૫ મું.

સાખી--ઓખા રૂવે ચિત્રલેહા વિનવે, ઘેલી સૈયર નવ રો-
ય; શપને દીહું જો નીપજે, તો દુઃખ ન પામે કોય, ૧ જળ
વલોવે માંખાણુ નીપજે, તો લુખુ કોઈનવ ખાય; મુને વાહાલી
હતી અતિ, સખી તું તો ચિત્રલેહાય. ૨ વેરણુ થઈ વિધાત્રી,
એણે આડા લખીયા આંકઃ એકવાર આવે મારા હાથમાં, તો
ઘસીને વાહુ નાક. ૩ કરમલખાવેતોલખે, ભરીને મેલ્યો આંક
કરાણી પ્રાપ્તી ભોગવો, તેમાં વિધાત્રીનો શો વાંક. ૪ વિધાત્રી
આપે તેને લક્ષ દીયો, ન આપે તેને છેક; એકવાર પોકારે બા-
રણુ, તેને પુત્રી જન એક. ૫ લાંચ લેઈ લખતી હતે, તોઆપત
સહુથી પેહેલું; મારા પિઉ વિજેગણુ ન જાણતી, મારૂ મરાણુ
લખાવતી વેહેલું રે. ૫

કડવું ૩૬ મું.

રાગ આશાવરી—શપનું સાચુ ન હોય, સૈયર મારી શપનું
સાચુ ન હોય; ટેક. એક રંક હતો તે રાજ્ય પામ્યો, શપનાંત-
રમાં સાર; હસ્તી ખુલે તેને બારણુ, રથ ઘોડા પરમ વિશાળ;
જાગીને જોવા જાય ત્યારે, ગાંધર્વ ન મળે એક. શપનું. ૧ એક
નિરધનિયો તે ધન પામ્યો, શપનાંતરમાં સાર; તેનેદેશ વિદેશે
વહાણુ ચાલે, વાણોતર છે સાર; જાગીને જોવા લાગ્યો ત્યારે
કોને લાવે પાશ શપનું, ૨ એક મુરખ હતો તે શપનાંતરમાં,
ભાણીયો વેદ પુરાણુ; જાગીને ભાણુવા જાય ત્યારે, મુંખે ન આ-

વડે પાશાણુ, સ્વપ્નું. ૩ એક વાંઝીયો તે સ્વપ્નાંતરમાં, વગે
પાખ્યો બાળ; તેનું ઘોડીયું ઘોબરે બાંધ્યું, પારણુ પરશાળ;
બગીને જોવા બય ત્યારે, કોનું લાવે બાળ; સ્વપ્નું સાચુ ન
હોય, સૈયર મારી સ્વપ્નું સાચુ ન હોય, ૪

કડવું ૩૭ મું.

રાંગ કહ્યાણુ---ચિત્ર ચાળીનેવાનોવાળીને; રંગ ભેળીનેપટ
મેલીને; લેખાણુ લાવીને કરમાં સાહીને, રંગ ભરતીરે ચિત્ર
કરતીરે, ૧ હવે સ્વર્ગના લોક લખાયરે; લખ્યા સ્વર્ગલોકના
રાયરે; ઉપરલોક લખ્યુંને ભુરલોકલખ્યું, જમલોકને તપલોક
લખ્યા. ૨ સત્યલોકલખ્યોને વૈકુંઠ લખીયું; ગુણુલોકલખીયો
ને ગાંધર્વે દેશ લખીયો; હવે ઓખાબાઈ તમે ઓરાં આવોને,
આમાં હોય તેને આવીને બોલાવોરે. ૩ ઓખા આવીને
કાગળમાં જોયરે, એતો રાતે રાતે લોચને રોયરે; બાહ્ય બાહ્ય
આતો નથી ગમતુરે, એને રાણુવગડામાં મેલો જઈને રમતુરે;
૪ ચિત્ર ચાળીને વાનો વાળીને, લેખાણુલાવીને કરમાં સાહીને
રંગભેળીને પટ મેલીને; હવે પાતાળ લોક લખાયરે. ૫ અતળ
લખીયું ને વિતળ લખીયું, શેતુતળ લખીયું ને પાતાળલખીયું
તળાતળ લખીયું રસાતળ લખીયું, મહાતળલખીયું તેણીવાર
રેકલખિયા પાતાળલોકનારાયરે, નાગલોકલખિયા તેણીવારરે;
વાસુકીનાગલખિયાનેત્રિશ્વકનાગ લખિયાપુંડરીકનાગલખિયા
ને મણીધરનાગ લખિયા, શેષનાગલખિયા તેણીવારરે, ૭ મારી
ઓખાબાઈ સહુણી ઓરાં આવોને; આમાં હોય તેને હશીને

ઘોલાવોને; બાહ્યબાહ્ય એના દર્પરે, હું શું સ્વપ્નાત્રમા પરાણી
 આવા સર્પરે, ૮ આતો કાળા લીલા ચીળા સાપરે, લખનારી
 ચિત્રલેહા તારા બાપરે; ૯ ચિત્રચાળીને વાનો વાળીને; દીવો
 બાળીને કાજળપાડીને, હવે મૃત્યુલોક લખાયરે, લખિયામૃત્યુ
 લોકનારાયરે. ૧૦ અજમેર લખિયુંનેઅલીયારલખિયું, મુલતાન
 લખિયુંનેમારવાડલખિયુંખોરાસન લખિયોનેખંગાળલખિયો
 ને, એકમુખાને અષ્ટમુખા લખિયા. ૧૧ સ્વાન મુખાલખિયાને
 મંજરમુખાલખિયા, હસ્તિમુખલખિયાનેગાધર્વમુખાલખિયા
 એકરંગાલખિયાને અસ્તિવાળા લખિયા, લખી વનસ્પતીભાર
 અઠારરે. ૧૨ ઓખાઆવી જીવોભરથારરે; બાઈકાગળલખિયો
 તે તારો પાડરે; હું શું શપનાંતરમાં પરાણી આવાં ઝાડરે ૧૩
 બાઈલખતાં તે લેખણુ તુટીરે, ખડીઆમાંથી રૂશનાઈ ખુટીરે
 થયા કાગળના અંબારરે; તને સ્વપ્નુ નથી લાધ્યું સારરે, ૧૪
 કડવું : ૯ મું.

સાખી-સોરઠ દેશ સોહામણોં મુજને જોયાના કેડ; શ્રિસ્તના
 ગર ને ગોમતી, ત્યાંતો રાજ કરે રણુછોડ. ૧ સોરઠ દેશ શોહા-
 મણુ. ન ચડયો ગઢ ગીરનાર; ન નહાયો ગંગા ગોમતી, તેને
 એળે ગયો અવતાર. ૨ સોરઠ દેશ સોહામણો વેલ વેલ કેલ
 કરંત; ગંગોદક ભરી કંચ્રકી; રાય હરી ચરણે ધરંત. ૩ સોરઠ
 સુઘડ માનવી; રાજ નિતનિત કરે કહેવાર; એક નગર નહીં
 માનવી, તેને ઉભા ઉભા જીહાર. ૪ રાગ હુલારી—આજરે
 સ્વપ્નામાં દીઠી સોરઠીયાની જનરે, જાણુરે જાદવરાય આ-

બ્યા પરણવા જો; આજરે સ્વપનામાં દીડી ગોમતીની તીરરે,
આજ સ્વપનામાં દીડા હળધરજીનાં વીરરે; આજરે સ્વપનામાં
દીડા સુંદર વરભરથારરે; તેમાં અડધાંઉધ્યાંને અડધાંજગતાં રે.

કડવું ૩૯ મું.

રાગ કલ્યાણ—ચીત્ર ચાળીને વાનો લાળીને, રંગ ભેળીને પટ
મેલીને, રંગ ભરતીરે ચીત્ર કરતીરે, લેખણ લાવીને કરમાં
સાહીને. ૧ હવે સોરઠ દેશ લખાયરે, ત્યાં નગર લખીયું દ્વારકાં
યરે; લખી જલ્લપતી રાજધાનીરે, તેની સોભાતો સુરજ સમા
ણીરે. ૨ લખીયો જલ્લવનો પરિવારરે, ઉગ્રસેન લખીયા તોણી-
વારરે; કૃતવરમા લખયા સાત્વીક લખીયા, ઓધવ લખીયાને
અકૃર લખીયા. ૩ વાસુદેવ લખીયા તોણીવારરે. ઓખા આવી
જીવોને ભરથારરે; બાઈ તે તો એધાણ મળીયાં રે, આ ઘરડાને
માંથે પળીયાં રે. ૪ તેને માથે મુગટ કુંડળ કાનરે, એવા જોલા
ખીયા ભગવાનરે; ઓખા આવી જીવોને ભરથારરે, બાઈ તેના
સરખું રૂપ તેના ચાળારે. ૫ મારા નાથજી ગોરા ને આતે કા-
ળારે, તેને વડસસરો વડસસરો શહુ કેહેતારે; હું પરણી ત્યારે
ચેરી સાહીને રહેતારે; ૬ લખીયા કૃષ્ણ તાણા કુમારરે, એક
લાખ કરતા હજારરે; એંશી આગળ લખીયા તોણીવારરે, ઓ
ખા આવી જીવોને ભરથારરે. ૭ એતો રીંછડાના બાળરે, એને
માંથે મોટા વાળ; એના કુળમાં મારો કંથ, એને ધાવણનાછે
દંત ૮ એતો રૂપાળો ને ઉંચેરે, એને મોઢે નથી મુછો; ત્યારે
લખીયા પ્રદ્યુમ્નરે, ઓખાનું કંઈક માન્યું મનરે. ૯ જાણે

હોય કે નહોય, મુજને પરણ્યો તેનું મોહોય, એને સગો શસરો
સૌ કહેતારે, હું પરણી ત્યારે મારી પાસે રહેતારે. ૧૦

વદાણુ—એમ કહીને અનિરૂદ્ધ લાખીયા, ક્ષણું ન લાગી વા-
રે; કસ્યુ મલાકલાડાં ઉભી રહી, બાઈ એ મારો ભરથારે, ૧૧
કડવું ૪૦ મું.

રાગ ઢાળ--ચિત્રલેહના હાથમાંથી પેલું લાખીયું પુતળું
જેહ; પ્રેમ આણી ઔખાબાઈ ચે, ઝુટી લીધું તેહ, ૧ કરમાંદે
ઈને કામની, કાંઈ દેછે આલીંગન માળીયામાં મેલી ચાલ્યા,
પ્રાણુતાણુજીવન, ૨ આણીવારહું નહીજવા દેડી, મેં જાલ્યા
છે છોડા; મારા પિઉજી પરવરો તો, મુજને સાથે તેડા. ૩ ચિત્ર
લેહા ઔણીપેર બોલી, સળેડે છે જોડ; તેતો પોહોડયો છે દવા,
રકામાં, આતો ચીત્રમાણુના ઘોડારે. ૪

કડવું ૪૧ મું.

રાગ પરજ—આપો આણી, એ વર મુને આપો હો આણી;
નીકર કાહુ મારો પ્રાણી, એવર મુને આપો હો આણી, ટેક;
મેંતો સપને દીઠા જે છોગાળોરે, તેની પાપણુનો છે ચાળોરે;
મારૂ મનડું હરયું લાટકાળે; તે વર મુને આપો હો આણી, ૧
જેના દીર્ઘબાહુ અબાણુરે, મકરાકૃત કુંડળ કાનરે; અંગ શોભે
એ ભીનેવાન, તે વર મુ. ૨ જેનાં લક્ષણુ વીસને બારરે, મુને
પરણી ગયો છે કાલારે; તેને વરશ થયાં દશ બાર, વર મુ. ૩
વરની લાટકતી છે ચાલારે; મુને પરણી ગયો છે કાલારે; તેને
ટપકું કીધું ગોરેગાલા, તે વર મુ. ૪ રાજેપીતાંબરપરીધામર
મુણે કહેતો ગયો નહીં નામરે; ત્યારે ક્યાંથી સરે મારૂ કામ

તે વર મુ० ૫ ચીત્રલેહા બોલીવાણુરે, સૈયર કેમથઈ અજ-
ણુરે; બાઈ મારી ત્યાંતે જાએ કોણુ, તે વર મુ० ૬ કોટકાંગરે
ચામું ડાંયરે, છપન કોડ છે ચોકી માંયરે; ચક્ર જળહળતું છે
ત્યાંયરે, મુને મારે હેલા માંય, તે વર મુ० ૭

કલ્પ ૪૨ મું.

રાગ માઝ.—ઑખા કહેછે સુણુ સાહેલી, લાવ્ય કંથને વે-
હેલી વેહેલી; બાઈ તું છે સુખની દાતા, લાવ્ય સ્વામીને થાય
સુખસાતા. ૧ ચતુરાને કહે ચીત્રલેહા, બાઈ આણુયાના ઉપાય
કેવા; દુર પંથ છે દ્વારામતી, કેમ જવાય મારીવતી. ૨ ત્યાંજઈ
ન શકે રાય શક, રક્ષાણુ કરે સુદરશનચક્ર; જાવું જોજન સહસ્ર
અગીયાર, તારો કેમ આવે ભરથાર ૩ નયણે નીરની ધારા
વહે છે, કરજોડીને કન્યા કહે છે; બાઈ તારી ગતી છેમોટી, તને
કોઈ ન કરી શકે ખોટી. ૪ સૈયરને સૈયર વહાલી, છે મેં જમણે
હાથે ઝાલી; આપણુ બેઉ જાણુ સંધાતી, તું પ્રાણુદાતાછે વિ-
ધાત્રી. ૫ માખાપ વેરી છે મારાં, મેં તો ચરણુ સેવ્યા છે તારા;
વિધાત્રી તું હીન દયાળ, એમ કહીને પગે લાગી બાળ ૬ ચિત્ર-
લેહાએ ધારણુ દીધી, પછી દેહ પક્ષીણીની કીધી. ૭

કલ્પ ૪૩ મું.

રાગ ઢાળ.—ચિત્રલેહા કહે ઑખાબાઈ, મારે દ્વારકામાંજાવું;
પ્રભુના ઘરમાં ચોરી કરવી, નથી લાડવો ખાવું. ૧ અગીયાર
સહસ્ર જોજન જાવું, હરવા શ્રી જુગદીશ; સુદરશન જો ચક્ર
મળે તો, છેદે માઝ શીશ. ૨ બાઈ તુજને તાણુ તો નવ પડે ને,
જોમ તેમ વહેલી થાને; લાવ્ય મહારા કંથને તું, ખોટીથાય છે

શાને. ૩ જાતી વેળા ઝોખા કહેછે, મારો વર છે રૂડો; કરમે
 મળ્યાં છે કુંવારાં, માટે રખે પેહરતાં ચુડો. ૪ ચિત્રલેહાએ ક-
 હેવા માંડયું, મનમાં રાખો ધીર; તુજ સ્વપ્નામાં પરણી ગયો,
 મારી માડી જયો વીર. ૫ ત્યારે ઝોખા કહેવા લાગી, જોઈ
 રહી વાટડી; મારો વર રૂડો જાણી, રખે ઝોઢતી ઘાટડી. ૬ હું
 નહીં ઝોઢું ઘાટડી, તું એ શી બોલી વાત; તુજ સ્વપ્નામાં
 પરણી ગયો, મારી માડી જયો બ્રાત. ૭ એવું કહીને ઉત્પત્તી
 તે, પવન વેગે જાય; આકાશ મારગે સંચરી, પોહોચી ગોમતી
 માંચ. ૮ ગોમતીમાં મરહન કર્યું ને વિચારિયું તેઠામ; પ્રભુના
 ઘરમાં ચોરી કરવી, નહીં એકલાનું કામ. ૯ પછી તેણે નારદ
 મુની સંભાર્યા, તતક્ષણ આવ્યા ધાઈ; કહે રે મુજને કેમ સં-
 ભાર્યો, ચિત્રલેહા બાઈ. ૧૦ બાણાસુરનીદીકરીને, લાગ્યું છે
 સ્વપ્ન; અનિરૂદ્ધ સેજે વરીગયો, વિવહળ થયું છેમન. ૧૧
 ચોરી કરવા હું આવી, સુદર્શન આહું થાય; તેમાટે તમને સં-
 ભાર્યા, કરવા માહારી સહાય. ૧૨ નારદ કહે છે ઝોરે બાઈ,
 એમાં તે શું કામ; એક તામસી વિદ્યા એવી ભણાવું, ઊંઘે
 બાધું ગામ. ૧૩ ચિત્રલેહા કહે સાચું કહ્યું, પણ છેતરવા જી-
 ગદીશ; પેહેલું સુદર્શનચક્ર મળે તો, છેદે માફ શીશ ૧૪ ચ-
 કરની ચિંતા નવ કરશો, જે માર્ગે જશે ચોકી કરવા; તેરે મારમે
 હું જઈશ, બેસાડીશ વાતો કરવા. ૧૫ પછી તામસી વિદ્યા
 ભણાવી, જીભે જપતી જાય; ચોસક કળામાં ચામુંડા તે, ડબક
 ડોલું ખાય. ૧૬ ગામ તો ધારણ પડ્યું ને, ઉંઘ્યા લોક;

ચિત્રલેહા નગરમાં પેઠી. મુકી મનનો શોક. ૧૭ નારદે વિચા-
ર્યું ચિત્રલેહા, અનિરૂધ્ધને લેઈ જશે; શીવને શામળીયો વઢ-
શે; જુદા જોવા જેવું થાશે. ૧૮ ચકર ચોકી ફરતું આવ્યું; મા-
રગમાં નિરધાર; તે મારગે સામામળિયા, નારદ બ્રહ્મકુમાર. ૧૯
નારદ કહે કહેછે ચકરને, તું દાહાડી જાયછે ફરવા; એક ઘડી વારખે
શને, મુજ સાથે વાતો કરવા. ૨૦ તું ને હું તો ક્યાં મળીશ, તું
સાચી કેહેને વાત; કોઈ દાહાડો મુજને સંભારે, દવારકાં નોનાથ.
૨૧ ચકર મુખથી બોલીયું, વળી માડું તે ધનભાગ્ય; તમારાં
દરશનનો તો, ક્યાંથી પામું દાગ, ૨૨ ભોળુ ચકર સમજ્યું નહીં
બેહું નિરાંતવું થઈ; પેલી નારી પેઠી નગ્રમાં, ચોરી કરવા ગઈ.
૨૩ જોતી જોતી જ્યાં ગઈ, કૃશ તાણું રે ભોવન; ત્યાંથી આ-
ઘેરી પરવરી, જ્યાં પહોડયો પ્રદ્યુમન. ૨૪ ત્યાંથી આઘેરી પ-
રવરી, મહા વિષ્ટ કેરો વીર; સોડ ઘાલીને હોઠીયો, મહા ધનુ-
ષધારી ધીર. ૨૫ હુમાણું જો હું એને જગાડું, માહારા મારી
કરે કડકાય; માથે હીં ડોળો લેઈ લીધો ને, ઉલટ અંગ ન માય.
૨૬ જુગત અંબે જે જુગત અંબે. કરંતી તે જાય, હીં ડોળો લે-
ઈ જતાં દીઠો, નારદે તો ત્યાંય, ૨૭ હીં ડોળો લેઈ પરવરી ને,
સમર્થા વૈકુંઠરાય; પવન વેગે સંચરી, આકાશ મારગે જાય.
૨૮ બે ઘડીમાં આવી પોહાયી, શોણીતપુર મોઝાર; તે ઠેકાણે
નારદજીએ, મન કર્યો વિચાર. ૨૯ એ જયારે ગઈ ત્યારે, હું એ
મારે જાઉં; તેણે તેનું કામ કર્યું, હું ખોટી શીદને થાઉં. ૩૦
નારદ કહે છે ચકરને, તું નિકલ્યું ચોકી ફરવા; આવડી વાર મુસ્-

ખ કેમ બેઠું, મુજ સાથે વાતો કરવા. ૩૧ નારદ કહે છે ચકરને,
 ઉઠ રાખ તારું ગામ; કાલે પછી ચેરી થશે, તું ન લેઈશ મા-
 રૂ નામ. ૩૨ આકાશ મારગે પક્ષીણી, તે વેગે ચાલી જાય; ઔ-
 ખાખાઈ તો વાટ જીવે છે, મંદીર માળીયામાંય. ૩૩ વા વાયને
 બારી હાલે, ખડખડાટ બહુ થાય; ચિત્રલેહા પાપણીતે, હજીએ
 ન આવી આંચ, ૩૪ ચિત્રલેહા ચાલી આવી, મંદીર માળીયા
 માંય; ભલે લાવી ભલે લાવી, હું જગાડું ભરથારે. ૩૫

કડવું ૪૪ મું.

રાગ આશાવરી.—ઉંઘ્યા પેઉં જગાડીયે, ભર નિદ્રામાંથી
 ઉઠાડિયે; મન સંગાથે એવાં બીજીએ, બ્રહ્મહત્યા તો શીદ લી-
 જ્યે. ૧ ભરથાર પેહેલી ભામની, જે અન્ન રાંધી ખાય; વા-
 ગોળ થઈ અવતરે, ઉંઘે મસ્તકે ટંગાય. ભરથાર પેહેલી
 ભામની જે, સુવે સજ્યા માંય; આંધળી ચાકેરાણુ અવતરે, પડે
 મારગ માંય. ૩ ભરથારતું જે કહું ન માને, આપમતી જે ના-
 રી; તેતો નારી અવતરે, કાંઈ બીલાડી મંઝારી. ૪ ભરથારતું
 જે કહું ન માને, કરે તરફેડા કંથ;; હડકાઈ કુતરી અવતરે,
 એણે માંથેપડશે જંત. ૫ ઔખાકહે છે ચિત્રલેહાને, તું તો બોલે
 આપ; પેઉ પેહોડયો હોય પારણે, કરડવા આવ્યો હોય સાપરે.

કડવું ૪૫ મું.

રાગ સાખી—સ્ત્રી ચરિત્ર અનેરડાં, કોઈ તેણે ન લાહે ભરમ;
 સ્ત્રી શામણે ભોળવે, પણ ખોયો પોતાનો ધરમ. ૧ રાગ ઢાળ-
 ઔખા કહે છે ચિત્રલેહાને, હવે ન બોલીશ આડું; તું કહેતો

મારા પેકને, પગ ચાંપી જગાડુ. ૧ ચિત્રલેહા કહેઓખાખાઈ,
આવડી ઉતાવળી શું થાય; એ મોટાનો કુંવર કહાવે, કાંઈક
હશે હથિયાર, ૨ ઓશીકે જઈ જોવા લાગી, તો મોટી એક ગ-
દાય; ઉપાડીને અળગી કીધી, ઓખા ચાંપે પાયરે. ૩

કાવું ૪૬ મું.

રાગ મારૂ--મહા બળીયો તે જાગીયો; તેના બળનો નાવેપા-
રે; હરૂડ હાક આરી; કીધો છે હાકારે ૧ રમક ધમક ડગલાં,
વાગે ઠારો ઠારે; આતો નહાયરે ન હોય, મારા બાપજીનું ગા-
મરે. ૨ દ્વારીકામાં વસે, સવળા વૈષ્ણવ જનરે; અહો રાત્રીખે-
ઠા કરે છે; ત્યાં સહુ કીરનારે. ૩ બજનનાદ કેરા ચરડકા, તે
હોય અપારે. ભુત ભૈરવ જોગણી, અસુર કોઈની નારે. ૪
ડાકણી છે સાક્યાણી, છે કોણુ છે બક્ષાયરે; ચિત્રલેહા કહે છે
વીરા, ખમા ખમા ખમાયરે. ૫

કાવું ૪૭ મું.

રાગ દેવગ્રી--અનિરૂદ્ધ તે જાગીને પેખે, ભુવનથી આરડા દે-
ખે; કોણુ કારણુ અમને લાવીયાં હો, ચિત્રલેહા ખોલી શીરના
મી. ૧ તમને લાવીછું જાગી, ઓખાને કરો પટરાણી; વર વ-
રવાને અરથે હો, તમને લાવીયાં હો, ૨ તમે નારી છે ધન્ય,
દિશોછો કુંવારી કન્યા, પરણુ તો થાય છે અન્યા; કેમ પરણુ
હો અસુરનંદની હો. ૩

કાવું ૪૮ મું.

રાગ ધવળ--આણાસુરની નગરીમાં, ગડગડીયાં નિશાનરે;
એણેને શબ્દેઅનિરૂદ્ધ જાગીયારે. ૧ જાગ્યા જાદવરાય; જુગતી

ન દેખેરે; પેખેરે પેખે અસુરનાં માળીયાં. ૨ આતો ન હોય અ-
 મારી નગરી, ન હોય અમારૂં ગામરે. ન હોય ન હોય કનકની-
 દવારિકારે. ૩ ન હોય અમારી વાડીરે, અમે રમતા દહાડી દહા-
 ડીરે; ન હોય ન હોય પુષ્પ કનકનો ઢોલીયોરે; ૪ અહિયાં નાંદ
 ઘણા વાગે, રણતુર ઘણેરાં ગાજેરે; ન હોય ન હોય શંખ શબ્દ
 સોહામણોરે, ૫ મને કેઈ રંડા લાવીરે, મારી દ્વારીકાં છંડાવીરે;
 કેઈરે ભામનીયે મુજને ભોળવ્યોરે. ૬ આતોઉંચા ઉંચામાળ
 લોઢે જડયાં કમાડરે; રત્નાગર સાગર શે નથી ગાજતોરે. ૭
 ચિત્રલેહા બોલી આળરે, તમે જોઈને દેજો ગાળરે; આવ્યા છે
 આ કન્યા સુખે વરોરે; ૮ ત્યારે અનિરૂધ બોલ્યા વાત, મુછ
 ઘાલીહાથરે; જાણી જોઈને જાત ગળીમાં કેમ બોળીયેરે, ૯ મા-
 રો વડવો જુગજીવન, અમે પ્રધુમનરાયનાતનરે; તે માટેનહીં
 પરાણું દૈતની દીકરીરે. ૧૦ ચિત્રલેહા બોલી વાતરે, ઢાંકીરાખો
 તમારી જાતરે; હવડાં વાતો કાઢીશ વડઉવાતાણી. ૧૧ શનકા
 સુરને મારીરે, સોળ હજાર લાવ્યા નારીરે; તારા સમ જો તારા
 બાપે એકે નથી પરાણીરે. ૧૨ એક લગ્ને વરીયા નવપુછ્યાંકુળ
 ને પરીયાં રે; જાતભાત કોઈની પુછી નહીંરે, ૧૩ તારા બાપની
 જે ફૂઈ, અરજીન સન્યાશીને ગઈરે; મોં કાઢીને બોલેએવું છે
 નહીંરે. ૧૪ જેણે વાચો વંદ્રાવનમાં વંશ, જેણે માર્યો મામો
 કંસ; ધાવતાં મારી માસીપુતનારે; ૧૫ ધાવતાં મારી માસીરે
 કરી રાખી કંસની દાસીરે; કુબજના કુળની વાતો કહેતાં ન-
 થીરે, ૧૬ તારો વડઉવો દધી માંખણનો ચોર, ચાર્યાં વંદ્રાવ-

નમાં દેખાપેછે સોખાનેતો ઉછરીયારે. ૧૭ સત્રાજીતનેકાજેરે
માણી લેવયળયા મહારાજરે; ત્યાંથી પરણી લાવ્યા જાંબુવં-
તી રીંછડીરે. ૧૮ લાંબા નખ ને ટુંકા કેશ, વરવો દીસે એનો
વેશરે; ભુંડા મુખના છુંછા ઉપર શું મોહી રહ્યોરે. ૧૯ કહેતો
વાત વધારી કહીએ નીકર અહિયાં છાના રહીએરે; પુછો છો
તો કન્યાનું કુળસાભળોરે. ૨૦ એનો વડઉવો જુગજીવન, એનો
વડઉવો કૈલાશનો રાજનરે; ઓખાની માડિ તો ઉમીયા સતીરે
૨૧ હિમાચળની ભાણેજરે, ગણપતી તેનો વીરરે; ઉમીયાના
અરધાંગે ઓખા ઉપનીરે. ૨૨ તારો વડવો જુગજીવન, તેમ
એનો વડવો બળીરાજન; એક સમે બળીરાયે જજ્ઞ માંડીયારે.
૨૩ બળીરાજ જગનનો અધીકારી, તારો વડઉવો ભીખારીરે,
સાડાત્રણ ડગલાં માટે કર જોડીયારે. ૨૪ આટલી વડાઈ શાને
કરોછો; એના બાંપની ભુમીમાં રહોછોરે, કરમહીણના કપા-
ળમાં કોઈ ચોઢે નહીરે; ૨૫ કહેતો વાત વધારી કહીયે, નીકર
આંહીથી છાના રહીયે; આવ્યા છો તો કન્યા સુખે વરોરે.

કડવું ૪૯ મું.

રાગ ઢાળ--અનિરૂદ્ધ વળતો કોપીયોને, ક્યાં ગઈ મારિ ગ-
દાય; તમારા બે જાણુના હવે, મારી કડું કટકાય. ૧ તમેજાણુયું
અહીંયાં લાવી, કર્યું ભલેરૂ કામ; તમને બે જાણુને મારી, ઉ-
ડીજીઉ દ્વારીકાં ગામ. ૨ ઓખા ત્યારે થરથર ધ્રુજ, વેગે આ-
વી આડ; મારા પેઠીજીને હું મનાવું. તું લાવીતે તારો પાહાડરે.

કડવું ૫૦ મું.

રાગ સીધવો--માહારા સોરઠી સુખાણુ, મળ્યા મને મેજ-

સોમાં; મારા જીવના જીવન પ્રાણુ, મળ્યા મને મેલસોમાં ૧
 મારા શરીરના સાણુગાર મળ્યા મને મેલસોમાં, મારા હૈડા-
 કેરા હાર મળ્યા મને મેલસોમાં. ૨ મારી સાસુડીના જાયા,
 મળ્યા મને મેલસોમાં; સ્વપ્ને શીઠ ઝાલ્યો તો હાથ, મળ્યા
 મને મેલસોમાં. ૩ તમને દાદાજીની વ્યાણુ, મળ્યા મને મેલ-
 સોમાં; તમે ચાલો તો કાઢુ પ્રાણુ, મળ્યા મને મેલસોમાં. ૪
 ત્યારે અનિદ્રધબોલ્યો વાણુ; સાંભળજું દરી; અખળાયેનાં ખ્યા
 બોલ, અમશું ઉથલડી. ૫ મારા વાવાની વાત, કાઢીને વઢી;
 ત્યારે ઓખા બોલી વાણુ, એ છે દાસલડી, ૬ કૌભાંડની તન-
 યાય, પગની ખાસલડી; ત્યારે અનિદ્રધબોલ્યો વાણુ, હવેહું
 તને વરૂ. ૭ તમે ગાળો દીધી સાર, મારૂં વેર વાળીયું; ચિત્રલહા
 બોલી વાણુ, ગાળો દીધી સહી; તમે બે થયાં છે એક, પર-
 જાણું નહી, ૮ પરાણુવાની પેર, સઘળી મેં લહી; મને મળીયા
 નારદ મુન્ય, વિદ્યા શીખવી; ત્યારે ઓખા બોલી વાણુ, હવે
 વાર શાની; પરાણુવ માળીયા માંચ, રાજકુંવર નાહાની, ૯

કહ્યું ૫૧ મું.

રાગ ઘોળ-માળીયામાં મીઠ્યા અગ્નિ પ્રગટ કીધારે, માળી-
 યામાં દેવતા સાક્ષી લીધારે; માળીયામાં નારદ તુંખર વાયરે,
 માળીયામાં કળસ ચોરી બંધાયરે. માળીયામાં પેહલું મંગળ
 વરતાયરે, પેહલે મંગળ શાંશાંદાન અપાયરે; ચિત્રલહા આપે
 છે કરની મુદ્રીકાયરે, દાનલે છે કૃશ્નતણાસંતાનરે, માળીયામાં
 બીજું મંગળ વરતાયરે, બીજે મંગળ શાંશાં દાન અપાયરે

ચિત્રલેહા આપેછે સોળ શાણુગારરે, દાન લેછે કૃશ્ન તણા સં-
તાનરે. માળિયામાં ત્રિજી મંગળ વરતાયરે, ત્રીજે મંગળ શાં
શાં દાન અપાયરે; ચિત્રલેહા આપે છેનવસર હારરે, દાન લેછે
કૃશ્નતણા કુમારરે. માળિયામાં ચોથુ મંગળ વરતાયરે, ચોથે
મંગળ શાં શાં દાન અપાયરે; ચિત્રલેહા આપેછે ગાયોનાં દા-
નરે, દાન લેછે કૃશ્નતણા સંતાનરે. માળિયામાં સપ્તમે વરતે સા-
વધાનરે, માળિયામાં આસોગ્યા ઠંશારરે; માળિયામાં ચાર
સોભાગ્યવંતી તેડાવોરે, ઓખાખાઈને સોભાગ્યવંતી કહી બો-
લાવોરે. માળિયામાં ઓખા અનિરૂદ્ધ પરાણી ઉડ્યાંરે, માળિ-
યામાં સોનઈયે મેરૂ તૂડ્યાંરે,

દડવું પર મું.

રાગ ચોપાઈ ત્રિતાળ. — બોલ્યા શુકલ પ્રેમ વચન, સાંભળ
પરિક્ષત રાજન; મળિને બેઠી બેઠિં રઈયર નારી; બોલી વચન
ઠોભાંડકુમારી. ૧ શુભ ભોળવો સ્વામાને સ્વામી, ચિત્રલેહા
કહેશિરનામી; બાઈ તું કરજે પિઉનાં જતન, રાંક હાથે આવ્યું
રતન. ૨ વરકન્યા શુભે રહેજો, બાઈ શુભને બાવા દેજો; અન્ન
બેનું આપેછે રાય. ત્રીજું માણસ કેમ સમાય. ૩ તમે નરનારી
ક્રિડા કીજે, હવે શુભને આજ્ઞા દીજે; બોલી ઓખા વળતી
વાણી, મારી સૈયર થઈ અબાણી. ૪ હવે સતી ઓખા વળતી
ભાળે, બાઈ કેમ જીવું જ પાળે; આપણુ બે જણુ દિન નિર-
ગમશું, અન્ન વેંચીને જમીશું. ૫ દુઃખ થાશે તો દઈશું થાવા
પણુ નહીં દેઉં તુજને બાવા; બેની હુંતો રહીશ ભુખી, તુજને

નહીં થવા દેઉ દુઃખી. ૬ હુંતો આપીશ મારો ભાગ, હમાણું
 નથી જવાનો લાગ; માખાપ વેરી છે માહારા, મેંતોચરાણુશે-
 વ્યા છે તમારા. ૭ તુજ તાત ઘેર ન જવાય, જાણ્ય બાણાસુરને
 થાય; ચિત્રલેહા કહે સુણુ વાણી, મારી સૈયર થઈ અજાણી. ૮
 પ્રધાન પુત્રી કહેવાડિંછું માત્ર, હુંછુંબ્રાહ્માણીનું ગાત્ર; તુજઅ-
 થે લીધો અવતાર, મેળવ્યાં નારી ભરથાર. ૯ એમ કહી કરી
 પ્રસન્ન, ચિત્રલેહા ગઈબ્રહ્મ સદન; ઓખાચે આંખડી ભરી,
 કંથે આસનાવાસના કરી. ૧૦ સ્વામી આશા બાંધીનારી, પછી
 ચિત્રલેહાને વિસારી; જે દાહાડે તુજને સ્વપ્ન, તે દહાડે મુજને
 સ્વપ્ન. ૧૧ જાણે પરણ્યો છું ઓખા નારી, ઉઘાડી મેલીતી
 બારી; બેને સરખી વિજેગની પીડા, નરનારી કરે કામ કિડા.
 ૧૨ બેની ચડતી જોબન કાયા, પ્રિતબંધને બાંધી માયા; નેહ
 જણાવે છે ઓખા નારી, રમે અનિરૂધ કુંજબિહારી. ૧૩ જે
 જોઈયે તે ઉપર આવે, ભક્ષ ભોજન કરેમન ભાવે; પહોત્યોઓ-
 ખાનો અભિલાખ, પછિઆવ્યોઅસાડ તે માશ. ૧૪ આવ્યો
 વર્ષાકાળના દન, મેહ ગાજે વરસે બહુ પરજન્ય; બોલેઆકાશે
 વિજળિ કરિ, બોલે; કોકિલાવાણીમધુરિ, ૧૫ મહાતપસીનાં
 મન ડોલે, ત્યાંતો મોર બપેયા બોલે; તેમ મરદન કરેછે અંગે,
 કેશર ચંદન ચરચં રંગે. ૧૬ આંખે અંજન આબ્રણુ શાર, કરે
 તંબોળ કેરા આહાર; તપે નિલવટ ચાંદલો તેવો, ચંદ્ર શરદ
 પુનમના જેવો, ૧૭ શિશ પુલ સેંચો સીંદુર, તેણે મોઢ્યા અ-
 નીરૂધ સુર; કનેઝાલઝમકતી જોઈ, કામ કુંવર રહ્યો છે મોહિ.

૧૮ નાકે સોહિયે મોતીનીવાળી, તેનેરહયોઅનિરૂધ્ધનિહાળી
 મોહયો મોહ્યો બ્રહ્મીને જોડે, મોરયો મુખને મોડે. ૧૯ મો-
 હ્યો મોહ્યો છું ટીલાવટે મોહયો મોહયો કેસ કલંકે; મોહયો
 મોહયો ઘુઘરાનેધમકે, મોહયો મોહયો જાંઝરનેજમકેર ંદીકું
 મેડીયે સુંદર કામ, તેણે વિસાર્યું દવારીકાં ગામ; ઘણું ભક્ષભો
 જન કરે આપ તેણે વિસાર્યો માને બાપ. ૨૧ પામ્યો અધરા-
 મૃત પકવાન; તેણે વિસાર્યું હરીનુંધ્યાન; ઓખાસુખ તણેસા
 ગર, તેણે વિસાર્યો રતનાગર. ૨૨ અનિરૂધ્ધની ચાલે છે ગમતી
 નારી હીંડે નરનેનમતી; નાર નારી મુખે ઓચેરતા, હીંડે ઓ
 ખાની પુંઠળ ફરતા. ૨૩ ઘેલો કીધો મરજદા મેલી, નવ સુજે
 દીવસ કે રેણી; રાત દિન નિરગમે છે રમી, ચાર આંખે ઝરે છે
 અમી ૨૪ સુધ બુધ તો વિસરીતહી, એટલે ચેમાસુંગયુવહી
 વણણુ—ઓમાસું તો વહી ગયું, આવ્યો આસો માસરે; ક-
 ન્યા ટળી નારી થઈ, ઓખા પામી સુખ વિવાસરે.

કડવું ૫૩ મું.

રાગ મલાર—વર્ષાઋતુ વહિ ગઈરે, રમતાંરંગ વિલાસ; સુખ
 પામ્યાં ઘણુંરે, એટલે આવ્યા અશ્વીન માસ, ૧ એક સમે સૈ-
 યર આવી, સરદપુનમની રાત; માણેકઠારી પુરાણીમારે, ઉત્તમ
 દિસે આસો માસ, ૨ ચંદ્રમાને કીરણેરે, બેઠાંહિંડોળેનરનાર
 હાશવિનોદમારે. કરતાંવિવીધવિલાસ. ૩ રક્ષક રાયનારે તેણે
 દીકી રાજકુમાર; કન્યા રૂપ ક્યાં ગયુંરે, ઓખા દીસે હવેનાર.
 ૪ ચિત્તલેહા ક્યાં ગઈરે, એકલી દિસે છે ઓખાય; રાતીરાતી

આંખડીરે, પુલ પુલી દીસે છે કાચ. ૫ હીં ડેઉર ઢાંકતીરે, શકે
 થયા છે નખપાત; અધરપે શાંમતારે, કોઈક પુરૂષ દંતનોઘાત.
 ૬ સેવક સંચર્યોરે, એવો દેખીને દેદાર; મંત્રી કૌભાંડનેરે,
 જઈને કહ્યા સમાચાર. ૭ પ્રધાન પરવર્યોરે, જ્યાં છે અસુર કે-
 રો નાથ રાયજી સાંભળોરે, મંત્રી કહે છે જોડી હાથ. ૮ લોકીક
 વારતારે, કોઈક ગાપજુને લાંછન; જીજ્યા છેદીયેરે, કેમકહીયે
 વર્જીર વચન, ૯ બાળદી તમતપીરે, તેતો થઈ છે નારીરૂપ; વા-
 રતા સાંભળીરે, ગાસનખીઠખીચાણુપ. ૧૦ દવજબાળીપડીરે
 એતો અમથી બકસ્માત; બાળુ કોપ્યો ઘણુરે, મંત્રીસાંભળિ
 શાચિવાત, ૧૧ શિવે કહ્યું; તેથયુરેતારિ દવજથશે પતન;
 તે વારે બાળુજેરે, રીપુ કોઈક થશે ઉત્પન્ન. ૧૨ જાઓ મંત્રિ
 તમેરે, જુઓ પુત્રિ કેરી પેર; તેને કોઈ બાળુ નહિરે, તેમ તેડિ
 લાવોઘેર ૧૩ પ્રધાન પરવર્યોરે, શાયેડાલાડાલાજન; આખાને
 માળિયેરે, હોં રહિને કહે છે વચન. ૧૪ કઉભાંડ ઝોચર્યોરે,
 ઝોખાજી દીયોને દરશન; ચિત્રલેહા ક્યાં ગઈરે, ચાલો તેડે છે
 રાજન. ૧૫ થરથર ધ્રુજતીરે, પડિ પેટડિ-ખામાં ફાળ; શુંથારો
 નાથજીરે, ગાવી લાગિ સવાજનંબાળ. ૧૬ તમે રખે બોલતારે
 નાથજી દેશોમાં દરશન; જુપ ઉડિ ગચુંરે, ઝોખા નિર ભરે
 લોચન. ૧૭ બાળાખલુબાકુમિરે, કોઈકદળિકેરે વરાણુ; કશાણુ
 કર્યા વીનારે, કંચુકિ પોંડી વ્યવળે વરાણુ. ૧૮ બારીએ બા-
 ગડીરે, ઉભિ રહીને ત્યાં; ગાવી કૌભાંડે કુંવરિનેરે ભયંકર
 વચને બોલાવી. ૧૯ ચિત્રલેહા ક્યાં ગઈરે, તું એકલડિ દીસે

ખાળ; કન્યારૂપ કયાં ગયું રે, ખીજશે ખાણાસુરભુપાળ, ૨૦૨-
રીર સંકોચતીરે, કરતી મુખડા કેરી લાજ; ઘરમાં કોણુ છેરે,
મુજને સાચુ કહેનેઆજ. ૨૧ ગળસ્થળકળકરધરીરે, કોઈપુરૂષ
દંતનો ઘાત; શણુગટ તાણુતીરે, ખોલી ઓખા ભાગીવાત. ૨૨
દીલ સાડ નથીરે, ચિત્રલેહાયે કીધું સયન; તેણેહું આકળીરે,
દુખાણી નીર ભરયું લોચન. ૨૩ મંત્રી આચર્યોરે, ઓખા ખોલી
આળપંપાળ; હેઠા ઉતરોરે, નહીંતો ચહીને જોઈશુંમાળ. ૨૪
વલણુ-માળ જોઈશું તમતણા, ભાગશે તમારો ભારે; એવું
જાણીને ઉતરો, રાય કોખ્યા છે અપારે.

કડવું ૫૪ મું.

રાગસામગ્રી-કન્યાએકરોધજાણાવીયો, હાકોટયોપ્રધાન; લંપ
ટખોલંતો લાજેનહી, ઘડપણેગઈ સાન. કન્યા ૦૧ પાપી પ્રાણ
લેવા કયાંથી આવિયો, ખોલતો કુદ્ર વચન; એવાતસાડ કીધી
જોઈશે, જીભલડીછેદન. કન્યા. ૨ હુંતોડાહયોદાનવતુનેજાણુતી
ભારેખમરેકઉભાંડ; એવું આળ કોને ન ચડાવીયે, ભાગીપડેરે
બ્રહ્માંડ. કન્યા ૦૩ કહેવા દેને તું મારીમાતને, પછી તારી વાત;
હત્યા આપુ તુજને, કડ જંપાપાત. કન્યા ૦૪ કઉભાંડ લાગ્યો
પછી કંપવા, પુત્રી પરમ પવીત્ર; પછી કાલાવાલા માંડીયા, ન
જાણુયું સ્ત્રીચરિત્ર. કન્યા ૦૫ બાઈ રાજાએ મુજને મોકલ્યો, લોકે
પાડ્યો વિરોધ; ઓખાજીપુછ્યા માટે, આવડોશોકરોધ કન્યા.
૬ એવું કહેતાંસેવકમોકલ્યો, ખાણાસુરનીપાસ; રાજાએમંત્રીને
કહાવીયું, જીઓ ચઢીને અવાસ, કન્યા ૦૭ કઉભાંડ કોપ કરીને

ગાજીયો, વજડાવ્યાં નિશાન; માળીએથી બને ઉતરો, બાણા-
સુરની આણુ. કન્યા ૦ ૮ દાસને આપી આજ્ઞા, સ્થંભ કરોને
છેદન; ઝોખાએ આંસુડાં ઢાળીયાં, ચંપારોસ્વામીન. કન્યા ૦
૯ હોકારો અસુરનો સાંભળી, ઉભોથયો અનિરુદ્ધ; મેઘની પેરે
ગાજીયો, કંપી નગરીબુધ. કન્યા ૦ ૧૦ મંત્રી કહે સુભટ સાંભળો,
કોઈ જોધો ખોલ્યો આંહી; આપણા નાદે ઉઠીયો, મેઘ શબ્દ થા
સહી. કન્યા ૦ ૧૧ ઝોખાંએ નાથને બાથમાં ઘાલીઓ, શું જવાં
છો વહી; મરડી જાઓ બુધને, હવડાં જાઉં કહી. કન્યા ૦ ૧૨
આશો ઉઘમ વઢવાતણો, નથી બાપનું ધામ; દાનવને માનવ
જીતે કહી, નહોય રતુસંગ્રામ. કન્યા ૦ ૧૩ નાથ કહે સુણુ સુંદરી
વાત સઘળે થઈ; હવે ચોરી શાની આપણે, બેશીયે બારી જઈ.
કન્યા ૦ ૧૪ વણણુ—જઈ ખેડાં નરનારી બન્ને, વાત વિપ્રીત
કીધીરે; છજે ભજે કામ કુંવરી; ઝોખા ઉછંગે લીધીરે.

કલ્પું ૫૫ મું.

રાગ રામઃ ણી-જોડી જેવાને જોદ્ધ મળીયા ટોળેજી, ઝોખા
બેસારી અનિરુદ્ધ ખોળેજી; કંઠમાં ખાંવલડી ઘાલી બાળાજી,
દેખીને કહિભાંડને લાગી જવાળાજી. ૧ ઢાળ—જવાળા પ્રગટી
બાળ પ્રગટી, સુભટ સૌ જોવા મળ્યા; મંત્રી કહે ભાઈ સ્ખળ
શોભે, જેમ હરી ઉછંગે કમળા; ૧ લઘુસ્વરૂપને લક્ષણું વંતો,
આવી સુતાસંગ ખેઠો; જ્યાં પરશ નહી પંખીતણો તે, માળિ
ચીમાં કેમ પેઠો. ૨ નીશંક થઈને છજે ખેડાં, નિર્લજ નરને નારી
હારથવિનોદ કરે ઘણો ને, લજ્યા ન આણે મારી. ૩ ઝોખાએ

અપરાધ માંડયો, ધાઈ ધાઈ લેછે સોઈ; પ્રધાન કહે એ પુરૂષ
મોટા કારણુ દીસે કોઈ. ૪ અંબુજ વરણી આંખલડીને, બ્રહ્મટી
રહી ખમખમી; રોમાવળી વાંકી વળી, વઢવા રહ્યો ટમટમી
૫ માળ ઘેર્યો સુભટ સર્વે, ખોલે છે આનંદ; અહો વ્યભિચારી
ઉતર હેઠો, એમ કહેકઉભાંડ. ૬ અદ્ય આયુશના ધણી, જમ-
પુરીના માર્ગ સત્ય; અસુર સરીખા રીપુ માથે, કેમ થઈ ખેડો
સ્વસ્થ. ૭ ખાણુ રાયની દીકરી, તેને ઈંદ્રે ન થાય આળ; તે
રાજકુંવરીની સંગે, તું ચઢીને ખેડો માળ. ૮ સાચુ કહે જેમ
શીશ રહે, કોણુ નાત કુળ ને ગામ; યથાર્થ તું ભાખજે, કેમ
સેવ્યું ઓખાનું ધામ. ૯ અનિરૂધ વળતી ખોલીયો, સાંભળો
સુભટ માત્ર; ક્ષત્રીનંદન હું ઈચ્છાયે, આવ્યો ખાણુનો જમાત્ર
૧૦ મંત્રી કહે અહ્યાખોલ્ય વિચારી, ઉતરસે અભિમાન, જમાત્ર
કોનો ખાળકો. કોને દીધું કન્યાદાન. ૧૧ અપરાધ પુરણુ ઉતર
હેઠો, તને ખાણુરાયની આણુ; આદાનવ તારા પ્રાણુ લેસે, મળુ
આવ્યું જાણુ. ૧૨ વિચાર જાણુ જીવ્યાનો, જો પડ્યો વરાંસે ચુક;
સીંદ હોય તો હાંકે ઉઠે, પાણુ દીસેછે જાંબુક. ૧૩ ખેડે જાણુને
જોઈને, પાછોચાલ્યો કૌભાંડ કૌભાંડનું વાયક સાંભળી, ખોલ્યો
ખળીરા જનોતન. ૧૪ સાંભળતામાં ચારનાખ ચોદ્ધા, મોકલ્યા
તતકાળ; તે ઓખાયે દીઠા આવતા, પડી પેટમાં ફાળ. ૧૫

કડવું ૫૬ મું.

રાગ પરજ-કામનીયે જ્યારે કટક દીધું ઓખા થઈ નિરાશ;
અરે દૈવ આ શું કીધું, મારામનમાં હતી મોટી આશ. ૧ વાણા

કેમ વઢસોરે વઢસો, મારા પાતળિયા ભરથાર; વાલા૦ ૨ ટેક
 અરે પીયુ તમે એકલા, કરમાં નથી ધનુષ્યને બાણુ; ઓ પાપી
 પીતા કોપીયો, તે લેસે તમારા પ્રાણુ, વાલા૦ ૧ આછી પોળી
 ધીયેજીઓળી, માં હેઆંબારસ ઘોળી; તમેજમતા હું પીરસતી,
 ભરી કનક કચોરી. વાલા૦ ૨ આલોટે પાલોટેઅવનીપર રૂદન
 કરે અપાર; બોલાવી બોલે નહીં, નઈણુ વરસે આંસુની ધાર.
 વાલા૦ ૩ વળી બેઠો ઉઠે ને વલી, થાય વદન વીકાસણુ વીર
 તીવ્ર બાણુ જ્યારે છુટસે, સહેસો કેમકોમળ શરીર. વાલા૦ ૪
 મારા માતપિતાને બાણુથયુ'ને કટક મોકલ્યુ'પ્રોઢ; પાપીબાપે
 કાંઈ નવ બાણુયું, બાણુસુર મહા મુઢ. વાલા૦ ૫

કડવું ૫૭ મું.

રાગ ઢાળ—ઘેલી નારી કાલાવાલા, જે કરો તે ફેક; અમે
 એવું જુદ્ધ કરીયે, તે બાણુ નગરના લોક. ૧ તું બાણુ પેઉંએ-
 કલાને, હાથ નહીં હથિયાર; તારા બાપે ચારલાખ મોકલ્યાતે
 મારે મન છે ચાર. ૨ તું બાણુ પેઉ એકલાને, કર નથી ધનુષ્ય
 ને બાણુ; એક ગદા જ્યારે ફરસે ત્યારે, લેઈશ સર્વના પ્રાણુ. ૩
 ચિત્રલેહા ચતુર નારી. વિધાત્રીનો અવતાર; ઓખાએ તેધ્યાન
 ધરીયું, આવી માળિયામોઝાર, ૪ એવું કહીને જોયું સંજયામાં
 ગદા તો નવ દીઠી, ચમકીને પુછ્યું ચિત્રલેહાને, અંગ લાગી
 અંગીઠી. ૪ ચિત્રલેહા કહે મહારાજ હું તોચતુર થઈ નવ ચુકી
 મેં બાણુયું મુજને મારસે, ગદા દ્વારીકામાં મુકી. ૬ અનિરૂધ્ધ કહે
 શાંને વઢું, નારેહાથ નથી હથિયાર; ચિત્રલેહાએ નારદ સંભાર્યા

માળીયા મોઝાર. ૭ નારદ કહે મુજને કેમ સંભાર્યો, કૌભાંડ
કેરી તન; મહારાજ જુદધે ચઢે અનિરૂધ, દીજે આશીર્વાદ વચન
૮ નારદે આશીર્વાદ દીધો, શોભાગ્યવંતી ઓખાબાઈ; ભલો
ભલો પુત્ર પ્રદ્યુમનનો, ચીરંજીવી અનિરૂધભાઈ. ૯ ભલો તું પુત્ર
પ્રદ્યુમનનો, વીર ઘણો વીકાળ; અંતરીક્ષ ઉભો હું જોઉં છું
આણુ સર્વનો કાળ. ૧૦ અલ્યા ઘણી વાર તો ખેશી રહ્યો ને,
વાત તણું નહીં કામ; ખૈરામાં બાકરીયો બાંધી, તેં બોલ્યું બા-
પનું નામ. ૧૧ અનિરૂધ કહે શાને વઢું, હથીયાર નથી કાંઈ
એક; જોધ્યા ઝાઝા શોર કરેછે ત્યાં શો કરવો વિવેક. ૧૨ નારદ
કહે છે ઓખા બાઈને, તું આઘ જગતની માત; તારૂં સમર્થ
હોય જોટલું, તે આપ સ્વામીને હાથ. ૧૩ ઓખાએ એક ભોં,
ગળ લઈને, કાહાડી આપી ઘરમાંથી બાહાર; સ્વામીના કરમાં
આપી, તેમાં હજાર માણનો ભાર. ૧૪ વીર વિકાશી ભોંગળ
લીધી, માળીયામાંથી ધાય; ચાર લાખ જોધ્યા તરવરીયાં તે,
સામે જુદધે જાય. ૧૫ ગેડી ગુપ્તી ફરશી તું ખેર, છુટે ઝાઝાં
બાણુ; માળિયાને હાંકી લીધું, જેમ આભલીયામાં ભાણુ. ૧૬
આવતાં બાણુ એકઠાં કરીને, પાછાં નાંખે બાળ; ઉંચેથી આવી
પડે તે, આણુ સર્વનો કાળ, ૧૭ ભડક લઈને ભોંગળ મારી,
અનિરૂધે જોણી વાર; તે ઝણકારા કરતી આવી, તેણે કર્યો
સંહાર. ૧૮ અનિરૂધ કેરો માર ઘણો તે, જોધ્યાથી ન ખમાય;
મારી કંટક સરવે કંટકા કીધું, આપે નાઠા જાય. ૧૯ રહો રહો
શા માટે નાશો, કાં થાઓ રાંક; હું તમારા કાજ આવ્યો છું,

મારો ન કાંઠો વાંક. ૨૦ અંગ ધ્રુજે કાંઈ નવ સુજે, આવ્યા રા-
 ચની પાસ; બાણાસુર બેશી રહ્યો ને, કટક થયું સૌ નાશ. ૨૧
 જોધ્યા સહુ નાશ થયા ને, ચોર નાંઠો સાર; તમને આવ્યા
 સંભળાવવા, ઘણું કરી પોકાર. ૨૨ નાશ રાજ ભુંગળ આવી,
 પ્રાણ તાહારો જાય; બાણાસુર પડ્યો ગાભરો, દૈવ આતે થું
 કહેવાય. ૨૩ બીજ રાયે છ લાખ મોકલ્યા, જઈ કર્યો સંત્રામ;
 મારી બાંધી લાવો કહું છું, એને તો આ ઠામ. ૨૪ જોધ્યા આ-
 વ્યા જોરમાં તે, કરતા મારો માર; છ લાખ આવી ઉભા રહ્યા,
 તેના બળ તણા નહીં પાર. ૨૫ કોઈ એક ને બે જોજન, ડિંચા
 જે કહેવાય; કેને માથે શીંગડાં ને, લોચન ઉદર. માંચ ૨૬ ખ-
 ડગ ખાંડાં તું બરફ રશી, ગોળી હાથે નાળ; તોપ કવચ રણુભા-
 લા બરછી, મુદ્દગરને ભીડી માળ. ૨૭ સાંગ ગેડી ગુપ્તી ગદાને,
 ઝળકતી તરવાર; બાણાસુરના ચોધ્યા તે, કરતા મારો માર. ૨૮
 કાંઈક કચરવાણુ થયા ને, કાંઈક નાકડકાય; કુંભસ્થળ ફાટી ગયા-
 ને, પડ્યા પૃથ્વી માંચ. ૨૯ અનિરૂધે પછી વિચારી, ગદા પડી
 છે ધરણુ; જોદ્ધા આવ્યા જોરમાં તે, કેમ પામશે મરણુ. ૩૦
 પછી પડતું મુક્યું પૃથ્વી ઉપર, ગદા લીધી હાથ; કાળચકરની
 પેરે સેજે, સૌ સંહાર્યા સાથ ૩૧ કોઈ જોદ્ધાને બીડી નાંખ્યા,
 આલ્યા વળતી કેશ; કોઈને અડબોથ મુકીને, કોઈને પગની ઠેસ.
 ૩૨ કોઈનાં મોઢાં ભાગી નાંખ્યાં, હાથની લપડાકે; કોઈને મારી
 ભુકો કીધો, ભુંગળને ભડાકે. ૩૩ એમ હુલડ કર્યું ને ત્રાસ પ-
 ડીયો, બુંબરાણુ બહુ થાય; છ લાખ ચકચુર કરીને, ગયો મા-

ળિયામાંય. ૩૪ નાઠા જોધા વેગે ગયા, જ્યાં છે બાણાસુરરાય;
નાશ રાજ ભુંગોળ આવી, પ્રાણુ તારો જાય. ૩૫ નોહે નોહે
કોઈ નહાનો કુંવર, હીસે છે કોઈ બળિયો; ઘણીવારનો જીધ
કરે છે, કોઈનો ન જાય કળિયો. ૩૬ કૌભાંડને તેડાવી પુછ્યું,
હવે શું કરવું કાજ; આટલો છોકરે નીચું જોવરાવ્યું, ધીકધીક
મારૂં રાજ. ૩૭

કડવું ૫૮ મું.

રાગ બિભાસ—મતબાલો મહાલો માળમાં, જઈ જોધાએ
સભામાં સંભળાવ્યું; કૌભાંડને ચહીડીયો કાળ, મતબાલો મ-
હાલો માળમાં ૧ જીગ જીત્યુ પણ કાંઈ નવ હીંડું, સ્વર્ગ મૃત્યુ
પાતાળમાં; કહો કૌભાંડ હવે શું કરવું, મારો ભાગ્યો ભાર ભુ-
પાળમાં. મતબાલો. ૨ સહુસેન્યાનું સામ્રથ ભાગ્યું, બહુ બળ
હીંડું છે બાળમાં રે; દશ લાખનો દાટજ વાળ્યો, હજી છે વઢવા-
ની ચાલમાં રે. મતબાલો. ૩ કહો પ્રધાન હવે શી વલે થાશે,
બાણ પડ્યો જંગળમાં રે; રાતમાં જઈને રોકીરાખો, નાસે પ્રા-
તઃકાળમાં રે મતબાલો. ૪ વિખિયારે વળગ્યો તે નહીં થાય
અળગો, જેમ માખી મધ જળમાં રે; બાળકબકરીને શાનેઓ-
સરો, તેમ જોવા સીંહની ફાળમાં. મતબાલો. ૫ એ બાળકને
જે બાંધીલાવે, તેને વઘાવું રતન ભરી થાળમાં રે; સીંહપણું
વેરાઈ ગયું ને, થયું સંગ્રામ શીયાળમાં રે. મતબાલો. ૬

કડવું ૫૯ મું.

રાગ સોરઠ—કૌભાંડ કહે તું સાંભળ રાજ, કહું એક સાચો

મર્મ; એ ભુંગળે દશ લાખ મારયા, તેણે ન રહ્યો તારો ધર્મ.
 ૧ અચરજ એક લાગે છે મુજને, પડી અસંગે વાત; એક ભોં-
 ગળે દશ લાખ માર્યો, કીધો મહા ઉત્પાત. ૨ પુરવે મેં તને
 પ્રિછવ્યો, અહંકારે થયો તું અંધ; અહંકારે લાંકા ગઈ, રણ રો-
 ણાયો દશસ્કંધ. ૩ અહંકાર ચંદ્ર માયે કર્યો, તેને રોહીણીશું
 સંજોગ; છવીશ નારી પરહરી, માટે ભોગવે ખઈ રોગ. ૪ એ-
 વાં અહંકાર હું અનેક કહું, સાંભળને ભુપાળ; વાંક કોઇનો
 કહાડીયે નહીં, પાણુ પુટયું તારૂં કપાળ. ૫ અહંકાર તુજબાપે
 કર્યો, જેણે જીત્યા દશ દીગપાળ; વામનરૂપ વીઠલે કરીને, બ-
 ણી ચાંખ્યો પાતાળ. ૬ અહંકાર કોઇનો છાજ્યો નહીં, ગર્વન
 કીજે રાય; ગર્વ કોઇનો રહ્યો નહીં, તમે નિચારો મન માંય.
 ૭ પેહેલી ધ્વજ ભાગી પડી, વરસ્યો રૂધીરનો વરસાદ; નક્ષત્ર
 તુટીને પડયું ને થવા માંડ્યો ઉત્પાત. ૮ હવે તતબર થઇને
 સેન્યા સંભાળો, બેઠાનું નહીં કામ; દશ દીશા તું જીતીને આ-
 વ્યો, છોકરે બોલ્યું તારૂં નામ, દરાય પેહેલો મેં તુને પ્રિછવ્યો,
 પ્રતાપ તારો પ્રતક્ષ; આ સમે ઐ વીલોકતામાં, ઉદય પામ્યો
 અસ્ત. ૧૦ સ્વર્ગ મૃત્યુપાતળમાં, કહેવાયો તું એક; તરાણાવેત
 તુજને કર્યો, એ છોકરે છેક. ૧૧ વચન એવું સાંભળી-
 ને, રાયની ગઇછે સુઘ ને સાન; સ્થુળ અંગ દેખી રાજાનું, પછી
 બોલિયો પ્રધાન. ૧૨ કૌભાંડ હે તું સાંભળ રાજા પ્રાક્રમ ત-
 હારૂં પ્રચંડ; શશા ઊપર સીંહ અખંડછે, તેમ પૃથ્વી કહૂં શ-
 તખંડ ૧૩ કહો તો એને બાંધી લાવું, એમાં તે કેટલું કામ;

શોણીતપુરના સુભટ કેરા, અનદ ટાણુ શામ. ૧૪ રળીયાત
 થયો વચન સાંભળી, આખ્યા સહુ શાણુગાર; તું મારો વડો
 બાંધવ, આ તારો સરવ ભંડાર. ૧૫ જાઓ વીર તમે વેગે જ-
 ઈને, કરી આવો શુભ કામ; વધામાણી વેહેલી મોકલજો. પેલા
 શત્રુનો ફેડી ઠામ. ૧૬ વચન ષોશ ચઢાવીને ઉઠ્યો, તેણે કીધો
 સૌ શાણુગાર; સેન્યા સઘળી સજ કરી, તેની શોભાનો નહીં
 પાર. ૧૭ માહા મોટા ગજ ગીરીવર સરખાં, મદગળીત કહે-
 વાય; હીરા માણેક રત્ન જડીત અંબાડી, તેની જ્યોતે રવી
 ઢંકાય. ૧૮ સુર્યવંશી ને સોમવંશી, પાખરીયા કેકાંણુ; મોરડે
 મોતી જડીત તેને, હીરા જડીત પલાણુ. ૧૯ અનેક અશ્વ દો-
 રીયા આગળ, ગણુતાં ન આવે પાર; અનેક પાલખી રથ ઉં-
 ટાસને, તેણે સુભટ થાય અશ્વાર. ૨૦ સીંહલદ્વીપના હસ્તી મોટા,
 તેને જડયાં માણેક અપાર; મેઘાડંબર છત્ર ધરીને, તેણે મંત્રી
 થયો અશ્વાર. ૨૧ નગારાંની તો ધોંશ વાજે, શરણીયોના તુર;
 સેન્યા સઘળી પરવરી, જાણે સાગર આળ્યું પુર. ૨૨ નાળ ગોળા
 કવચ ભાથા, કરતા મારો માર; માળીયા આગળ ઉભા એટલે,
 ઓખા કરે વિચાર. ૨૩ સ્વામી તમારા મનમાં આવે તો, કહું
 વિનતી આજ; ચિત્રલેહા દ્વારીકાં લેઈ જાય તો, સીજે સઘળું
 કાજ. ૨૪ વચન સુણીને જવાળા લાગી, ચઢી અનિરૂદ્ધને રીસ;
 ચરણુ કેરી આંગળીથી, જવાળા લાગી શીષ. ૨૫ યુદ્ધ વિષે
 સનમુખ રહુ તો, ન જાજે મારો વંશ; બાણાસુરને ઓણીપેરે
 માડ, જેમ કંઈ માર્યો કંશ. ૨૬ એવા માંહે જોધ્યા આળ્યા,

દેવા લાગ્યા ગાળ; કરાવે ચલકયો બહુ કામ કુંવરને, કીધી ઈ-
ચ્છા દેવા ફાળ. ૨૭ વલાણુ—ફાળ દેઉ અંત લેઉ, હોકારો તવ
કીધોરે, ઓખાએ અનિરૂધ્ધ માળીયામાં. ઉચકીદંડવત કીધોરે.

કાણું ૧૦ મું.

સગ બુરાળ—એવાના કહે કંથને એમ ન કીજે. બળીઆશું
વહતાં બીજે, એ વાણને તમે એક જાતે, સૈન્ય મોકલ્યું મારા
તાલે. દેવને વાહન તમે પાળા, એ કકણુ તમે સુંવાળા, એને
તો પેકવનને પ્રકર, તમારે અંગે પીતાંખર. દેવને સાંખ્યને બહું
બાજા, મહુ તમે છે ઠાણા માલા; આતો મસ્તક માલાઈ છેદા. સ્વામી
પછી અનુરને બેઠો; તમારી દેહ દેખીને હું તો ચોહું, નેતરે જુદા
કરનાં કેમ જોઉ. મુલા દેવ હોકારા, મહુ પ્રમાણક પેઠે મારા.
તેમના અંતરમાં પેહી, દેવે આગિયું લીધું હું ટી થણો કરોધી નિ-
રોધી છે વાણુ. હાં કે ઈ-કનું જાયે આશન; જન કથંબે તાતની
હાંકે, મહા સૈન્ય મદારી છે માંકે. જંગે નાચે તે મેરૂ દાલે, મક
ધારી મરમે નવ નાચ. ફરી આપ કહે છે બાળા. તમે કકઈયેરે એને
ચલે. અંધો રાધો મેઠં તજ કરી, હું કાચ્યાં છે મરડી મરડી.
કંથ એ ન હર નાંચ, નાશી પેકાનો કીધો કાચ. લેવે જન-
ના જુદા હું નહીં. સૈન્ય મારીયે સમા થઈ, નથી ઉગારવાનો ઉ-
પાય, ત્યારે બપ પાચે હું થાય. નાકે લાંછન કુખમાં, છે આખને
લાંછન સુખમાં. વહુવરવા લે રાહીધર ન હોતો તો અવશીયાં
તેરી વત માજેક સરીદે ફાળ, ના ઉછળે તો બહુ વોશીયાળ, દારી

શેાંદેદેખીનેદળ, નશાંદેતોજાણુવોવિંઢળ. હાકેવાધનમાંડકાન
 તો જાણુવો નિશ્ચે સ્વાન; ઘરમાં જોધધાકારહે પેશી, તોચરણુ
 વીનાનો રહે ખેશી. એમ કહીને ઝાંખા અળગી કીધી, ભડ
 ગાજ્યો ને ભોગળ લીધી; અસુર સેન્યામાં જઈને અડીચો,
 જજેથી કપીની પેઠે પડીચો, જેમ ચંદ્ર પેશે વાદળમાં, તેમ
 અનિરૂધ્ધ પેઠે દળમાં; વાદળ ચંદ્રને લે જેમ વીંટી, તેમ અ-
 નિરૂધ્ધને લીધો વીંટી. અસુરકહેએમાનવી કશું, બહુ સીંદણ
 બગલું તશું; જો મુગટ મંત્રીને ચરણે ધરે, તો તું મૃત્યુ થકી
 ડિગરે. તેનાં એવાં વાયક સાંભળી, અનિરૂદ્ધ ધાયોહાકારોકરી;
 નાંખે દૈત્ય ખાંડાં મુદ્દગલ્લ, તેમ વિષણુ નાંખે ભોગળ. વીસ
 સહસ્ર અસુર સૌ તુટયા, એકીવારે બહું સર છુટયાં; આયુધ્ધ
 ધારા રહીછે વરશી, છુટે પરીઘ આયુધને ફરસી. થાય દાનવ
 ટોળેટોળાં, વરસે ભીડીમાળને ગોળા; બોલે દુદ્ધંભીના ગડગ-
 ડાટ, થાય ખાંડાતણા ખડખડાટ. હાકે હસ્તીને પાડે ચુચવાટ,
 રથ ચક્ર વાજે ગડગડાટ; હોય હયના ઘણા હણહણાટ, દેખી
 દોહલા નાથનો ઘાટ. થાય ઝાંખાને ડિચાટ, દેખે દોહલો નાનો
 ઘાટ; પછી દાનવનો વાળ્યો દાટ, અનિરૂધ્ધે મુકાવી વાટ. કોઈ
 ઝીકયા ઝાલી કેશે, કોઈને ડિડાડયા પગની ઠેશે; કોઈ હણ્યા
 ભોગળને ભડાકે, કોઈનાં મોં ભાગ્યાં લપડાકે. કોને ભાલાવાગ્યા
 ભચ, કોનાં નાક વાઢયાં ટચ; કોઈ અધકચરા કોઈ પુરા, મારી
 પૈન્ય કર્યું ચકચુરા. તે રણમાં ભયાનક ભાશે, બળ દેખી ઝાં-
 ખા ઉલાશે, મેં તોઆવડું નોહિતું જાણુચું, ચિત્તલેહાયેરતનજ

આણ્યું. થાય પરશેવો અનિરૂદ્ધને હીલે, પોતાના વસ્ત્રમાંઓ-
ખા ઝીલે; ભડ ગાજ્યું ને પડ્યું ભંગાણુ, નાઠો કૌભાંડ લેઈને
પ્રાણુ. થઈ ખાણુસુરને જાણુ, એક પુરૂશે વાળ્યો ઘાણુ; અસુરને
ચઢ્યો બહુ કોપ, સજ્યાં કવચ આયુધને તોપ. વાગી હાકને
ચઢીયો ખાણુ; તે તો થઈ ઓખાને જાણુ.

વક્ષણ—જાણુ થયું જે તાત ચઢીયો, કોણુ જીતશે સહસ્રહા-
થરે; ઓખાં આંખ ભરતી રૂદ્ધન કરતી, પછી સાદકરતીનાથરે.

કડવું ૬૧ મું.

રાગ સામગ્રી--મારા સ્વામીહો ચતુરસુજાણુ, ખાણુદળઆ-
વ્યું રે જદવજી; હીસેશૈન્યા ચારે પાસે, હવે શું થાશેરેજદવજી.
એતો બળિયા સાથે ખાથ, નાથ કેમ ભીડારે જદવજી; સામો
દૈત્ય છે કપાત્ર, માટે હરીને હીંડારે જદવજી. ઓ દળ આવ્યું
બળવંત, હીસે રીસે રાતરે જદવજી; એકલાડા અસુરને મુખે,
રખે તમે જાતારે જદવજી. ઓ ગજ આવે બળવંત, દંત કેમ
શેહશેરે જદવજી; અસુર અરાણુવધાય, તાણાણા જાશેરેજદ-
વજી. એવું જાણીનેઓસરીઓ, ન કરીયે કરોધરેજદવજી; એ-
કલાડાનો આશરો શાનો, માનો પ્રતિબોધરેજદવજી. ધીરાથા-
ઓને ધાઓ, વઢો તે ફાંસુરે જદવજી; મહારી ફરકેછે જમણી
આંખ, વરસેછે આંસુરેજદવજી. મુનેદિવસ લાગે છે ઝાંખો,
ભોંગળ હેથી નાંખેરે જદવજી; હું તમને સમજવુંઆ વાર, વ-
ચન માફ રાખોરે જદવજી. તમો મુજ દેહલાડીના હંસ, મુકોને
જુહરે જદવજી; પાછા વળોજી લાગુ પાય, માનો મા જુહરે

બદવજી. ઘેલી દીશે છે ઘરણી, તારણી આ શી ટેવરે રાણીજી;
અમો બાણુ થકી ઓસરશું, તો કરશું શેવરે રાણીજી. આવ્યો
બાણુસુર ભુપાળ, તેને હું મારે રાણીજી; એના છેદુ હાથ હ-
જાર, દળ સંહારે રાણીજી. અનિરૂદ્ધ રણુથકી ઓસરે તો, લા-
જે શ્રી ગોપાળરે રાણીજી; હવે અંત આપણે આવ્યો, હવે
નાઠે આસરે રાણીજી. વક્ષણુ-નાઠે આવે આળ, નવકીજીયેઉ-
પવાદરે; કહેપ્રેમાનંદએઓખાબાઈએ, અનિરૂદ્ધનેકર્યોસાદરે.

કડવું ૬૨ મું.

રાગ વેરાડી--ઓખા કરતી કંથને સારે, હો હઠીલા રાણા;
એ શા સારૂ ઉનમાદ, હો હઠીલા રાણા ૧ હુંતો લાણું તમારે
પાય, હો હઠીલા રાણા; નાવી બેસો માળીયા માંય, હો હઠી-
લા રાણા. ૨ હુંતો બાણુને કરૂં પ્રણામ, હો હઠીલા રાણા; છેકા-
લાવાલાનું કામ, હો હઠીલા રાણા. ૩ એતો બળીયા સાથે બાથ,
હો હઠીલા રાણા; તે તો જોઈને ભરીયે નાથ, હો હઠીલા રાણા.
૪ એતો તરવું છે સાગરનીર, હો હઠીલા રાણા; બળે ન પા-
મીએ પેલી તીર, હો હઠીલા રાણા. ૫ એતો ભેદે તમારું ગાત્ર,
હો હઠીલા રાણા; સામા દઈત્ય છે કુપાત્ર, હો હઠીલા રાણા. ૬
મને થાય છે માન શુકન, હો હઠીલા રાણા; મારૂ ફરકે છે જ-
મણું લોચન, હો હઠીલા રાણા. ૭ મારો મોતીનો તુટ્યો હાર,
હો હઠીલા રાણા; ડાખે નેત્ર વહે જળધાર હો હઠીલા રાણા. ૮
દીસે ગગને આંખો બાણુ, હો હઠીલા રાણા; દીસે નગરી તે ઉ-
જડ રાન, હો હઠીલા રાણા. ૯ રૂવે વાયસ ગાયને સ્વાન, હો

હઠીલા રાણુ; એવા માઠા થાય શુકન, હો હઠીલા રાણુ. ૧૦
 હું તો ધ્રુજતી દેખી ધરણુ, હો હઠીલા રાણુ; એતો સાગરે શ્રો-
 ણીત વરણુ, હો હઠીલા રાણુ. ૧૧ આવ્યા અગણીત અસ્વાર,
 હો હથીલા રાણુ; માંહે માંહે થાય છે હોહોકાર, હો હઠીલા
 રાણુ. ૧૨ ઓ દુઢંભી વાળ્યો ધાય, હો હઠીલા રાણુ; એતો
 સેન્યા તમપર ધાય, હો હઠીલા રાણુ. ૧૩ ઓ આવ્યું દળ વા-
 દળ, હો હઠીલા રાણુ; ઓ ઝળકે ભાલાનાં ફળ, હો હથીલા
 રાણુ, ૧૪ પાખર બકતર પેચી ટોપ, હો હઠીલા રાણુ; દર્ઠત્ય
 ભરાયા આવે કોપ, હો હઠીલા રાણુ. ૧૫ ઓ વાજે ધુધરમાળ,
 હો હથીલા રાણુ; અશ્વ દેતા આવે ફાળ, હો હઠીલા રાણુ. ૧૬
 એ તો સુરવીર મહાકાળા, હો હઠીલા રાણુ; હવે થાશે કોણુ
 હવાલ, હો હઠીલા રાણુ. ૧૭ નાથ જીવો વિચારી ગગન, હો
 હથીલા રાણુ; જીદ્દ રહેવા ઘો રાજન, હો હઠીલા રાણુ. ૧૮ જો
 લોપો મારી વાણુ, હો હઠીલા રાણુ; તમને માતપીતાની આણુ,
 હો હથીલા રાણુ. ૧૯ આવ્યો બાણુ તે પ્રલેકાળ, હો હઠીલા
 રાણુ; મેઘાડંમર છત્ર વિશાળ, હો હઠીલા રાણુ.

વલણુ—મેઘાડંમર છત્ર ખિરાજે, ઉલટી નગરી બુધરે; અગ-
 ણીત અસ્વાર આવીયા, તેણે વીંટી લીધો અનિરૂધરે—

કડવું ૬૩ મું.

રાગ સીંધુ—આવી સેન્યા અસુરની, અનિરૂધ્ધ લીધો ઘેરી;
 કામકુંવરને મધ્યે લાવી, વીંટી વળ્યા ચોફેરી. અમર કહે શું
 નીપજશે, ઈચ્છા પરમેશ્વરી; રીપુ ગજના જીવ્ધ માંહે, અનિ-

રૂઢ લઘુ કેસરી. બાણુરાયને શું કરું, જો ભોંગળ ધરી ફેાકટ;
 વેરી વાયસ કોટા મળ્યા, હવે કેમ જીવશે પોપટ. બાણુસુરે
 સુખટ વાર્યા, નવ કરશે કો વાત; વીંટો ચોદશ સહુ મળીને
 હં પુછું એને વાત. માગીચેથી ઓખાખાઠયે, રૂદન મુક્યું છો-
 ડી; પીતા પાસે જોઈ સરવે, હાથ રહ્યા તે જોડી. બળવંત દીસે
 અતી ઘણું, સેન્યા બિહામણી; પવન વેગે પાખરીયા તે રહ્યારે
 હાણુહણી. આદળ વાદળકેમ શોહિસો. આસ્વામીસકોમળ; અરે
 દેવ હવે શું થાશે, મગટ કામનાં ફેળ. દેવનાકીધા દઈત્ય મુવા,
 તેને દયા નહીં લાવલેશ; કાચી વયમાં નાથજીને નવી આવ્યા
 મુછને કેશ. ચાર દિવસનું ચાંદરણું, કર ચઢી ગયું વહી; આ
 જોઈ પીડિને મારસે, દેવડાજીવું નહીં. અરભક્તમારેએકલો,
 તેનેવીંટી વળ્યા અસુર; એવું બળિને સાહાય કરજો, આસા-
 મળીયા સુર. કષ્ટ નિવારણકશ્નજી. હુયઈતમારી વહુ; જોઆંચ
 આવસે તમ પુત્રને, તો લાજસે વદવ સહુ. પ્રજના પ્રતિપાળ
 છો. તમે પનોતા મોરારી; સંભાળસરવની લીજીયે, નવમુઢીયે
 નિકારી. અમને તો પણ વ્યાથા તમારી, અમે તમારાં છોરૂ;
 લાજ લાગસેવદને, કોઈકહેસેકાણું જોરૂ. પક્ષોપલાણુપ્રભુજી,
 પુત્રીની કરવા પક્ષ; બગવાનને બજતી બામની. બરધાર છે
 રીપુ મધ્ય. મુખ વક નેત્ર બીહામણું, મુખ મુછે માટી માટી;
 સેવા અસુરઆવી મળ્યા, એક માંજ ને અપત કોટી. દળ વા-
 દળ સેન્ય ઉલાટી, મધ્યે આણુયાઅનિરૂદ; વીરવાટયો વેરીએ,
 જેમ મક્ષીકાયે મધ. ધનુષ્ય અઢાવ્યાં પાંચસે બાણે, બહુચઢા-

વ્યાં ખાણુ; ગાયે ગુણિજન ગદગદે, બહુ ગડગડે નીશાન. અં-
 તર અરભક એમ વીંટીયો, તેમ સોભે છે ઈંદુ; લાઘુ જે મહિલાટ
 ઘણિ ને લલાટે સ્વેત ખીંદુ. લાઘુકુંજરની સુંઠ સરખા, સોભે
 છે બે ભુજ; સરાન સરખી બ્રગુટી, નેત્ર બે અંબુજ. તૃણમાત્ર
 જે વઢતો નથી, ખાણુનો જે ખાહુ; અનિદ્ર અસુર એવા
 સોભયે, જેમ ચંદ્રમા ને રાહુ. આ વિ જોયું વક્ર દ્રષ્ટે, મુછો મોટિ
 ચક્ષુ, વપુ સોભાવે ભુજ ભલાને, કેશ રૂપનું છે વક્ષ. આ સમે
 કહોવાડાને, અથવા ભચ્ચાંગળને ધાર; અરેટાળું રિપુસંસારનો,
 ઉતાડ એનો ભાર; શું વપુ ખાણુનું ખાલાવ છે, માં હે સર્પનો સાથ;
 કે પેટમાં પુરવજ વસે છે, પિંડ લેવા કાઢે છે હાથ; કાષ્ટ નાકે
 નાખવા, એણે ઘડિને ચોઢયા; કર; અથવા કોઈ પંખિ દીસે છે,
 એણે વખેરયાં છે પર. ત્યારે હસવું આવ્યું ખાણુને, એ શું બોલે
 છે બાળ; કૌભાંડ કહે સાંભળો, એ તમને દે છે ગાળ બળિસુત
 અંતર બળયો ને, લોકમાં તે બળવાન; શું કંઈ જલાંછનલાગે,
 નિકર વિધિયે દેહ કન્યાદાન; સુભટ નિકટ રાય આવ્યો, બો-
 લીયો બહુ ગરવે; નફ્ટ લાંપટ નથિ લાજતો, વિંટયો હાણુવા
 સરવે, કુળ લાજમણો કોણ છે, તરુકરની પેઠે નીરલાજ; અપ-
 રાધ આગળથિ કેમ ઉગરે, જેમ સિહ આગળથિ અજ, અં-
 ગથિ આ વિ ચડયો કાંઈ કારણ સરખું ભાસે; સાચું કહે જેમ
 શિશ રહે તુજ, બાળક વિશ્વાસે, કોણ કુળમાં અવતર્યો,
 કોણ માત તાતનું નામ; અનિદ્ર કહે વિવાહ હવો. હવે પુ-
 છયાનું શું કામ; પિતૃપિતામહ પ્રસિદ્ધ છે, જેનો દ્વારિકા સં-

સાર; છોડીછત્રપત્તીમીવર્યો; હવે ચતુર મન વિચાર, વૈષ્ણવ
કુળમાં અવતર્યો, માફ નામ તે અનીરૂઢ; જો છોડશેતો ન-
ગરીબાધી. નાંખીશ સાગર મધ્ય. બાણાસુર સામુ જોઈને,
કૌભાંડ વળતું ભાખે; ચોરી કરી કન્યા વર્યો તે, કોણુ વૈશ્રવ
ખાખે. પુત્ર બાણી કૃષ્ણનો, પછીબાણુ ઘસે છે કર; નીચ વરે
કન્યા વરી, દાનવ માફ ખેડું ઘર રીસે ડોક ધુણાવીને, ધનુષ્ય
કરમાં લીધું; બાણાસુરે યુદ્ધ કરવાને, દળમાં દુંદભી દિધું.

કડવું ૧૪ મું.

રાગ ગોડી—અસ્વકુંવર રથ ભાથા ભરી, આવ્યો બાણાસુર
વેગે કરી; જોહાને નવ માએ સુર, ચઢી આવ્યું જેમ સાગર-
પુર. ૧ વાજે પંચશબ્દ રણતુર, મારી જોહા કર્યા ચક્રચુર;
બાણા પુરનાં છટે બાણુ છાઈ લીધો આભલીયામાં ભાંણુ ર
થયું કટક દળ ભેળાભેળ; જેમ કાપે કોવાડે કેળ; આવ્યા એ-
ટલા ધરણી ઢળ્યા, તેમાં કોઈ પાછા નવ વળ્યા. ૩ આવી
ગદા તે વાગી શીશ, નાઠો હસ્તી પાડીને ચીસ; બાણાસુર ઉ-
પર ભોંગળ પડી, ભાગ્યો રથ પડ્યો કડકડી. ૪ રાયની ગઈછે
સુધ ને સાન બાગ્યું કુડળછેઘાકાન; પાછો લેઈ ચાલ્યો પ્રધાન
ઘેર જતામાં આવી સાન. ૫ પછી ખોલે છે રાજન, સાંભળો
મારા પ્રધાન; હાય હમાણું ભોંગળ આવશે, બાણું છું જે જીવડો
જશે. ૬ પ્રધાન કહે કાં થયા અજાણુ, ક્યાં ગયું મહાદેવનું બા-
ણુ; મેલો તો થાયે કલ્યાણુ; આફળીએ બંધાશે પ્રાણુ ૭ તેલેઈ
બાણાસુર પાછો ફર્યો, તે ઉપર માળીએ સંચર્યો; અનીરૂઢ

વીચારી વાત, હવે હું બે બેડું હાથ, ૮ શીવનું વ્રત તે સાચું
કરૂં, વચન એનું મસ્તક ધરૂં; અનીરૂઢધે બે બેડયા પ્રાણુ, બા-
ણુસુરે મેલ્યું બાણુ. ૯ આફણીએ બંધાઈ પડ્યો; ઉપરથી
પરવત ગડગડ્યો; લાતો ગડદા પાડુ પડે, તે દેખીને ઓખા રહે.
૧૦ ત્યાંથી મનમાં વિચારજ કર્યો, અંનીરૂઢધને લેઈ સંચર્યો;
મારતાં કુંવરને લેઈ જાય, ઓખા રૂવે માળિયા માંય

કડવું ૬૫ મું.

રાગ રામકળી--મધુરે નેસાદેરે રેરેહો, ઓખારૂવે માળિયેરે.
બાઈ માહારા પેઉને લઈ જાય, સખી માહારી વતી તો નવ
ખમાય; હમાણું કોઈ કહશેરે રેરેહો, પિઉજીને મારીયારે. ૧
બાઈ મારાં પેલા તે જવનાં પાપ, બાઈમારેઆવડોશોસંતાપ;
સે નથી મરતો પાપી બાપ, માથેથી ઉતરતીરે રેરેહો, પડજો
સગા બાપનેરે, ૨ હાંરે મારા કંથની કોમળ કાય, એવા એવા
મારતે કેમ ખમાય; એ પેલાદુષ્ટને ના મળે દયાય, રંડાપણુ
આવ્યુંરે રેરેહો, બાળપણુ વેશમાંરે ચાલ--ચિત્રલેહા કહે
બાઈ શાંને રહેછે, તારા કંથની નહીં થાય હાણુ; જઈને હું સ-
મજવું છું જો, તારા પીતાના પ્રાણુ. ૧ ચિત્રલેહા આવી ઉભી
રહી, જ્યાં પોતાનો તાત; સાંભળો પિતા વીનતી; કહશે સ-
મજાવી નહીં વાત ૨ એ છે મોટાનો છોકરો તે, તમે જોઈને
છેદજો શીષ; માથા ઉપર શત્રુ થાશે, હળધર ને જીગદીશ. ૩
એને વડઉવે બળી પાતાળે ચાંખ્યો, એવાં છે એનાં કામ વગર
વિચારે મારશે તો, ખોશો ઘર ને ગામ. ૪ પ્રધાને જઈને કહ્યું,

જ્યાં છે બાણાસુર ભુપાળ; રાજ રખે એને મારતા, એ છે મો-
ટાનો બાળ. ૫ પરણી કન્યાકોઈ પરણે નહીં, માથેરહેશેઆળ;
લોકમાં કહેશે જમાઈ માર્યો, એવી દેશેગાળ. માટેધાલોકારા-
ગ્રહમાં હાથે ન કીજએ ઘાત; એકલે દશ લાખ માર્યો તે,
મોટી કીધી વાત. ૭ પછી વજન કેરી કોટડીમાં, બેસાર્યો એ
તન; સરપે એને વીંટીયારે, કર્યો ફરતો અગન ૮ તે પુંઠે જ-
ળની ખાઈયો ખોદી, મેલ્યા બહુ રખવાળ; સરપ કેરા ઝેરથી,
પરજળવા લાગ્યો બાળ. ૯ અનીરૂદ્ધને બંધન કરીને, વીંટીયા
બહુ સરપ; કામ કુંવરને બાંધીયો, પછી ગાળ્યો તે નૃપ ૧૦
વક્ષણુ--નૃપ ગાળ્યો મેઘની પેર, ઉતરાવી ઓખાયરે; અ-
નીરૂદ્ધતે બંધન કરી. બાણાસુર અંદીરમાં લઈ જાયરે ૧૧

કડવું ૬૬ મું.

રાગ રામગ્રી--બાણે બન્યોને બાંધીયાં, નૌતમ નરને નાર;
અનિરૂદ્ધ રાખ્યો મુખ આગળે, ગુપ્ત રાખી કુમાર. બારણે
બન્યોને બાંધીયાં, ૧ ચૌટામાં ચોરજાણાવીયો, ઢાંક્યોવ્યભી-
ચાર; ઓખા છાની મંદીર મોકલી, રાખ્યો કુળનો તે ભારખા-
ણે. રક્ષણુવંતોહીં રહેહિકતો, બેહિકતોતેઅવાસ; દૈત્યનુંદળતે
પુંઠે પ્રણે, ધેરીહીં રેછે દાસ, બાણે ૦ ૩ એક પેચ છુટ્યો પાઘડી
તણો, તે આળ્યો પાઘ પ્રમાણુ; ચોરે તે મોરજ મારીયો, તેનાં
કરે લોક વખાણુ, બાણે ૦ ૪ ઓખા ફરીને વરજે પરણુસે, તો
ભુક્ષસે ભવ ભરયાર; તે સ્વામી શું સુખ પામસે લીધું એણે
અમૃત સાર. બાણે ૦ ૫ કો કહે એમાં દૈવત હીસેખરૂ, રૂપવંતો

રસાળ; કટાક્ષમાં કામની મોહી પડે એવી માયા મોહજળ.
 બાણે ૦ ૬ તેનીભુલવણી બ્રહ્મટી તણી, ભુલી પડે તેનાર; કુંવારી
 કન્યાને કામણ કરે, સંતાડોસર્વ કુમાર. બાણે ૦ ૭ સખીમત્યે
 સખી ઓચરી, દેખી અંગ ઉવેદ; બાંધ્યો જીવે છે આપણા
 ભણી, એને છે એવી ટેવ. બાણે ૦ ૮ ચાર માસ આશા ખેડાતી
 ઘણી, લાગ્યો સ્નેહ વિવાદ; માળીયે મુખ પામ્યો ઘણુ, પછી
 લાગ્યો લોકઅપવાદ. બાણે ૦ ૯ વલણુ—લાગ્યો લોક ઉપવાદ
 પાણુ, પામ્યો દેવકન્યાયરે; પછીબાણુસુરેઅનિરૂધ્ધનેરાખ્યો,
 ઓખાના ઘરમાંયરે.

કડવું ૬૭ મું.

રાગ ધવળ ધનાશ્રી-શુકદેવ કહે છે પરિક્ષતને, તમે સાંભળો
 કહું જોકે રાયજી; કૃશણ કુંવરને બાંધી રાખ્યો, ઓખાના ઘર
 માંયજી. ૧ નાનાવિધનાં બંધન કીધાં, કાહાડીનશકેસ્વાસજી;
 એક એકનાં મુખ દેખી દામાણાં, દેખી થાય ઉદાસજી. ૨ બા-
 ણામતી બાણુસુરની રાણી, જળેભરેછેયક્ષજી; પુત્રીજમાઈને
 ભુખ્યાં જાણી, છાનું મોકલે ભક્ષજી. ૩ કષ્ટ દેખી નાથનુ ઓ-
 ખા નૈજી ભરેછેનીરજી અનીરૂધ્ધ આપ બળે કરીને, ઓખાને
 દેછે ધીરજી. ૪ આદરૂ તો અસુર કુળને, ત્રેવડુ તૃણમાત્રજી;
 સોભારાખવાસ્વસુરની ને, હુંબંધાયોછુંગાત્રજી. ૫ આગમાં
 ઉકુ તો શીઘ્ર છુટું, દળુ દાનવજીથજી; શુંકરુંજો સ્વસુર પક્ષમાં
 રાખવું છે મુખજી. ૬ આકાશ અવની એક થાસે, એવોનિ-
 પજસે બંધજી; અગ્નિકેરીજવાળધુંમ્રમાં, અસુરથાસેઅંધજી.

૭ સહાય થાશે શામરામ અખળા, સઘ છુટશે બંધજી; કૃષ્ણ
આવી બાણાસુરનાં, છેદશે સઘળાં સકંધજી. ૮ મારા સમ જો
સુંદરી તમે, આંખુ કરો મુખચંદ્રજી; બંધનપે દુઃખ દેછેવાણુ,
તારાં અસુરનાં બુંદજી. ૯ એમ આસનાવાશના કરીને, રાખ્યું
ઓખાનું મનજી; ત્યાર પછી ત્યાં શું થયું, તમે સાંભળો રાજ-
નજી. ૧૦ પછી ભવાનીનું સ્મરણ કરીને, બાળકલાગ્યો પાયજી;
ભગવતી ભવતારણી મારી; આવી કરજે સહાયજી. ૧૧ ચાલ-
માતું બ્રહ્માણી તું ઈંદ્રાણી કૃષ્ણા; સ્થાવરજંગમતું સચરાચર,
મૃગ ઉપર તૃશણા. ૧૨ દૈત્યને પાતાળ ચાંખ્યા, રક્ત બીજ રણુ
રોળ્યા; શુભ નીશુભ મહીશાસુર માર્યા, ચંડ મુંઢ ઢંઢોળ્યા.
૨૩ ધુત્રદોયનને હાથે હણીઓ, મધુ કૈટભતેં માર્યા; અનેક રૂપ
ધર્યાં તેં અંબા, સુરીનર પાર ઉતાર્યા. ૨૪ ઓ હીંગળાજહીં-
ગોળી માત, કોઈલાપુર તે કાળી આઘઈશ્વરી તું અંબા; સં-
ખલપુર બહુચર બાળી. ૨૫ નગર કોટની તું સીંધવાઈ, બગ-
લા મુખી લાગુ પાય; રાણી રૂઢી ઉંટવાળી માત, બીરાજતી
દક્ષીણ માય. ૨૬ અન્નપુરણા ભૈરવી ત્રિપુરા, રેણુંકા છત્ર સંગી;
રાજેસ્વરી ચામુંડા માત, દુખહરણી માતંગી. ૨૭ ઓણી રીતે
સ્મરણ કીધું, તતક્ષણ ભવાની આવી; અનિરૂદ્ધને માયે કહ્યું,
બાળક તેં કેમ બોલાવી. ૨૮ અનિરૂદ્ધ કહે સાંભળો માતા,
મારૂં દુઃખ કહ્યું નવ બચ; સરપ કેરા ઝેરથી, મારી ઘણી બબે
છે કાય. ૨૯ ભવની પ્રસન્ન થઈને, ઝેર કર્યું સરવે નાશ; પછી
અંતરધ્યાન થયાં માતા, બાળકની પોહોચી આશ. ૩૦ એવા-

માં ત્યાં નારદ આવ્યા, બ્રહ્માના કુમાર; જીવે તો કારાગ્રહમાં
અનિરૂદ્ધ, વરસે છે જળધાર. ૧૦ નારદ કહે અનિરૂદ્ધને માફ
સંકટકાપો; રૂડી વહુ તમોપરણ્યામાટે, મુજનેદક્ષણા આપો.
૧૧ તમને દક્ષણાની પડીને, જાય છે માહારા પ્રાણુ; શરીરશ્રુજે
અતા ઘણુંને, ઓલી ન શકે વાણુ. ૧૨ શીદ બીહ છે પ્રાક્રમી
તું, બોલ્ય મુજસંગાથ, બાણુસુરની વરયોપુત્રીતે, થઈપૃથ્વી-
માં ખ્યાત. ૧૩ હિપાવ્યોવંસવાસુદેવનો, બંધાયે લંછનશૃંચ;
કાલે માધવને મોકલું, દ્વારકામાં જઉછું હું. ૧૪ ભિંટળમાંતે
આભ ઘાલ્યો; અંતરમાં શેનપુલે; ઘોડેચડે તે પડે પૃથ્વી, ભણે
તે નર ભુલે. ૧૫ વલાણુ-અંતરશેનપુલ્યોજોડા, મુકાવશે ભગ-
વાનરે; અનિરૂદ્ધની આજ્ઞા લઈ, રૂપિહવા અંતર ધ્યાનરે. ૧૬
કાલું ૬૮ મું.

રાગ બીહાગડો---દયા ન આવે પેલા દઈતપતીને, માહા બ-
ળિયા દુરમત્યજી; બાકરી બાંધી દ્વિજવર સાથે, વહરે વધારયું
સત્યજી દયા ન આવે. ૧ પાતળીયા પંકજમુખ પીઉજીને,
નાગપાસના બંધજી; બાંધી લીધો બળે કરીને, કોમળ રૂપે
મદનજી. દયા. ૨ જોરે ધરાણુધર શ્રીવર, આપદાપામેનાથજી;
પુત્ર તમારા ઉપર પ્રહારજી, કરે છે દઈત્યનો નાથજી, દયા ૦ ૩
ભાંરોળ કૌળાંડે મેલ્યું, વકરાય બળિયોવીરજી; તોએરણુથી
નવ ઓસરીઓ, સાગરનુંજે મનિરજી. દયા ૦ ૫ ભેદ કરીને બાં-
ધીલીધો, નાગપાસના બંધજી; શ્વાસ ન માયેબહુ અકળાયે;
અંગ આકાસમાં સંધજી. દયા ૦ ૫ તાપસમાયનહીંસ્વામી-

નો, હું કરું દેહનો પાતળ; વાર લાગે લક્ષ્મીવર તમને તો થશે
મહા ઉતપાતળ દયાં દેહોમળ મુખ શ્રમથી સુકાયું, કન્યા
કરે આકંદળ; અનિરૂધ્ધ સમરે શામળીયાને, કમળાવરગો-
વિંદળ. દયાં ૭ ત્રાહે ત્રાહે રે ત્રીકમળ, સુતની કરબ્યો સ-
હાયળ; વિપત વેળા વારે ચડીને, કરોભક્તની રક્ષાયળ, દયાં ૮
ગજ ગ્રહાથી મુક્ત પમાડ્યો, કીધી હરિચંદ્ર રક્ષાયળ; દા-
નવ કુળ નિકંદન કીધાં, કીધી પ્રહલાદની સહાયળ; દયાં ૯
આજ આંખેથી આંસુડાં ચાલે, બેસો મહારા પ્રાણુળ; સુખ
શરીર શાતા નહીં અંગે લાગ્યો દવનિરવાણુળ. દયાં ૧૦ મ-
નસા વાચાયે વર વર્યો, અવર તે મિથ્યા બાણુળ; રૂપ અને
ગુણવંતો સ્વામી, સત્ય કહું છું વાણુળ. દયાં ૧૧ તાતકઠાર
દયા નહી રૂઢીયે, કોમળ મહારો કંથળ; પ્રહાર કરીને બાંધી
લીધો, શ્રી હરી વેગળે પંથળ દયાં ૧૨ કોણ સહોદર આવત
અવસર, શોધ કરવાને બચળ; તાતબ્રાતને બાણુ નહીં તે, કોણ
ઉડીને ધાયળ. દયાં ૧૩ પિતા પિઉળને વેરી રે દેખે, પરભવે
બહુ પેરળ; નાગતાણા પુંફારા હળાહળ, ફેરવી નાંખે હહેરળ.
દયાં ૧૪ હળાહળે અંગ અગ્નીરેઉકેલ્યો, કંઠેપડીયો સોષળ;
પુર્વતાણાં કર્મ આવી નડીયાં, કોનેદીજે દોષળ. દયાં ૧૫ તાત
મારી કાચારે પાડું, વિખ બાણિં આ વારળ; સ્નેહ ન બાણુરે
કોઈ મનનો, સર્વ પીડે ભરથારળ. દયાં ૧૬ તાતતણે મનકાંઈ
નહીં, મુનેસખજોલાગેસ્નેહળ; છોર પોતા અંબાણી દયાકીજે,
દયાળ ન દીજે છેહળ, દયાં ૧૭ બાણુસુર મહા પુરૂષ જ્ઞાતા,

જેથી ચુક ન થાયજી; બાળક ઉપર પ્રહારશો કરવો, ૮૬૫ી
હોય અન્યાયજી. દયા૦ ૧૮ વહાલા થઈનેવેરજવાળો, શું નથી
આવતી લાજજી; નિય પદારથ નથી કુળ નિયું, કશ્ન કુંવર
મહારાજજી. દયા૦ ૧૯ નીચું નાક ન હોયે એથી, નિર્થક સો
સંગ્રામજી; મોટા સાથે વિરોધ ન કરીયે, નહીનીરબળ હળધર
શાજી. દયા૦ ૨૦ સકળ પૃથ્વી ચાકે ચઢાવી, અસુરનો ફેડયો
ઠામજી; વૈર વધારી વીઠુંલ સાથે, ક્યાંકરસો સંગ્રામજી. દયા૦
૨૧ સ્વામી મહારાને શીર સમરથ, તેને ચઢસે કોપજી; ભદ્ર
ઈચ્છેછે તાતપોતાનું, વિશ્નુંબીજમાં રોપ્યજી. દયા૦ ૨૨ જીહ્વ
સમે આકાસે રહીને, જીવેછે નારદ દેવજી; ભય માં આણીશ
આમોજશુંદ્રારામતી, જીહ્વ કરશું તતખેવજી. દયા૦ ૨૩ નિર્ભય
જાણી વીણાધર ગયા, પરવરિયા આકાશજી; પોહોચી દ્વારકાં
ઉતરી હેઠા, ભેટયા શ્રી અવીનાશજી. દયા ન આવે. ૨૪

વલણ—ભેટયા શ્રી અવિનાશને, કુશળ વારતા પુછી વળી,
કહે નારદ અનિરૂધ્ધને, રાખ્યો કાળાગ્રહમાં દૈતે મળીરે.

કાલું ૬૯ મું.

રાગ ધનાશ્રી—શુકદેવ કહે છે પરીક્ષતને, બાંધ્યો ને જાદવ
જોધજી; હવે દ્વારીકાંની કહુ કથા, જાદવકરે સોધાસોધજી. ૧
હિંડોળા સહીત કુંવર હરીયો, છોડી ગયું કોઈ દોરીજી; હાહા-
કાર થયો પુરમધ્યે, અનિરૂદ્ધની થઈ પુર ચોરીજી. ૨ રતિ અ-
તિઆકંઠ કરે છે, મળ્યું તે વિનતાનું વૃંદજી; રૂકમાણી રોહણી
દેવકી, સર્વે કરે આકંઠજી. ૩ જાદવ કહે છે માધવને, શું બેઠા

છો સ્વામીજી, વિચાર કરી વિશ્વંબ ન કીજે, કુંજને લાગી ખા-
મીજી. ૪ વાસુદેવ કહે શામ રામને, શું ખેઠા છો ભુપજી, વિ-
ચારો શકે જળમાં બુડ્યો, ક્યાં ગયો કુંવર અનુપજી. ૫ ઉગ્ર-
સેન કહે અચરજ મોડું, કોણે હર્યો હિંડોળોજી, દેવીદૈત્ય રા-
ક્ષસનું કારણ, તે ખપ કરીને ખોળોજી. ૬ સાથને જદુનાથ કહે
છે, ભાઈ શાને કરોછો શ્રમજી, ગોત્ર દેવાનું ગમતું થાશે, કુંવર
હરાયાનું કર્મજી. ૭ અગિયાર વરસ ગોકુળ સેવ્યું, મામાજીને
ત્રાસેજી, પ્રદ્યુમનને શંખ હરિ ગયો, આવ્યો સોળમે વરશેજી.
૮ તેમ અનિરુદ્ધ આવશે, સાયવશે કુળદેવીજી, કૃષ્ણે કુટુંબને
રોતું રાખ્યું, આશા દીધી એવીજી. ૯ પાંચ માસ વહી ગયાને,
જદવ છે મહા દુખીજી, શ્રોણીતપુરમાં કૃષ્ણ સભામાં, આવ્યા
નારદ રૂપિજી. ૧૦ હરી આદે જદવ થયા ઉભા, માનમુનીને દી-
ધુંજી, આણુંદે આસન આપ્યુંને, ભાવે પુજન કીધુંજી. ૧૧
નારદજીની પુજા કરીને, હરીયે કર્યા પ્રણામજી, કહો મુનીવર
ક્યાંશી પધાર્યા, અમ સરખુંકાંઈ કામજી. ૧૨ કર જોડીને ના-
રદ કહેછે, સાંભળો જુગજીવનજી, પુત્ર તમારા સર્વેનું મારે, ક-
રવું છે દરજીવજી. ૧૩ મારા જોતાં પુત્રસર્વેને, સાથેથી તેડા-
વોજી, એક લાખને એકસઠ હજાર, એંસી આગળ આવો-
જી. ૧૪ સર્વે પુત્ર સામુ જોઈને, પુછેછે નારદ મુન્યજી, આટ-
લામાં નથી દીસતો, પ્રદ્યુમનનો તનજી. ૧૫ ભગવાન કહેછે
નારદજીને, કાંઈ તમે જાણોછો ભાળજી, પરમાંથી જતોરહ્યો છે,
પ્રદ્યુમનજીનો ખાળજી. ૧૬ નારદ કહેછે હું જાણું, તમે સહોછો

સાગર ખેટજી; જેને ઝાઝા દીકરા, તેને તો દૈવની વેઠજી. ૧૭
 ત્યારે ભગવાન કહે છે નારદને, પુત્ર વિના કેમ રહેવાશેજી; ત્યારે
 નારદ કહે છે પ્રશ્નમાં, આવશેએવું કહેવાશેજી. ૧૮ પછી આ-
 સન વાળી દીધી તાળી, નાક આડ્યું મનજી; વેઠાગણીને ના-
 રદ કહે છે, સાંભળો જુગજીવનજી. ૧૯ તમારા પુત્રનું એકના-
 રીયે, કર્યું છે હરાણુજી; ત્યારે હરી કહે દવારીકામાં આવે, તેતો
 પામે મરાણુજી. ૨૦ નારદ કહે છે તમે સુણો શામળા, સંભળાવું
 એક વાતજી; મારી એવી પ્રતિજ્ઞા છે, જુંકુ ન બોલું જાતજી.
 ૨૧ સરોણીતપુરએકનગ્ર છે, તેમાં બાણાસુરનું રાજજી; પ્રસંગે
 હું ત્યાં ગયોતો, મારે કંઈ એક કાજજી. ૨૨ રાજબાણુની પુત્રી
 ઓખા, તેને લવું સ્વામજી; અનિરૂદ્ધ સેહેજે વરી ગયો, તેનું
 વિભળ થયું છે મનજી. ૨૩ ચિત્રલેહા ચંચળનારી, વિધાત્રીનો
 અવતારજી; તે આવી દવારીકામાં પછી, મન કર્યો વીચારજી,
 ૨૪ કંઠણુ કામ કરવું છે મારે, એકલાનું નહીં કામજી; માફતેણે
 ધ્યાન ધરીયું, હું આવ્યો તેણે કામજી. ૨૫ મેં તેને તામસી
 વિદ્યાભણાવી, તે ઊંઘ્યું બધું ગામજી; અનિરૂદ્ધને લેઈ ગઈને,
 ઓખાનું થયું કામજી. ૨૬ કેઈપેરે લેઈ જાયે, એમ બોલ્યા શ્રી
 જુગદીશજી; ચક્ર માફ ઉંઘે નહીં ને, છેદી નાંખે શીષજી. ૨૭
 ચક્રનો વાંક નથી ને, એ નીસર્યું તું ફરવાજી; અમ સરખા સાધુ
 મળ્યા, તેણે બેસારયું વાતો કરવાજી, ૨૮ ભગવાન કહે છે શા-
 બાશ નારદીયા, એવાં તારાં કામજી; માથા ઉપર ઉમો રહીને,
 ભલું મરાવ્યું ધામજી. ૨૯ નારણુ કહે તે કુશ્મનને, મં નથી કર્યો

અન્યાયજી;જોયા પછી તમે જાણજો,ઘણીપુટડીછેકન્યાયજી.
 ૩૦ભલીરે કન્યા ભલીરે વહુ,તમે ભલો કર્યો વિચારજી; હવડાં
 મારા પુત્રના ત્યાં,શાછે સમાયારજી. ૩૧ મહારાજ જોણે ભો-
 ગવી છે,બાણાસુરની બાળજી; દશ લાખ દઈત્યનો એકીવારે,
 પુત્રે આણ્યો કાળજી ૩૨ શીવનો વર સાચો કરીને,ગયો અ-
 સુરને હાથજી;હમણાં તમારા પુત્રની, ઘણી દુખની છે વાતજી.
 ૩૩ ઊઘે મુસ્તક બાંધીયો,ને તળે લગાડ્યો અગનીજી;લીલા
 વાંસનો માર પડે જેમ, ભાગ્ય હસે તો જીવશે તનજી. ૩૪વાત
 સાભળી વધામણીની,વગડાવ્યાં નીશાનજી;શામળા તતખર
 થાવો હવે, જીતવો છે બાણજી. ૩૬ તે માટે તમને કહુ,વિઠ-
 લજી વેહેલા થાઓજી;જો પુત્રનો ખપ કરો તો શોણીતપુરમાં
 જાઓજી. ૩૬

કાણું ૭૦ મું.

રાગ સારંગ-કમળા તો કલ્યાંત કરે છે, હુંડે તે ઉઠી જવા-
 ણા જો;મારો કુંવર કારાગ્રહમાં બાંધીયોરે.મારાનેપાઘડીબાં-
 ધતાં ન આવડેરે;મારોઅનીરૂઢ નાનેરૂ બાળજો. મારોકુંવર.
 ટેક. ૧રૂકમાણીયે કન તોડાવીયારે,તમે સાંભળોઠીનાનાથજો;
 મારો બાળક અસુરઘેર બાંધીયોરે, તેતો કહી નારદજીએ વા-
 તજો. મારો. ૨મારો અનિરૂઢ બોલી નથી જાણુતોરે,તે તો શું
 જાણે જુદા કેરીવાત જો;હીંડતાંચાલતાં અખડાઈપડેરે,અનિ-
 રૂઢ નાનેરૂ બાળજો,મારો, ૩ મારાનેનીશાળે ભણવા નથીમો-
 કડ્યોરે, નથી સહ્યો અધ્યારૂનો મારજો;પ્રભુએ અમને પુરૂષ

ન સરજડયારે, સૌ પેહેલાં વઢવા જતજો. મારો. ૪ ત્યારે શ્રી
કૃષ્ણ ગરૂડ તેડાવીયારે, તે તો આવીયો તતકાળ જો; ભગવાન
કહે છે ગરૂડનેરે, તમો કેટલો સેહિશો ભારજો, મારો ૫ તમો છ-
પન કોટી જાદવ જેટલારે, તે તો સર્વે થાઓ અસ્વારજો; તમે
સાંભળો કશણકોડામાણારે, મારા અંગતાણા રખવાળ જો, મા-
રો. ૬ મુજ ઉપર ચડે બધી દ્વારીકારે, તોએ મુજને ન આવે
આંચજો; છાશી જોજનની મારી પંખનારે, ત્રણજોજનની મા-
રી ચાંચજો. મારા, ૭ પછી ગરૂડે ચડીને ગોવીંદ પરવરયારે, ત્યા-
રે ગડગડીયાં નીશાન જો; પંખના વાગીજ્યારે ગરૂડનીરે, ત્યારે
નાશી ગયા સર્વે સરખજો. મારો, ૮ મારો કુંવર કારાગ્રહધી છુ-
ટીયો, જ્યારે ત્યાં આવ્યા સારંગમાણુ જો શ્રી કૃષ્ણ વાડીમાં
ઉતરયા, તેનાં કોણુ કરે છે વખાણુ, મારો, ૯

વલણુ,--કશ્ન વાડીમાં ઉતરયા, માગ્યું રાયનું વનરે; ગરૂડને
આપો આજ્ઞા; મુકાવી લોવે તનરે, ૧૦

કલુ' ૭૧ મુ.

રાગ ઢાળ—ગરૂડ ત્યાંથી પરવર્યો, એક નદી આવી અષોષ;
તેમાં તેણે ચાંચ ખોળી; પાણી લીધું શોષ, ૧ ત્યાંથી આવેરો
પરવર્યો, જ્યાં ખોતરણા અંગાર; પાણી પેલું પીધું હતુ તે,
વાવર્યું તે ઠાર; ૨ ત્યાંથી આવેરો પરવર્યો, જ્યાં ભુતને પરેત;
પાંખે મારી પાડીયાં, કીધાં સરવે અચેત, ૩ ત્યાંથી આવેરો
ચાલીઓ, કુંવરને કોટેનાગ; નાહાનાને આખા ગળ્યા, મોટાના
કરયા ખે ભાગ, ૪ ભલું થજો ભગવાન તમારૂં, પુસણું પામ્યો

અહાર; કુંવરને મુકાવી લાવ્યો, જ્યાં છે જુગત આધાર. ૫
ઐઘવને અકરૂડ બે હસીઆ, ભલા કશણના તન; તમેરે આ-
વ્યા પરાણુવાને, અમને ન લાવ્યા જાને, ૬

કડવું ૭૨ મું.

રાગ ઢાળ—આણી વાતે કુંવર મારા, શરમાણા નવ થઈએ
મારી વાતો તુજને કહું; તું રાખ્ય તાહારે હઈયે. ૧ કુબળ પેલી
રાંટી ટુંટી, કંસરાયનીદાસ મારા મનમાંતેગમી, બેસારીરાખી
અવાસ. ૨ નરકાસુર મારીને, સોળહજારલાવ્યોઘરણી; તારા
સમજે એમાં મુજને, એકે નથી પરાણી. ૩ તારી માને જઈને
લાવ્યો, બાંધવને બાંધાવી બાંધુવંતી રીંછડી તેનેમાનીતીકહી
બોલાવી. ૪ તુંતો મારો દીકરો, ધનતારીમાનું પેટ; બીજસર્વે
દીકરા તે, દૈવ કેરી વેઠ. ૫ આપણા કુળમાં આદ્યુ આવ્યું, શ
રમાણા નવ થઈએ; રૂડી નારી દેખીએ તો, હરાણુ કરો લેઈ જ
ઈએ, ૬ ઐઘવને અકરૂડ બે હસીયા, ખડખડ મેલ્યાદાંત રૂડી
શીખામણુ છોકરાને, ઘોછો સુંદર સ્યામ. ૭ જો આવીશીખા
મણુ અમારાં છોકરાંને દેશો તો, મુકવું પડશે દ્વારીકાંગામરે ૮

કડવું ૭૩ મું.

રાગ જેજેવંતી—શ્રી કળ્લે જાદવ મોકલ્યો, તે સરોણીતપુરમાં
જાય; જઈને કહેજો બાણાસુરને, પરાણુવો કન્યાય. શ્રીકળ્લે. ૧
હાંશ હોય તો જુદ્ધને આવો, તેમાં નથી અમોરે નાય; જાદવ
ત્યાંથીસંચર્યો, આવ્યોઅસુરસભાનીમાંય શ્રી, ૨ સાંભળને
રાજ વીનતી, આવ્યા છે વૈકુંઠનાથ; દીકરી પરાણુવી ચરણે

લાગો; નહીં તો જાંઘ કરો અમ સાથ, શ્રી ૩ બાણાસુરને મા-
 હા દુઃખ લાગ્યું, નેત્રે વરસે અગન; નીચ જાદવને જોઈએ મા,
 રી, કુળવંતી એ તન. શ્રી, ૪ ચાલ--એ ભરવાડો એ પીંડારો,
 ગોકુળમાં ચારી ગાય; માર્યા વિનામુકું નહીં; જેથનારહોય
 તે થાય, ૫ સેન્યા લેઈને રાજ ચાલ્યો, જોછાનો નહીં પાર; ૬-
 સ્તી ઘોડાને સુખપાલો, બાંધ્યાં બહુ હથિયાર. ૬ ખડગખાંડા
 ને તુંખરઝેર, ગોળી હાથને નાળ; ત્રિસુળ સાંગ ને મુદ્દગરફર
 સી, તોમરને ભીડી માળ, ૭ લાલ લોહમય ઝળકે ઝેરી, હાથ
 ધરી તરવાર; જોછા જોર કરતા આવ્યા, ને કરતા મારો માર,
 ૮ કો જોજન કો બે જોજન ડિંચ્યા, કોને સમ ખાવા નહી શીષ;
 વિક્રાળ દંત મોટા દેખાડીને, વળી પાડે ચીસ. ૯ બુમરાણુ
 કરતા આવી પડીયા, જાદવની સેન્યા આંધ; ગીરધારીને ઘેરી
 લીધા, પડેબાણાસુરનાઘાય. ૧૦ પરીઘત્રીશુળાને પડે કોવાડા,
 મુદ્દગરને વળી ફરસી; સંગ્રામ સહુ સેન્યા કરે, આચુદ્ધધારા
 રહી વરસી. ૧૧ જુજા દીશ જાદવ હલકારયા, કરધનુશ્ય બા-
 ણુ ને તીર; તુટે કુંભસ્થળ પુટે દંતુશળ, ચાલેનીર રૂધીર ૧૨
 બહુ ભડત્યાં પડ્યા લાગ્યા, ભુંગળને ભડાકે; વાંકડી તરવાર્યો
 મારે, ખડગને ઝડાકે. ૧૩ તુટે પાખરને પડે બખતર, ડીધો ક-
 ચરઘાણુ; સર્વે જોધધાને મારો કરીને, પાયા વળ્યા ભગવાન.
 ૧૪ વલ્લણુ--પુરણુ પુરૂષોત્તમ પાછા વળ્યા, કરી અસુરનો
 નાશરે; સેન્યામાં આવી કરીને, શુંખનો કર્યો નાદરે. ૧૫

કડવું ૭૪ મું.

રાગ માઝ-શંખશબ્દ તેવિ કારણુ, રીપુ દૈત્યનું વિદારણુ; કશ્ન
આવ્યા તે જાણુજ થયું, બાણે પ્રાક્રમતે કયાંગયું. ૧ અનિરૂધ્ધ
કહે સુણુ સુંદરી; શંખ જાણુયો આવ્યા હરી; છુટયા બંધતે
આજ થકી, ઓ ગાજે હજધર સાત્વીક. ૨ બોલે પ્રધુમન માટે
સ્વરે, બાણુ પાણુ છેદાશે ખરે; ગોવિંદની ગત્ય ન જાએકળી,
જાદવ સેન્યા આવી મળી. ૩ જાદવસેન્યાયેયાંખ્યો દેશ, મંત્રી
કહે ઉઠો નરેરા, અનુચર આવ્યો તે લાવ્યો વાત, કહેદવારદિશે
ઉતપાત. ૪ મંત્રીને કરી નેત્રની સંજ્ઞા, સેન્યાને આપો આજ્ઞા
દુંદભી નાનાવીધ ગડગડે, આયુધ્ધ કરીને યુધ્ધે ચઢે. ૫ ત્યાંરૂપે
આ કહાડયા લખી, સેન્યા સજ્જટોપ જીવ રાખી; પાટસ્વધર
બખતર પાળ, ડચકારે ઘોડા દે કાળ, ૬ મોરડેમણીપ્રુ મતાંસટકે,
પોતાના પડછાયા દેખી બડદે; વાંદરે વાદે નાયંતા, ઘુટેઘોડાને
પાણીપંથા. ૭ કાળાકાબરાનેકલંકી, કુમેદલીલા તે પચરંગી
હાંસાળો હયહાણીઓ જેહ, કાળા કછી કાબરા તેહ. ૮ પીળા
પાખર પોપટ સ્વેત વાયુ વેગી માંકડીઆ કેત; રથમાળાઅસ
વાર અનંત, દીર્ગઘસેપુખકરડે દંત, ૯ પુરની પોળે સેન્યા
ન માય હણો જાદવ કહેવા જાય ટોળાં ઉપરટોળાંઆવે; પગને
પ્રહારે ધરતી ધુજાવે. ૧૦ રીસે અંતરમાં ઘરહડે, રણે રાય
બાણુસુર ચઢે; ઝટકાર કરે બાણુસુર મદદ, પૃથ્વી થઈજ્યારે
ઉથલ, ૧૧ ગર્જના કીધી સુખશી ભુપાળ, ખળખળ્યાં ત્યારે
સાત પાતાળ; પ્રહલોક સુધી પોહોત્યો નાહ, બાણુ કશ્નને દી-

ધો સાદ. ૧૨ ગરૂડ આસન આવ્યો ખેપકરી, નહીં જાવાદઉ
કુશળો ફરી; ઉનમદ જાદવ ઉછાંછલા, તમો પામો સકળસં-
સાર, ૧૩ કુંવારી કન્યા કપટે કર્યો. બોલાવે શ્રાપ પાધરો;
કુડુ કરમ કીધું કુંવરે, વળી તું વઢવા આવ્યોઉપરે, ૧૪ ત્યારે
હરીને બોલ્યા ભગવાન, અમો લેઈઆવ્યાછુ જન; જોવિધા
તાયે કીધો સખંધ, વર કન્યાના છોડો ખંધ. ૧૫ ત્યારેબાણુ-
સુર બોલ્યો તતકાળ, સખંધશાનોરે ગોવાળ; રએવીઆપીશ
પેહરામણી, સૌને મોકલીશ જમપુરી બાણી, ૧૬ બાણુસુર
જ્યારે બોલ્યો વ્યંગ, ત્યારે કળે કીધું સારંગ; કડાઝુડ બે કટક
થયાં, ઉઘાડાં આયુધ્ધ કરમાંગ્રહ્યાં ૧૭ ખાંડાં ફરશીને તરવાર,
કો કહાડે માથેથી બાર; ત્રિશુળ તોમર ગદા મુથળ, ગાળે રામે
ધરી મુશળ. ૧૮ છપન્ન કરોડ જાદવ ગડગડે દાનવ ઊપરતુટી
પડે; દાનવ દળ બહુ પળાય, બાણુસુરોદેખી અકળાય. ૧૯

કાલું ૭૫ મું.

રાગ બુલાણા છંદનો-અલ્યા જા પરો જા પરો નાદાન છો-
કરા, વઢવાને તુ મારો પાસ આવ્યો; અલ્યા નિય ગોવાળિયા
જાત કહાવ્યો મારી સાથે નહિ જાય કાવ્યો ૧ અલ્યા ગોકુળ
માંહિ તું ગાવડી ચારતો, પરનારી કેરાં તું ચીર હરતો; હાથમાં
લાકડી ખાંધે હતીકામળી, મધુવન વિષેતું રેકરતો. અલ્યા. ૨
સાંગ્ય શ્રી સુર્યનાણી તેજ ત્રિશુળ તાણું, માહરા હાથમાં તેહ
અગ્રે, મારે કરોધે કરો ડોલો છે દેવતા, બધી ધરણી ધુળે અને
શેષ શળકે અલ્યા. ૩

કડવું ૭૬ મું.

રાગ ઢાળ--એવી વાણી સાંભળતામાં, કોખ્યા દીનદયાળ;
ખાણાસુરના હાથ છેઘા, સ્વામી શ્રી ગોપાળ. ૧ કોપ કરી કરં-
પાસ્ર મેહેલ્યું, વળતું તેણીવાર; ખે હાથ રહ્યા છે ખાણાસુરને,
તેનો કહું વિસ્તાર. ૨ રૂધીર વહે છે ખાણાસુરને, મન થયો નિ-
રાશ, મહાદેવજીએ હાથ આપ્યા, માટે ગયો કૈલાશ. ૨ નારદ
ચાલી આવીયા; જ્યાં ખાણાસુરની માય; તારા કુંવરના હાથ
વાઢયા, કહો વલે શી થાય. ૩

કડવું ૭૭ મું.

રાગ ગુજરી--શુકદેવ કહે છે વાત, વેવાણુ આવીયારે, જેની
જોવા સરખી જાત, વેવાણુ આવીયારે, ૧ માંથે કેસ વાંસની
જાળ, વેવાણુ૦; જેનું નેત્ર સરોવરપાર, વેવાણુ૦. ૨ જેના સુપડા
જેવાકાન, વેવાણુ૦; જેનું મસ્તકગીરી સમાન, વેવાણુ૦. ૩ એ-
ની આંખ અંધારો કુપ, વેવાણુ૦; જેનું મુખ દીસે છે કદરૂપ,
વેવાણુ૦. ૪ હજાડાંડી જેવા દંત. વેવાણુ૦; દીઠે જાએએનો અં-
ત, વેવાણુ૦. ૫ એનાંસ્તન ડુગરશાંડોઝાં, વેવાણુ૦; કાનેઘાલ્યાં
હાથીનાંહોંઝાં, વેવાણુ૦, ફકોટે ખજુરાનાંતનમનીયાં, વેવાણુ૦
કાને ઉંટનાઃ આગનીયાં વેવાણુ૦, ૭ પાસે રીંછ કહ્યાં વિકાળ,
વેવાણુ૦; કેહેડેપાડાની ઘુઘરમાળ. વેવાણુ૦. ૮ વાંકડાસર્પએના
હાથે વેવાણુ૦; ખળતી સઘડી મુકી માંથે, વેવાણુ૦. ૯ કોટરા
આવીજ્યાંભારાર, વેવાણુ૦; કુંવરેસાસુ ખોળી સાર, વેવાણુ૦
૧૦ જેની પીઠડુગરશાંડોજાં, વેવાણુ૦; એનામુસ્તકમાંફરેરો-
ઝાં, વેવાણુ. ૧૧ મુખ ખોલેવચનવીકરાળ, વેવાણુ૦; દેખીપડે

જાદવનેફાળ, વેવાણુ ૦. ૧૨ કોટરાઆવીજ્યાં મોરાર, વેવાણુ ૦.
 કુંવરે સાસુ ખોળી સાર, વેવાણુ ૦. ૧૩ ચાલ—કોટરા કહે છે
 કરગરી, એનાં બાપને ચાંખ્યા પાતાળ; જાણુશે તો ઘણું થયું.
 એછે તમારો બાળ. ૧૪ કરૂણાસાગર કૃપાનિધી, ક્ષમા કરો
 આ વાંક; દીન જાણી દયા કરો, એછે તમારો રાંક. ૧૫ ચક્ર
 ચત્તુભુજે પાછુ તેડયુ, કરૂણા કરી જગનાથ; નવશે છન્નુ કર
 છેદી નાંખ્યા, રાખીયા ચાર હાથ, ૧૬ રૂધીરભર્યો આંસુગળતે
 આવીયો શીવની પાસ; એમ કહીને પાયે લાગ્યો, સાંભળો
 પતી કૈલાશ. ૧૭ એક મારી વિનતી, તમે સાંભળો જગદીશ
 સાંભળી કોપે ભરાયા, પોતે ઉમીયા ઈશ. વદાણુ—મનમાં
 રીશ ચઢી ઘણી, તમે સાંભળો રાજકુમારે; સદાશીવ યુધ્ધે
 ચઢ્યો, તેણે ધ્રુવ ધરા અપારે.

કલ્પ ૭૮ મું.

રાગ સારંગ--એ ભરવાડો એપીંડારો, ગોકુળમાંચારી ગા
 ય માહારા આખ્યા હાથને, તે છેદીને ક્યાંજાય, ૧ બડબડતાગ
 જોશ ચાલ્યા, ઊંદરડે અસવાર; ઉંદર ઉપર સ્વામી કારતીક,
 ચાલ્યાશં કરનાકુમાર, ૨ સીંહઉપર વીરભદ્ર ચાલ્યા, વૃષભઉ
 પર શીવરાય; સેન્યા બહુ ભેળી કરી, કહું તેહ તણો મહીમાય
 ૩ ડાકણ સાકણ ભુતપ્રેત, પીશાય વંતર ગાત્ર; દડુકદડુક ચાલે
 ભુતડાં, જેના હાંઘીં સરખાં માથાં, ૪ હરી જઈ કૃતવરમાને ક
 હે છે, જાદવને સમજાવો; અસુરનું ઉપરાણું કરો, જોગીડાવ-
 દવા આપ્યો, ૫ શંકર મુખથી બોલ્યા આવી, લાગી મનમાં

જવાળ; સનમુખ આવી ઉભા રહી; માંહે માંહે ભાંડે ગાળ.
 ૬ હે કાળા અર્જુનના સાળા, ભરયા ઉચાળા જેહ; મધ્ય રાતે
 મથુરાંથી નાઠો, ગયો વીસરી તેહ. ૭ મારી માશી પુતના ને,
 દહીનાં લીધેાં દાણુ; મુસાળનુ છેદન કરીને થઈ ખેઠો રાજન, ૮
 તું આહીરડામાં અવતર્યો, નથી વાત મારી અજાણી; ત્યારે
 શંકર પ્રત્યે કોપ કરીને, બોલ્યા સારંગપ્રાણી. ૯ મડે મસાણે
 ફરતો હિંડે, રાખ ચોળે અંગ; આક ભાંગ્ય ધંતુરો ચાવેનડ
 તારા ઢંગ, ૧૦ ડાકણુ સાકણુ ભુત પ્રેત જે, નીચસાંગરોજોડા
 બળદ ઉપર ભાર મુક્યો, તાહારા ઘરમાં નમળેઘોડો ૧૧ રાત
 દહાડો બાવો થઈ ફરતો, તાહારા ઘરમાં રોતી નારી; ત્યારે
 કુશ્રપ્રત્યે કોપ કરીને બોલ્યા છે ત્રીપુરારી, ૧૨ અલ્યા છોકરી
 ઓમાં ઝાશ પીતો, મદદ મટી થતો મહેરી; જગતમાં એવું
 કહેવાયું જે, કાનડે કાંચળિ પેરી. ૧૩ પરનારીશુ કીડા કરતો,
 કેહેવાયો વ્યભિચારી; ત્યારે શંકરપ્રત્યે કોપ કરીને, બોલ્યાદેવ
 મોરારી. ૧૪ ભગવાન કહે હું વ્યભિચારી, મુનેબધી વિરુદ્ધે
 ચો; તું એવો સાધુ હતો, ત્યારે ભીલડી શું મોહ્યો. ૧૫ વચન
 એવું સાંભળીને, કોપીયાશીવરાય; કડાક લઈ ને ત્રીસુળમારયું
 થનારહોય તે થાય. ૧૬ ત્યારે શ્રીકૃષ્ણે મુકયું સુદરશન, આવ્યા
 ચપટ ધાય; માંહો માંહે યુદ્ધ કરે છે, બળ કહ્યું નવ જાય. ૧૭
 ગણપતીને કુંવર પ્રધુમન, વઢતા બન્યો કુમાર; વસુમાન ને
 બટુક ભેરવ, કરતા મારા માર, ૧૮ વિરભદ્ર બળરામ સામા,
 યુદ્ધ કરે માંહો માંહે; શીવને શામળિયો વઢે, ત્યાં જોવા સર-

ખું થાયે. ૧૯ કાળભૈરવકપાળભૈરવ, તૈક્ષણ્ય ભૈરવ સાર; સંહર
ભૈરવ કરોધે ભૈરવ, ઢંભભૈરવનોમાર. ૨૦ ઉગ્રસેનનેવીરસેનખે,
ખળીયા જોધધા કેહેવાય; આપ આપણા ભીરુ લઈને, યુધ્ધકરે
રણુમાંય. ૨૧ ભુતપ્રેતપીયાસવંતર, ડાકેણુ વળગેચુસે; અવળા
પગ જેને ચુડેલ કહીએ, રૂધીર સનું ચુશે. ૨૨ કશ્મકેરા મારના
ભાલા વાગે ભય; તરવારયોની ધારાયે, કોનાં નાકવાઢયાકચ.
૨૩ કોઈને અધસાતા કીધા, હાથ તણી લપડાકે; કોઈનેમાયા
પાટુપાની, ભોંગળને ભડાકે. ૨૪ જાદવ કેરા મારથી, બહુ ઝા-
ળીયે ઘાલ્યા જાય; કોને રણુમાં રોળીયા, તેનેથરથર ધુજેકાય.
૨૫ પરીઘ ત્રીસુળ તુંબર ફરશી, હસ્તનાળ છુટે સરસાટ; ગડ-
ગડતા ગોળા પડે, થાય બહુ ખડખડાટ. ૨૬ હસ્તીચર્મને માં-
સની, બે પાળ બંધન થઈ; સાગરસુ સંગમ મળ્યો, એમ શ્રો
ણીતપુરની સરીતા વહી. ૨૭ પાંદુ રોગને હૈયાહોડી, ભગંદર
કેરી જાત; હરથ નાફને પાટુ કહીએ, કરણુતુલ્યસનેપાત. ૨૮
રોમ તણો મારબહુ દેખી, જાદવ નાશી જાય; રોગના વરસા-
દથી કોને, ઉંભુ નવ રેહેવાય. ૨૯ રોગના વરસાદથી, ચઢી
હરીને રીસ; નાવની ટોળીખાંધીને, છેદવામાંડયાં શીષ, ડાંતા
વ વાણી ખોલીયા, રેહેવા નો આપો ઠામ, તમે મુજને પેદા ક-
રીને; કયાં મારો ભગવાન. ૩૦ પાપી તમે મૃત્યુલોકના, મા-
નવીના દ્યો પ્રાણુ; તાવ કહે એ કથા સાંભળો, હરીહર કેરું
જ્ઞાન ડર મહારાજ ત્યાં અમે નહી જઈએ, સાંભળો અશરણુ
શરણુ; ચતુર માસમાં સાંભળો, જે કોઈ આ ઓખાહરણુ. ૩૩

તેના સ્વપ્નાંતરમાં જોશે તો, છેદી નાંખીશ શીષ; તાવની
વાણી સાંભળીને, ઐઐ્યા શ્રી જુગદીશ. ૩૪ ઐઐાહરણ જે
સાંભળે, મન ભાવ કરીને જેહ; તેને પીડે તો મારીનાંખુએમાં
નહીં સં દેહ. ૩૫ તાવ કહે એકવારસાંભળેતેવરસમાંનજવું
જે વાર જે સાંભળે; તેને દીકેથી નાશી જાઉ. ૩૬ ત્રણવાર જે
સાંભળે, અમારૂં તમારૂં જ્ઞાન; તેને જનમ માંહે નવ પીડું
તમે સાંભળો ભગવાન, ૩૭ ઐઐાહરણ જે સાંભળે, તેનું
લેઈએ નામ; કોલ લઈને સંચર્યો, ગયો કૈલાશ ધામ. શુ
કહેવ કહે પરીક્ષતને, તમે સાંભળો કહું રાય; વળતી ભાથા
ભીડીયા કૈલાશ કેરે રાય. ૩૮ શાસ્ત્ર એવાં કહાડીયાં તેનો
કોઈ ન પામે પાર; ઈશને જુગદીશ વઢતાં કોઈ ન પામે હાર.
૪૦ વજરાસ્ત્ર ત્યાં મેલીયું. પોતે શ્રી ત્રીપુરાર; ત્યારે મોહાસ્ત્ર
મેલીયું, સામા રહી દેવ મોરાર ૪૧ નાગાસ્ત્ર ત્યાંમેલીયું સા
મા રહી ઉમીયા ઈશ, ગરૂડાસ્ત્ર ત્યાં, મેલીયું પોતે શ્રી જુગદી
શ. ૪૨ પર્વતાસ્ત્ર ત્યાં મેલીયું. સામા રહી શીવરાય; ત્યારે વા
વાસ્ત્ર ત્યાં મેલીયું તેનું જોર કહું નવ જાય, ૪૪ સુરદશન ત્યાં
કહાડીયુ; કરોધ કરી જુગદીશ; ત્યારે ત્રીશુળ તે લઈ રહ્યા, પો
તે ઉમીયા ઈશ ૪૪ એકે પોઠીયોને એકે લીધો ગરૂડ; ત્રીશુ
ળને શુદ્ધશન વળગ્યાં, તે આવ્યાં કડાઝુડ, ૪૫ તેમાંથી અગ્નિ
વરસે તે, બ્રહ્માંડ પ્રલે થાય; શેષનાગ શળકવા લાગ્યો, ભારન
ખમે ધરાય, ૪૬ બ્રહ્માણી કહે છે બ્રહ્માજીને તમે સાંભળો મા
હારા નાથ; શીવને શામળીયો વઢે, નારદે કીધો ઉતપાતે ૪૭

રાડ જઈને ચક્રવો, તેમાંથી થાય કલ્યાણ; હંસે ચઢીને બ્રહ્મા
જી આવ્યા, વિચારીને જ્ઞાન. ૪૮

કડવું ૭૬ મું.

રાગ ધનાશ્રી—આ બેમાં કેને નંદુને, સાંભળો શીવ રણુછો
ડજી; વિરોધને વેગળો મુકીને, પુરો જગતનાકોડજી, ૧ શંકર
કહેછે કુજીને, તમે ક્યારે આવ્યા ભગવાનજી; હરીહર બેકોટે
વળગ્યા; દીધું ઝાઝું માનજી રશીવે કશણુને તાળી મારી, બો
લ્યાનો વિવેકજી; વઢનારા તો કોઈક હશે પણ, આપણાએકના
એકજી..૩ કશણુ ચક્રને પાછુ લીધું, શીવ લીધું ત્રીશુળજી બ્ર-
હ્માયે આવી સમાધાન કીધું, થયું પૃથ્વીમાં શુભજી ૪ શીવે
લઈને પાસે તેડયો શોણીતપુરનો નાથજી; અલ્યા તુજને ભુજ
આલ્યા માટે, વઢવા આવ્યો મુજસાથજી, ૫ વળી હોંશહોય
તો યુદ્ધ કરો, શામળીયાનો સાથજી; મદ મત્સર અહંકારથી
મેં, ખોયા હજરહાથજી. ૬ બાણાસુરકહેહવે વઢુતો, છેદેમારૂ
શીષજી; બાણુ વળતી ચલણે ચાલ્યો સાંભળો ઉમીયા ઈશજી.

વક્ત્રણુ—મેં ખોયા હાથ હજરને, હવે શીશ છેદાવું રે; જેમ
તેમ કરીને જાન તેઢાવો પછી કન્યાને પરણાવું રે. ૮

કડવું ૮૦ મું.

રાગ સોહીણી—હરીહર બ્રહ્મા ત્રણે મળ્યા, દુઃખ ભાગીયાં રે;
ત્યારે દાનવનું શું જોર, મળ્યા મન માનીયાં રે. ૧ બ્રહ્મા વિશણું
ત્રણુ એક છે, દુઃખ ભાગીયાં રે; તેમાં તે શી વઢવાડ, મળ્યા. ૨
શિવે બાણુ નમાવિયો, દુઃખ શરીરે કશણુ ફેરવ્યો હાથ, મ-
ળ્યાં ૦ ૩ કાખ્યા કરની પીડા મટી, દુઃખ ૦ જ્યારે પ્રસન થયા

જઈનાથ, મળ્યા. ૪ હવે ગરૂડને દ્વારકાં મોકલ્યા, દૂઃખ; તે-
ડાવો સઘળો પરીવાર, મળ્યાં ૦ ૫ શોળ સહસ્ત્ર એકસો આઠ
પટરાણીયો, દૂઃખ ૦ તેડાવો પરીવાર મળ્યાં ૦ ૬ ગરૂડ પહોત્યો
દ્વારકાં, દૂઃખ ૦ તેડાવે જાદવનાર, મળ્યાં ૦ તેડી છપન્ન કે-
ટીની, દૂઃખ તમો તેડો સૈ પરિવાર, મળ્યાં ૦ ૮ તે ગરૂડ ઉંપર
સૌએ ચઢ્યાં, દૂઃખ ૦ ત્યારે ગરૂડની પાંખ ભરાય; મળ્યાં ૦ ૯
તેડી શોણીતપુરમાં આવીયાં દૂઃખ ૦ આવી જાદવની સર્વે નાર
મળ્યાં ૦ ૧૦ જાની વાસ આપ્યા મન માનીયાં, દૂઃખ; તેમાં
ઉતર્યા છપન્ન કરોડ; મળ્યા.

કડવું ૮૧ મું.

રાગ ઘોળ--પારવતીને પિયરનાં નોતરડાં રે; ખેસવાતોડડાં લા
વળે પાથરાણાં રે; તેડાવોને ઊઠીયાચળ અટાચળને, તેડાવો વિ-
ધ્યાચળ પીનાચળ રે; વરરાયને નાવાણુ વેળા થાયરે, વરરાયને
પીઠી ત્યાં ચોળાયરે.

કડવું ૮૨ મું.

રાગ ગુજરી-કશ્ત્ર કેરી ઘરૂણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, અનિરૂ-
દ્ધને તે લઈ સંચરો રૂક્ષમાણી જગવુંરે બળભદ્ર કેરી ઘરૂણી
નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, અનિરૂદ્ધને તે સંચરો રેવંતી જગ-
વુંરે વાસુદેવ કેરી ઘરૂણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, અનિરૂદ્ધને તે
લઈ સંચરો; રતુમતી જગવુંરે મહાદેવ કેરી ઘરૂણીનીંદ્રા નવ
પોઢશોરે, ઓખાખાઈ ને તે લઈ સંચરો ગ સ્વતી જગવુંરે ગ
ણુપતી કેરી ઘરૂણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, ઓખાખાઈ ને તે લઈ

સંચરો; સુધ બુધ જગવું રે બાણાસુર કેરી ઘરણી નીંદ્રા નવ
 પોઠશોરે, ઓખાબાઈને તે લઈ સંચરો; બાણમતી જગવું રે
 કૌભાંડ કેરી ઘરણી નિંદ્રા નવ પોઠશોરે, ઓખાબાઈને તે લઈ
 સંચરો; રૂપમસ્તુ જગવું રે;

કડવું ૮૩ મું.

રાગ ધોળ—હલહલ હાથણી શણુગારીરે, હસ્તીફરતીસોના-
 ની અંબાડીરે; તેના ઉપર ખેસે વરજીની માડીરે, સોનેરીકોર
 કસુંબલ સાડીરે. માથેમોડભમરીયાજોઝળકેરે, ઉશણોદકે વ-
 રનેકરાવ્યું સનાનરે; નાના વીધનાં વસ્ત્રપેહેરાવ્યાં પરીધાનરે,
 કનકખેર ખાપું ચીઓખાજીભંધરે, અનોપમઉપન્યોઆનંદરે
 મુગટ માણીમય ધર્યો અનિરૂદ્ધ શીશરે, લળકે ઝખકેઉદયજ
 જેવો દીસેરે કસ્તુરીનું તીલક કર્યું છેભાલરે વળતી તેનેટપકું
 કર્યું છે ગોરે ગાલરે. હરી હળધરનો જશ ખોલે બધા જનરેજ
 દવ સહિત શોહ છે જીગજીવનરે સાત પાંચ સોપારી શ્રીફળ
 અપાયરે, વરજીને તો ઘોડીની વેળા થાયરે.

કડવું ૮૪ મું.

રાગ દેશી ઘોડલીનો—અનીહારે અનિરૂદ્ધની ઘોડલી.ટક. અં-
 ત્રીક્ષત્રી ઘોડી ઉતરીરે, પુછ્યે કુમકુમ પ્રલ; ચંચળ ચરણે
 ચાલતીરે, એનું કોઈ ન કરી શકે મુલ. અનિરૂદ્ધ જીનો ઘોડલી.
 ૧ મોરડે મોતી જડયારે હિરા જડિત પલાણુ રત્ન જડીત જેના
 પેંગડાંરે, તેના વેદકરેછે વખાણુઅનિરૂદ્ધ ૦૨ અંગજેનું અવ
 નવું, ઝળકે તેઝાકઝમાળ; ઝખકે જેમ વીજળીરે, તેને કંઠેછે

હુધુર માળ. અનીરૂઢ ૦ ૩ દેવદાનવમાનવીરે, જોઈહરખ્યાતે
 સુંદીર સ્યામ; થનક થનક ચાલતીરે, એનું પંચકલ્યાણીછે
 નામ. અની ૦ ૪ રૂપવંતી ઘોડીઉપરરે, અનીરૂઢ થયાઅસ્વાર
 પાનનાં આખ્યાં ખીડલાં રે, ઉપરશ્રીફળફેફળસાર. અનીરૂ ૦
 ૫ હિંડે હળવે હાથીઓરે, ઉલટ અંગ ન માય; સુરીનર મુન
 જન જાણે વારણેરે, આથળ ઈન્દ્ર રહ્યાછડીદાર. અનિ ૦ ૬ સ-
 નકાઢીક શિરછત્ર ધરેરે, નારદ વેણા વાય; ચંદ્ર સુરજ ખેડિ
 ચેંગડેરે, આગળ વેદ ભણે બ્રહ્માય. અની ૦ ૭ વાજાં બત્રીસ
 વાજતાંરે, નગર એને પરદેશ; લોક સર્વેજોવામળીયું, શોણી
 તપુર દેશ. અનિ ૦ ૮ રાયે નગર શોહરાવીયુંરે, શોહરાવી છે
 વાટ; ધજપતાકા જળહળેરે, શોહરાવ્યાં શોણીતપુરનાં હાટ
 અની ૦ ૯ દેવ સર્વે ત્યાં આવીયારે, જશ ખોલે બંદીજન; જા-
 ચક કરે બહુ જાચનારે, જેને હરી ટાળેનીરધન, અનિ , ૧૦ રા
 મણુદીવો કર રૂક્ષમણીરે, લુણુ ઉતારે ખેની ધીર; ગાન કરે છે
 અપસરાંરે, ત્યાં તો જોવા ઈચ્છે જહુવીર. અનિ ૦ ૧૧ એવી
 શોભાયે વર આવીયારે, તોપણ ખોટી થાય વરરાય; સાળો
 છાંટે છાંટણુંરે, મળી માનુની મંગળગાય. અનિ ૦ ૧૨ ધુસળ
 મુસળ રવઈયારે, સરીયો સંપુટ ત્રાક. ઈંડી પીંડી ઉતારતાં રે,
 વરનું તીલક કરી તાણુયું નાક. અનિ ૦ ૧૩ નાચેઅપસરાઈ
 દ્રનીરે, નારદ તુમુર વાય; મધુરી વાણી વાજતીરે, એવો આ-
 નંદ આછવ થાય. અનિ ૦ ૧૪ પુંખવા આવી પ્રેમદારે, માથે
 મેલી મોડ; રામણુદીવો જળહળેરે, રૂક્ષમણી ઘાલ્યો મોડ. અ

નિં ૧૫ ગળે ઘાટ ઘાલી તાણીયારે, આઠ્યા માહેરા માંદ્ય;
આડા સંપુટદેવરાવીયારે, ત્યાં વરત્યોછેજેજેકાર. અનીં ૧૬
ઘોડી ગાય ને સાંભળે, તેને ગંગા કેરૂં સ્નાન; વાંઝીયો પામે
પુત્રનેરે, નીરધનીયો પામે ધન. અનિં ૧૭

કડવું ૮૫ મું.

બાણસુર પખાળે ચરાણુ, શોભા ઘણેરીરે; ત્યાંતો બાણમતી
નામ વરૂણુ, શોભા ઘણેરીરે. ૧ ત્યાં તો પહેલું મંગળવરતાય
શોભાં પહેલે મંગળ સોનાનાં દાનઅપાય, શોભાં ૨ દાન
લેછે કશણુનો સંતાન, શોભાં ત્યાં તો બીજું મંગળ વરતાય
શોભાં ૩ ત્રીજે મંગળ ધેનુનાં દાન અપાય, શો. ત્યાંતો
ત્રીજું મંગળ વરતાય, શોભાં. ૪ મંગળહસ્તીનાં દાનઅપાય
શોભાં દાન લેછે કૃશણુ સંતાન, શોભાં ૫ ત્યાંતો ચોથું મં-
ગળ વરતાયં શોભાં ચોથે મંગળ કન્યાનાં દાન અપાય
શોભાં. ૬ ત્યાં તો વરત્યાં છે મંગળ ચાર; શોભાં આપેગ-
રથ સહીતાભંડાર, શોભાં ૭ લાવે બાણમતી કંસાર શોભા
ત્યાં તો પીરસે છે ચાર વાર, શોભાં ૮ ત્યાં તો આરોગે નર
નાર, શોભાં ત્યાં તો દુધડે સ્નાન કરાવે, શોભાં ૯ ચાર
સોભાગ્યવંતી બોલાવે, શોભાં ઓખા સોભાગ્યવંતીકહેવ
રાવે, શોભાં ૧૦ ઓખા અનીરૂદ્ધ પરાણીને ઉઠયા શોભાં
ત્યાં તો સોનૈયે મેરૂ ત્રુઠયા શોભાં ૧૧

કડવું ૮૬ મું.

બાણસુર ગોરવ નોતરે, સૌકો સાથસુરે; સાથે જમાણુની શી

રીત, હળધર બ્રાતશુરે; શ્રી કશણુ કરે પ્રમાણુ હળધર બ્રાતશુરે.
 તમે ગોસ્વ વેળા પધારજો સૌકો આવજોરે, સાથે માણુસની
 શી રીત ગમે તેને લાવજોરે; વેવાણુ ઘરમાં ગઈ જ્યાં વરની
 માવડીરે, તેના કુમકુમ રોળ્યા પાય જઈ પાયે પડીરે. અનિ-
 રૂદ્ધની માવડી બોલીયાં રીત અમારડીરે, તમારી પરઠણુ જેહ
 મનાવું ગોરડીરે; બાણુમતી બોલીયાં રીત અમારડીરે, ગોરવ
 મનાવીને ચાલીયાં મનશું માલતાંરે. હાલ હાલ કરો રસોઈ
 રાંધણુ ચાલતાંરે, જાન બહુ પ્રકારની ગણુતાં કાંઈ નવિ લહુરે;
 કાંઈ વસ્તુ અનેક ગણુતાં સઉ કહુરે, જાદવ કેરી જોડ સઉકો
 સાથશુરે. આવ્યા શ્રી કશ્ર માહારાજ છપન કરોડશુરે, વેવાઈની
 વાત કાંઈ સાંભળીરે; ભોજન કરવાઠામઠામજીગતીઓ ભલીરે,
 આજ્ઞા આપી રાય સઉકો બેઠા થયારે. એતો સ્નાન કરી મં-
 દીરમાં ગયારે સ્મરણુ કીધું નાથનું બેઠા બેસણુરે; તવ જોખ-
 નવંતી નાર નીકળી પિરસણુરે, ચક્રમકના તકીયા ઘણા ઝારા
 ને લોટડારે. માંહે બેસણુબહુ વીવેક હીસે પુટડારે બાવનપરની
 થાળી સોનાનાવાડકારે; પિરસનારી પ્રમાણુ જમનારા લાડકારે,
 ખાંડ પકવાનના મેવા બહુ ઘણારે, પુરાણુને દુધપાક સાકરીયા
 ચણારે; ગોટા ગળિયા તડબુચાં આંખા સાખશુરે, પિસ્તાં ને
 અખરોડ દાઢમ દ્રાખશુરે. તલસાંકળી મોળાં દહિયરાં શેવ
 છુટી કળીરે બોબલડે પીરશે ખાંડ મરકી બેવડીરે; ખાજાં
 જલેબી દસમી દળીયાં મશમસેર, ઘેખર ને મોતીચૂર જમતાં
 સહુ હસેર. મગદળ ને મેસુર પેંડા લાવીયારે, પકવાન બીજાં

અનેક લાખાણુશીલાવીઆરે. ખાટખંધટો રાંધીયો માં હે ખાંડ
ભેળીરે, ગવરીનાં તાવ્યાં ઘી સેવો ગળગળીરે; સારે કર્યો કં-
સાર પોળી પાતલીરે; સાકરની મીઠાશ આણી કચોળે ભરીરે,
જમવા બેઠી નાર જાદવ બાપડીરે; જમતાં કહો બલાંરે લવીંગ
શોપારી એલચી પાન સમારીઆંરે, બીડલે બાસઠ પાન સૌને
આપીઆંરે; સાજન હતું શ્રી કશ્તનું તે સરવે જમ્યુંરે, પ્રેમા-
નંદના નાથ ત્યાં વહાણુ થયુંરે.

કડવું ૮૭ મું.

રાગ પેહરામણીનો-આખ્યું મુકયું સર્વે પોકયું, કન્યાને વળા-
વો; માહારા નવલા વેવઈઓરે. રથ ઘોડાને પામરીયો, સૌ જા-
દવને બંધાવો; બંધાવો માહારા નવલા વેવઈઓ. જરકશિ
જામા તમે કુળણુને પેરાવો; માહારા નવલા વેવઈઓ. પંચવ-
સ્ત્રને શાણુગાર, તમે જામાત્રને આપો; માહારા ંદક્ષિણુનાંચિર
રાણુ રૂક્ષમણિને આપો; માહારા ંજરીમુગટને શાલ દોશાલા
જાદવને તમે આપો; માહારા ંસાણુ ઘરાયેળાં ને ઘાટ ઘણેરા
સતિસતલામાને આપો; માહારા ંપાટણુનાંપટોળાં રાણુજા-
બુવંતિને આપો; માહારા ંવલાણુ-પેરામણી પુરાણુ થઈ, હઈ ડે
હરેખ ન માયર; કન્યા તેડિ કોડે કરી, હવે કશ્ત દવારકાં જાયરે.

કડવું ૮૮ મું.

રાગ વેરાડિ-ઔખા ચાલિ ચાલણુહારા, સઈયરો વળાવા
સંચરી; ઔખા ઉભિ રહે મળતિજા, માને વહાલિ દીકરી.
કોઈલાવ એકાવળ હાલ, લાવે સોનાનાં સાંકળાં; કોઈલાવે

સોળ શણુગાર, ઓખાખાઈને પેહેરયા. ઓખાને વળતાં બો-
લીઆં કહેખાઈરે, ચિત્રલેહા આવ ઓરી લાવ્ય વાહરે; આલે
સોનાનાં સાંકળાં ખોલ્યાં ખાઈરે, શું કરે સોનાનાં ખોલ્યાં ખાઈરે
તારા ગુણુ ઓશીગળ થાઉ ખોલ્યા ખાઈરે, નીતનીતગોમતીને
રણુછેડ આવ્યા નાહીરે; ત્યાં મુજને સંભારજ્યો ખાઈરે એ-
ટલે પોહોર્યા મનના કેડ લાવ્યા વાહીરે,

કડવું ૮૯ મું.

રાગ ધોળની દેશી--ઓખાખાઈતો સાસરીયે હવે જાયરે,
માનુની તો મળીને મંગળ ગાયરે; રથ અગ્ર પઈડુ ત્યાં શ્રીફળે
સીંચાયરે, ઓખાખાઈને લાડ કચોળુ અપાયરે. ઓખાખાઈને
શીખામાણુદેછે માયરે.

કડવું ૯૦ મું.

રાગ ખીભાસ--સાસરીયાના સાથમાં, તું ડાહી થજે દીકરીહું
તુજને શીખામાણુદેઉં, તે રખે જતી વીસરી. સાસરીયાના સા-
થમાં, હળવેહળવે ચાલીયે; સાસરીયાના સાથમાં ખોળેખાવું
ન ઘાલીયે. સાસરીયાના સાથમાં કંથ સાડ માલીયે, સાસ-
રીયાના સાથમાં સઈડકો આઘોતાંણીયે; સાસરીયાના સાથમાં
સસરો ખેઠા હોયતો પિતાના ઠેકાણે જાણીયે સાસરીયાના સાથ
માં કુવે વાત ન કીજીયે; સાસરીયાના સાથમાં પર પુરૂષ આવ
તો હોય તો વાત કરતાં બીજીયે, સાસરીયાના સાથમાં સાસુને
ગાળ ન દીજીયે. સાસરીયાના સાથમાં દુકીપાણી નવ લીજીયે
સાસરીયાના સાથમાં પર પુરૂષની હશી તાળી નવ લીજીયે;

પેઉજીને પરમેશ્વર જાણી; પગ ઘોઈ પીજીયે.

કડવું ૯૧ મું.

રાગ કૃતાણુનિ ચાલ— આઁચો દ્વારકાંનો ચેાર, લાખેણિલાડિ
લેઈ વહ્યેારે; જેણે વગડે ચાર્યો ઢેાર, લાખેલી૦ હાર્યો હાર્યો
ખાણુસુર રાય કલ્યાણુ રાય જિતિયારે; વેગે વહિને આઁચા છે
દ્વારિકાંનિ માંચકેશવરાય જિતિયારે. રાણિરૂક્ષ માણિએ વધાવી
ને લિધા, ત્રિકમરાય જિતિયારે; તેતો પુરાણે પ્રસીધ્ધ, દિવલ
મલ જીતીયારે. તેતો ગોત્રજ આગળ જાય, કલ્યાણુરાયજીતી
યારે; અંનેનાં હાથકાંકણુમીં ઢળછોડાય, કલ્યાણુરાયજીતિયારે.

કડવું ૯૨ મું.

રાગ ધોળ મંગળ-તારાં આપનો આપતેડાવ, છોગાળાદોરડો
નવ છુટે તારા કશ્વ વડઉચો તેડાવ, છબિલા દોરડો નવ છુટે
તારી રૂક્ષમણિ માત તેડાવ, છબિલા૦; તારો પ્રદ્યુમન તાત
તેડાવ, છબિલા૦ તારી રતુમતિમાત તેડાવ, છબિલા૦; અમા-
નિવાળિ ગાંઠ તે કેમ છુટિજાય, છબિલા૦ તારો બળભદ્ર કાંકો
તેડાવ છબીલા૦ તારી રેવતી કાકી તેડાવ, છબીલા૦ અનિરૂધ્ધે
ખાંધી ગાંઠ દોરડો ઓખા છોડવા જાય, છબીલા૦ બેઠી ગાંઠ
કરીને તે કેમ છુટી જાય. હો લાડી૦ તારો ખાણુસુરતાત તેડાવ
હો લાડી૦ તારી ખાણુમતી માત તેડાવ હો લાડી૦ તારો
શંકર તાત તેડાવ; હો લાડી૦ તારાં પારવતી માત તેડાવ હો
લાડી તારો ગાણુપતી ખાત તેડાવ; હો લાડી૦ તારી સુધ બુધ
ભોજઈ તેડાવ, હો લાડી૦ તારી ચીત્રલેહાયોસ્તેડાવ, હો લાડી૦

ઓખા છોડે દોરડો, તે જાદવ જીવંતિગાય; છખાલા ંખેઠિગાંક
તે થડ કરીને તે કેમ છુટી જાય, છખીલા દોરડો કેમ છુટે.

કડવું ૬૩ મું.

રાગ ધનાશ્રી-રીતભાતપરીપુરાણકરીને, ઉઠયા કૃષ્ણનાતનજી;
નવું રે મંદીર વસવાને ત્યાં, આખ્યું રે ભોવનજી. એકવારશ્રી
કૃષ્ણે ઓખાને, ખોળા માંહે બેસારીજી; માંગવું હોયતે માગી
લેજે, તું છે વહુવર અમારીજી. મારા બાપને એક દીકરો, તમે
આપોરે ભગવાનજી; ભગવાને આખ્યો દીકરો, તેનું ગયાસુર
નામજી. બાણાસુરનો ગયાસુર, વંશવધારણહારજી; કહીકથાને
સંદેહ ભાગ્યો, પરીક્ષત લાગ્યો પાયજી. શુકજી અમને પાવન
કીધા, સંભળાગ્યો મહીમાયજી; આરાધુ ઈષ્ટગુરૂદેવને, ગણ-
પતીને લાગુ પાયજી. શ્રોતા વક્તા સમજતા, કહેકવીકરજો-
ડજી; ભાવધરી શહુ બોલજ્યો, જેજે શ્રીરાણછોડજી.

ઈતી શ્રી ભાગવતે મહાપુરાણે દશમસ્કંધે શ્રી શુકદેવ પરિ-
ક્ષત સંવાદે પ્રેમાનંદ કૃત ઓખાહરણ સંપૂર્ણ.

શ્લોક.

અચ્યુતં કેશવં રામનારાયણં ॥ કૃષ્ણ હામોદરં વાસુદેવ
હરે ॥ શ્રીધરં માધવં ગોપ્રિકા વલ્લભ ॥ જનકી વિનાયક
રામચંદ્ર ભજેત. ॥ ૧ ॥

❀સમાપ્ત.❀

કાવ્ય દોહન નહાતું' (ભાગ ૧ થી ૬ મળી સંપૂર્ણ.)

જેમાં નીતી શ્રંગાર અને વૈરાગ્ય એમ બુદ્ધિ બુદ્ધિ વિભાગ પાડવામાં આવ્યા છે. જેમાં સુંદર મનહર ભાવ લેહ, રસ, અલંકાર અને નાયકાલેહથી ભરપુર આપણા ગુર્જર કવિઓએ ગુર્જરી ગિરાને ગુણાલંકૃત કરવા પ્રથમનીય પદ્યમંધથી રચના કરેલ છે તેમજ મહાન્ નીતિમાન નરરત્ન મહર્ષિ રાજાઓના આખ્યાન પણ વિદ્યમાન છે. કદ રાયલ આઠ પેણ પૃષ્ઠ ૨૮૦ કાગદી પુઠાનું રક કાગળ. કી રૂ. ૧૧ પો. ૦)૦

અખાની વાણી અને ગંગા વિનોદ.

જેમાં અખાના બનાવેલા આઠ અંથો જેવા કે ૧ અખેગીતા ૨ પંચીકરણ ૩ પ્ર-હાસીલા, ૪ અનુભવગિન્દુ ૫ ચિત્તાવેશાર ૬ સંવાદગુરુ શિષ્ય સંવદ ૭ કેવલ્યગીતા ૮ સંતપ્રિયા ઉપરાંત ૭૪૬ છંપા તથા ૪૬ પદો અખાનુ જીવન ચરીત્ર ઉપરાંત પ્ર-ખ્યાત કવી ગંગાળાસેટના કવિતનો પણ સમાવેશ કર્યો છે તે છતાં ઉત્તમ કાગળ સોનેરી ગીટના પુઠાની. કી રૂ. ૧૧ પો. ૦)૦ આના.

ભજન ભંડાર અને ભક્ત ભજનમાળા.

જેમાં ભક્ત મહાત્મા તુલસીદાસ, રામદેવ, રણછોડ, સુજે, સુરદાસ, નરવણ, મીરા, કળીર, લોજલ, મુળદાસ, ધીરા, દેવા, નાનકદાસ, હળદાસ. હોથી, નિષ્કુળાનંદ છોટમ, કવીરાજ લોજભક્ત, અને એવા અન્ય પ્રાચીન ભક્તોના ઉત્તમોત્તમ, પદો, ભજનો અને કીરતનોનો આ એક અપુર્વ ખજાનો છે. સંસારી જનોને ઘેર એકાં અખંડાનંદ આપનાર રાયલ બાર પેણ પૃષ્ઠ ૧૯૨ ઉત્તમ ગ્લેજ કાગળ સોનેરી ગી-ટીંગનું પુઠું છતાં કી. રૂ. ૧૧ પો. ત્રણ આના.

ભજન મહાસાગર યાને હિંદુસ્તાની પદોનો સંગ્રહ મોટો.

આ પુસ્તકમાં ભક્તશીરોમણી સુરદાસ, કળીરસાહેબ, તાનસેન, તુલસીદાસ, સુરસ્યામ, મીરાંબાઈ, ચંદ્રસખી, માંડણુ; દેવો, મછધર, ગોરખનાથ, તુકારામ, ગણે-શરામ. નટવર. ઇલાદી પ્રાચીન ભક્ત કવિઓનાં ભક્તીરસથી ભરપુર હિંદુસ્તાની પદોનો મોટોટો સમુદાય હોઈ આ ગ્રંથ ભજન મહાસાગર યથાર્થપણું સુચવે છે. સંસાર સાગર તરવાને નવરાશના વળતે પુલેકિત અનેક સંત મહાત્માઓના શુભ રીતે સમાગમ કરવાનું એક ઉત્તમસાધન ભજન મહાસાગર છે. એમ કહેવા કાંઈ ખોટું નથી. રાયલ બાર પેણ પૃષ્ઠ ૧૭૦ ઉત્તમ ગ્લેજ સોનેરી પુઠાનું સુશોભીત બાઈન્ડીંગ. કી રૂ. ૧૧ પો. ત્રણ આના.

પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું:—

બુકસેલર—મહાદેવ રામચંદ્ર બગુટે.

ત્રણ દરવાજા-અમદાવાદ.

ભક્ત જનો માટે.

શિવપુરાણ આ ગ્રંથમાં બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને મહેશ્વરનું ઉત્પત્તન થવું, પાર્વતીનું તપ, શિવ વિવાહ, કાર્તિક સ્વામીની ઉત્પત્તિ, ત્રિપુરાસુર આખ્યાન, ત્રિગોત્પત્તિ, શિવજીએ ચંપા કેવડાને આપેલો શાપ, ગણેશ ઉત્પત્તિ, ચંદ્ર ઉત્પત્તિ, દ્વાદશ જ્યોતીર્લિંગ કથા-મહિમા, ગંગાની ઉત્પત્તિ તથા કાશી મહાત્મ્ય, જાતમ મહાત્મ્ય, રેવા મહાત્મ્ય, પ્રતિમતા ધર્મ, શિવ મહસ્ત્ર ના શીવરાત્રી કથા, પંચીકરણ, રૂદ્રાક્ષ તથા ત્રિમૂર્તિ મહાત્મ્ય, એ વિગેરે ઘણી બાબતો આખ્યાનો તેમાં આપેલાં છે. રામાયણ તથા ભારતના જેવું રસિક જનાનેલું મોટા કદનાં લગભગ ૩૦૪ પાનાં સોનેલી બાઈ-ડોઝ વાળું પુસ્તક કી. રૂ. ૧-૮-૦

જાગંધર આખ્યાન (ખભાન નિવાસી કવિ રેવાશંકર કૃત) આ એક મહાભારત માંહેલું અતિ રસિક આખ્યાન છે. તેમજ કથા પ્રવગતા વિષે અને જોગ અક્ષર હોવાથી વૃદ્ધોને પણ વાંચવા સુગમ પડે તેવું છતાં. કી. રૂ. ૦-૮-૦

મહાભારત (કવી રેવાશંકર કૃત) મહાભારતની કથા કરવામાં રાંધાયતા કવી રેવાશંકરની રસિક વાણીથી કોઈ બાગ્યેજ અભણયું હશે, આ સંપૂર્ણ ભારત વૃદ્ધોને પણ વાંચવા સુગમ પડે તે માટે ખાસ મોટા અક્ષરથી (શિલા પ્રેસમાં) છપેલું હોવાથી જેનું કદ મોટું એટલે જૂઠું ૫૫૦૦ હોવાથી તેના જુદા જુદા ચાર પુસ્તકો બાંધેલા છે જેથી વાંચનારને સુગમ પડે. (ચારે પુસ્તકોની કીંમત રૂ. ૨૦) છે પણ હમણાં ઘટાડેલી કીંમત ફક્ત રૂ. ૧૦-૦-૦

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુટે-બુકસેલર.

ગ્રામ: હરવાઝ—અમદાવાદ.

